

การพัฒนากระบวนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (PBIS) สำหรับนักเรียน
ที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

THE DEVELOPMENT OF A SYSTEM BASED ON POSITIVE BEHAVIOR INTERVENTION
AND SUPPORT (PBIS) FOR STUDENTS WITH BEHAVIORAL PROBLEMS
IN AN INCLUSIVE SCHOOL

หรรษา องค์สิงห์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2564

การพัฒนาระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (PBIS) สำหรับนักเรียน
ที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2564
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

THE DEVELOPMENT OF A SYSTEM BASED ON POSITIVE BEHAVIOR INTERVENTION
AND SUPPORT (PBIS) FOR STUDENTS WITH BEHAVIORAL PROBLEMS
IN AN INCLUSIVE SCHOOL

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of DOCTOR OF EDUCATION
(Doctor of Education (Special Education))
Faculty of Education, Srinakharinwirot University

2021

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การพัฒนากระบวนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (PBIS) สำหรับนักเรียน
ที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ของ

หรรษา อังคสิงห์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษาดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก ..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนิดา มิตรานันท์) (ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู)

..... ที่ปรึกษาร่วม ..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กนกพร วิบูลพัฒนาะวงศ์) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพิมพ์พงศ์ วัฒนะรัตน์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธาวัลย์ หาญขจรสุข)

ชื่อเรื่อง	การพัฒนากระบวนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (PBIS) สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม
ผู้วิจัย	หรรษา องคสิงห์
ปริญญา	การศึกษาดุษฎีบัณฑิต
ปีการศึกษา	2564
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชนิตา มิตรานันท์
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กนกพร วิบูลพัฒนะวงศ์

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนากระบวนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม โดยมีขั้นตอนการวิจัยและพัฒนา 3 ระยะ ดังนี้ ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาและความคาดหวังการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกฯ ผู้ให้ข้อมูล คือ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 12 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ ประเด็นคำถามสัมภาษณ์เชิงลึกและแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา ระยะที่ 2 สร้างระบบฯ ผู้ให้ข้อมูลคือ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ 1) ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกฯ 2) แบบประเมินระบบฯ วิเคราะห์ข้อมูล โดยการวิเคราะห์เนื้อหา 3) ระยะที่ 3 ทดลองใช้และปรับปรุงระบบฯ กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 18 คน โรงเรียนบ้านประชาสุขสันต์ จังหวัดสกลนคร ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจงตามเกณฑ์ที่กำหนด เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกฯ การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา และการวิเคราะห์เชิงปริมาณ โดยสถิติพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละและนำเสนอในรูปแบบของกราฟ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า 1) สถานศึกษายังไม่มีระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมโดยเฉพาะ ปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนได้แก่ พฤติกรรมนักเรียนลุกออกจากที่ พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพ และพฤติกรรมตีเพื่อน โรงเรียนมีความคาดหวังในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมที่เป็นรูปธรรม มีระบบและกลไกที่ชัดเจน มีเทคนิคการสอนและการจัดการพฤติกรรมที่เหมาะสมกับพฤติกรรมของนักเรียน รวมถึงการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง 2) ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกแบ่งเป็น 3 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 (Tier 1) การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนทุกคน ระยะที่ 2 (Tier 2) การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนกลุ่มเสี่ยง และระยะที่ 3 (Tier 3) การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนเป็นรายบุคคล 3) การทดลองใช้และปรับปรุงระบบฯ พบว่าหลังการใช้ระบบฯนักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง

คำสำคัญ : การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก, นักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม, โรงเรียนเรียนร่วม

Title	THE DEVELOPMENT OF A SYSTEM BASED ON POSITIVE BEHAVIOR INTERVENTION AND SUPPORT (PBIS) FOR STUDENTS WITH BEHAVIORAL PROBLEMS IN AN INCLUSIVE SCHOOL
Author	HUNSA ONGKASING
Degree	DOCTOR OF EDUCATION
Academic Year	2021
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr. Chanida Mitranun
Co Advisor	Assistant Professor Dr. Kanokporn Vibulpatanavong

The major purpose of this study is to develop a system based on Positive Behavior Intervention on Support (PBIS) among students with behavioral problems in an inclusive school. The intervention was carried out in three phase as follows: Phase One was an investigation into existing situations, issues, and possibilities in the development of PBIS. The respondents consisted of 12 experts. The tools included the following: (1) in-depth interview questions; (2) a structured interview form to analyze the data using content analysis. Phase two was the construction of PBIS. The respondents consisted of eight experts. The tools used in this study were as follows: (1) PBIS system; and a (2) system assessment form. In Phase Three, the data was analyzed by content analysis, followed by the implementation and the improvement of PBIS. The target group were 18 Grade Two primary school students from Ban Pracha Suksan School in Sakon Nakhon province. It was selected by using the purposive sampling technique in accordance with the specified criteria. The tools used was a system based on PBIS and the data analysis used qualitative and quantitative strategies; including content analysis and descriptive statistics, namely, frequency distribution and percentage. The data were presented in the form of graphic representation. It was found that (1) educational institutions did not have a system to support students with behavioral problems in particular. There were some problems with the behavior of students at school, as follows: out of place behavior, physical behavior, and the behavior of beating friends. It is a necessary system to support students as concrete behavioral problems that provide a clear system, mechanism, teaching techniques, and behavior management that are appropriate for both student behavior and parental involvement; (2) a system based on positive behavior intervention on support (PBIS) was divided into three phases: (Tier 1) positive behavioral support for all students in the classroom; (Tier 2) positive behavior support for small groups of at-risk students; and (Tier 3) intensive positive behavioral support for individual students; (3) after using the system, it was found that the students had less undesirable behaviors.

Keyword : positive behavior intervention and support, students with behavioral, inclusive school

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงสมบูรณ์ได้ด้วยดี ด้วยความเมตตา ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือ การให้คำแนะนำ การให้กำลังใจที่ดีในการทำปริญญาานิพนธ์จากหลายฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ผู้วิจัยต้องขอกราบขอบพระคุณท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนิดา มิตรานันท์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กนกพร วิบูลพัฒนะวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม รวมไปถึงคณาจารย์ในสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำปรึกษา แนะนำอย่างดีมาโดยตลอด

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู ที่ได้กรุณาเป็นประธานคณะกรรมการสอบปริญญาานิพนธ์ (ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกมหาวิทยาลัย) และกรุณาให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัยในครั้งนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญที่ให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือให้คำแนะนำทุกท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย รองศาสตราจารย์ ดร.จุฬามาศ จันทร์ศรีสุคต ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรวรรณ นิยมตลุง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยุวดี วิริยางกูร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาดา บุบผา และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรางคณา โสมะนันท์ เป็นอย่างสูงที่ให้ความกรุณาตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และให้คำแนะนำจนได้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่สมบูรณ์

ขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร และผู้บริหารทุกท่านที่มอบโอกาสและทุนการศึกษาระดับปริญญาเอกในครั้งนี้ รวมถึงขอขอบพระคุณกำลังใจและคำแนะนำในการทำวิทยานิพนธ์จากเพื่อนร่วมรุ่นสาขาการศึกษาศาสตร์ เพื่อนร่วมงานคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครทุกท่าน และขอขอบพระคุณผู้บริหาร คณะครู ผู้ปกครองและนักเรียนโรงเรียนบ้านประชาสุขสันต์ ที่มอบโอกาสให้ผู้วิจัยได้เข้าไปเก็บข้อมูลปริญญาานิพนธ์ในครั้งนี้

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบุพการี ครอบครัวของคสิงห์ ครอบครัวชาตานันท์ และกัลยาณมิตรทุกท่านที่คอยเป็นกำลังใจ ให้การสนับสนุนและคอยช่วยเหลือผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา คุณค่าและประโยชน์ของปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดา มารดา ตลอดจนคณาจารย์ทุกท่านผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัยทั้งในอดีตและปัจจุบันที่มีส่วนช่วยเหลือสนับสนุนให้กำลังใจในการทำปริญญาานิพนธ์ครั้งนี้สำเร็จไปได้ด้วยดี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย	5
ขอบเขตของงานวิจัย	6
ตัวแปรที่ศึกษา.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (Positive Behavior Interventions and Supports : PBIS)	12
Check & Connect (C&C)	28
Check In Check Out (CICO)	28
2. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวข้องกับการจัดการพฤติกรรม	44
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม	57

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาระบบ	61
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวงจรรคุณภาพ	67
6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องการเรียนร่วม	70
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	73
ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพปัญหา และความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม	75
ระยะที่ 2 สร้างระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ในโรงเรียนเรียนร่วม.....	80
ระยะที่ 3 ทดลองใช้และปรับปรุงระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มี ปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม	90
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	122
1. ผลการศึกษาสภาพปัญหาและความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับ นักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม.....	123
2. ผลการสร้างระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ในโรงเรียนเรียนร่วม.....	127
3. ผลการทดลองใช้และปรับปรุงระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มี ปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม	174
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	199
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	199
วิธีดำเนินการวิจัย.....	199
สรุปผลการวิจัย.....	200
อภิปรายผลการวิจัย	204
ข้อเสนอแนะ	211
บรรณานุกรม	213

ภาคผนวก.....222

ประวัติผู้เขียน.....263

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 แสดงความแตกต่างระหว่างระบบ Check & Connect และ Check-in /Check-out....	28
ตาราง 2 เกณฑ์พิจารณาการผ่านของนักเรียนในระบบ Check-in /Check-out.....	32
ตาราง 3 การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ Check-in /Check-out (CICO)	34
ตาราง 4 องค์ประกอบคู่มือการใช้ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม	92
ตาราง 5 เกณฑ์การแปลผลคะแนนแบบประเมินพฤติกรรม PBIS	96
ตาราง 6 ปฏิทินการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม โรงเรียนบ้านประชาสุขสันต์	102
ตาราง 7 ประชุมอบรมเชิงปฏิบัติการและทำความเข้าใจผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของทดลองใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	104
ตาราง 8 ตารางวิเคราะห์พฤติกรรมด.ช.เอ (ABC).....	109
ตาราง 9 ตารางวิเคราะห์พฤติกรรมด.ช.บี (ABC).....	110
ตาราง 10 ตารางวิเคราะห์พฤติกรรม (ABC)	116
ตาราง 11 ประเด็นคำถามในการการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม	120
ตาราง 12 บทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม.....	130
ตาราง 13 แผนการดำเนินงานตามระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม	133
ตาราง 14 ความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม	139

ตาราง 15 ผลการพิจารณาร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม จากผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่ม.....	144
ตาราง 16 ขั้นตอนการดำเนินงานสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม.....	171
ตาราง 17 ผลการประเมินพฤติกรรมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก นักเรียนจำนวน 18 คน.....	174
ตาราง 18 สรุปผลการประเมินคัดกรองพฤติกรรมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.....	176
ตาราง 19 ผลการประเมินพฤติกรรมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก นักเรียนจำนวน 18 คน.....	177
ตาราง 20 สรุปผลการประเมินหลังการทดลองพฤติกรรมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.....	178
ตาราง 21 สรุปผลการวิเคราะห์เพื่อจัดระดับการสนับสนุนพฤติกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.....	179
ตาราง 22 บันทึกพฤติกรรมนักเรียนรายสัปดาห์โดยใช้การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1.....	185
ตาราง 23 แสดงความก้าวหน้าการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier2) การลดพฤติกรรมลูกออกจากที่โดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ ของด.ช.เอ.....	189
ตาราง 24 แสดงความก้าวหน้าของการลดพฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอนโดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ ของด.ช.บี.....	191
ตาราง 25 แสดงความก้าวหน้าของการปรับพฤติกรรมตีเพื่อนขณะที่ครูสอน หรือทำกิจกรรมในห้องเรียนโดยใช้เทคนิคการเสริมแรงและปรับสินไหม ของด.ช.ซี.....	194
ตาราง 26 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ทั้งก่อนและหลังการทดลองใช้.....	195

สารบัญรูปร่างภาพ

หน้า

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัยระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม	9
ภาพประกอบ 2 ระบบการสนับสนุน Multi-Tiered System of Supports (MTSS)	15
ภาพประกอบ 3 ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	21
ภาพประกอบ 4 ส่วนประกอบของระบบ	63
ภาพประกอบ 5 ระบบที่สมบูรณ์แบบ	64
ภาพประกอบ 6 ระบบการสร้างหรือจัดระบบโดย ทิศนา แหม่มณี	66
ภาพประกอบ 7 วงจรการบริหารงาน	69
ภาพประกอบ 8 ขั้นตอนการวิจัยระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	74
ภาพประกอบ 9 ขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อศึกษาสภาพปัญหา และความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม	78
ภาพประกอบ 10 ขั้นตอนการสร้างร่างระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม	85
ภาพประกอบ 11 ขั้นตอนการสร้างแบบบันทึกการสนทนากลุ่ม ร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม	87
ภาพประกอบ 12 ขั้นตอนการแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ก่อนและหลังการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก(PBIS) สำหรับนักเรียนชั้นป. 2	98
ภาพประกอบ 13 แผนการดำเนินการทดลองงานวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design)	101
ภาพประกอบ 14 ร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม (ฉบับที่ 1)	128

ภาพประกอบ 15 ร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมใน
โรงเรียนเรียนร่วม (ฉบับทดลองใช้) 154

ภาพประกอบ 16 ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมใน
โรงเรียนเรียนร่วม 198

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัญหาของเด็กและเยาวชนไทยในปัจจุบัน มีความรุนแรงและซับซ้อนมากขึ้น โดยเฉพาะในวัยเรียนระดับประถมศึกษาจากสถานการณ์ที่เสนอผ่านสื่อต่างๆ บ่งบอกว่าเด็กไทยมีพฤติกรรมรุนแรงและสภาวะจิตเป็ยงเบนเพิ่มขึ้น กรมสุขภาพจิต (2559) โดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ ได้สำรวจติดตามสภาวะการณั้เด็กและเยาวชนในรอบปี 2555 พบว่า เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี มีปัญหาด้านความเครียดและแสดงอาการทางกาย เช่น อาเจียน เป็นต้น ร้อยละ 40 ด้านภาวะอารมณ์หงุดหงิดง่าย ร้อยละ 24 และด้านไม่สามารถควบคุมอารมณ์เวลาโกรธหรือผิดหวังได้ ร้อยละ 35 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวรรณจิรี มณีแสง (2561) ได้ทำการสำรวจปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนระดับอนุบาลและประถมศึกษาในโรงเรียนเขตชุมชนมหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาเขตวัชรพล 2561 โดยใช้แบบประเมินSDQ ในเด็กอายุ 4-13 ปี เก็บข้อมูลจากครูและผู้ปกครอง ระหว่างเดือนมกราคม-กุมภาพันธ์ 2560 พบว่ามีนักเรียนที่มีความเสี่ยงหรือมีปัญหาด้านอารมณ์ ร้อยละ 25 ด้านพฤติกรรมเกเร ร้อยละ 16.6 ด้านพฤติกรรมอยู่ไม่นิ่ง ร้อยละ 23.4 และด้านปัญหาความสัมพันธ์กับเพื่อน ร้อยละ 18.7

นักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม หมายถึง นักเรียนที่ไม่สามารถควบคุมตนเองให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นไม่ได้ ก่อให้เกิดปัญหามากมายตามมา ได้แก่ ไม่เชื่อฟัง เจ้าอารมณ์ อยู่ไม่นิ่ง ไม่มีสมาธิ พฤติกรรมก้าวร้าว ไม่ปฏิบัติตามกติกา ซึมเศร้า วิตกกังวล เครียด ก่อทวน พุดบด ไม่สนใจเรียน ไม่ชอบเรียน (สมเกตู อุทธโยธา, 2560) ซึ่งสอดคล้องกับ ผดุง อารยะวิญญู (2542) ได้กล่าวถึงนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมมีอยู่ในทุกโรงเรียนและเกือบทุกห้องเรียน ต่างกันเพียงจำนวนมากหรือน้อยและความรุนแรงของปัญหาพฤติกรรม เมื่อมีเด็กประเภทนี้ในโรงเรียนใดก็ตาม มักก่อให้เกิดปัญหาแก่ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง เพื่อนนักเรียนด้วยกัน ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่งผลกระทบต่อการศึกษาของเด็ก อาจทำให้การเรียนตกต่ำ ซึ่งผลการเรียนที่ลดลงย่อมส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของเด็กและเป็นผลที่เกี่ยวข้องจนยากที่จะชี้เฉพาะลงไปว่าอะไรเป็นเหตุ อะไรเป็นผล แม้ว่านักเรียนเหล่านี้จะมีอยู่ในทุกโรงเรียนและเป็นปัญหาสำหรับครูก็ตาม ยังไม่มีการหาทางช่วยเหลือเด็กเหล่านี้อย่างจริงจังและยังไม่มี การช่วยเหลืออย่างเป็นระบบ ดังเช่นประเทศที่เจริญแล้ว ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น ดังที่ กรมสุขภาพจิต (2556) ได้กล่าวว่า ผลกระทบระยะสั้น คือ การขาดความพร้อมในการเรียนหนังสือ การเรียนตกต่ำ เสี่ยงต่อการหยุดเรียนกลางคัน ได้รับการปฏิเสธจากกลุ่มเพื่อนปกติ ทำให้ต้องเข้ากลุ่ม

เพื่อนที่มีปัญหา ส่วนผลกระทบระยะยาว ได้แก่ การกระทำผิดกฎหมาย ก่อคดี มีปัญหาเรื่องความประพฤติ เกิดภาวะซึมเศร้า ทำให้สูญเสียโอกาสทางการศึกษาและอาชีพ

ในต่างประเทศได้มีการนำระบบการสนับสนุนแบบองค์รวม Multi-Tiered System of Supports (MTSS) ที่มีหลักการในการทำงานโดยนำองค์ประกอบของการดูแลช่วยเหลือและพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษมารวมกันเพื่อประสิทธิผลของการทำงานอย่างสูงสุด การสนับสนุนแบบองค์รวม (MTSS) ครอบคลุมการสนับสนุนและการช่วยเหลืออื่นๆ สำหรับเด็กในทุกๆ ด้านไม่ว่าจะเป็น ด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (PBIS) การตอบสนองต่อการช่วยเหลือ (RTI) การออกแบบหลักสูตรที่เหมาะสมต่อความต้องการจำเป็นพิเศษ การออกแบบการเรียนรู้ที่เป็นสากล *Universal Design for Learning (UDL)* การทำงานร่วมกันของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เช่น ครู ผู้บริหาร ผู้ปกครอง นักสหวิชาชีพ เป็นต้น รวมถึงนโยบาย หลักการของโรงเรียน ชุมชนและการทำความร่วมมือกันในการประสานส่งต่ออย่างมีประสิทธิภาพ (Averill & Rinaldi, 2014)

ในประเทศสหรัฐอเมริกา Individuals with Disabilities Education Improvement Act of 2004 (IDEA, 2004) พระราชบัญญัติการศึกษาเพื่อการศึกษาคนพิการ เป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความต้องการพิเศษตั้งแต่แรกเกิดจนถึงอายุ 21 ปี และ No Child Left Behind 2001 (NCLB, 2001) เป็นนโยบายควบคุมการจัดการศึกษาที่ส่งผลการจัดการศึกษาพิเศษสำหรับผู้เรียนที่มีความยากลำบากในการเรียนรู้ภายใต้แนวคิดการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ ได้กล่าวถึงระบบ Positive Behavior Interventions and Supports ได้ระบุไว้สอดคล้องกันว่าเป็นการเน้นความสำคัญในการช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ การจัดการเรียนการสอนและการให้ความช่วยเหลือที่มีคุณภาพและเป็นระบบโดยจะต้องอธิบายความก้าวหน้าหรือพัฒนาการของเด็กทุกคน

Shores (2009) กล่าวไว้ว่า แนวทางการจัดการพฤติกรรมซึ่งเรียกว่า Positive behavior intervention and support (PBIS) ได้เริ่มต้นขึ้นเพื่อที่จะป้องกันและช่วยเหลือพฤติกรรมที่เป็นปัญหาหรือพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์แทนการลงโทษ โดยใช้หลักการของทฤษฎีพฤติกรรมประยุกต์ (ABA) ซึ่งกระบวนการนี้จะให้ความสำคัญกับการช่วยเหลือไม่ได้เพียงแค่ลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาแต่ยังปรับปรุงคุณภาพชีวิตของเด็กที่แสดงพฤติกรรมนั้นด้วย ซึ่งข้อกำหนดดังกล่าวถูกระบุไว้ใน IDEA ในปี 1997 Shore (2009) กล่าวว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ระบุให้บุคลากรทางการศึกษาต้องดำเนินการประเมินพฤติกรรมที่เหมาะสมและพัฒนาแผนการสนับสนุนพฤติกรรมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทุกคนที่มีพฤติกรรมขัดขวางการเรียนรู้ของตนเองหรือการเรียนรู้ของผู้อื่น นอกจากนี้ระบุอีกว่าเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมที่กำลังได้รับการ

พิจารณาเพื่อรับสิทธิ์ทางการศึกษาพิเศษต้องได้รับการประเมินพฤติกรรมที่เป็นส่วนหนึ่งของการประเมินคัดกรองความบกพร่อง ต่อมา มีสาระสำคัญในการปรับปรุงพระราชบัญญัติในปี 2004 (Simonsen, 2015) เกี่ยวกับการเพิ่มกระบวนการประเมินผลเน้นการเปิดโอกาสสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนในหลักสูตรแบบปกติเพิ่มมากขึ้นสถานศึกษาจะได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเพื่อใช้ในการฝึกอบรมครู ผู้บริหาร บุคลากรในโรงเรียนให้ช่วยเหลือพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนในโรงเรียน

การสนับสนุนพฤติกรรมในเชิงบวก Positive Behavior Interventions and Supports (PBIS) หมายถึง การจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนและห้องเรียนที่ส่งเสริมต่อการเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ป้องกันพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม โดยใช้เทคนิคการปรับพฤติกรรมเพื่อให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และสร้างพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ สำนักงานการศึกษาพิเศษในประเทศสหรัฐอเมริกาที่เป็นศูนย์ให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคเกี่ยวกับการส่งเสริมพฤติกรรมทางบวก (Office of Special Education Programs; OSEP, Technical Assistance Center on Positive Behavioral Interventions and Support) อธิบายว่าการส่งเสริมพฤติกรรมทางบวก (PBIS) เป็นการนำระบบการจัดการพฤติกรรมที่มีอยู่แล้วมาปฏิบัติเพื่อช่วยให้โรงเรียน ครอบครัว และชุมชนออกแบบสภาพแวดล้อมโดยนำวิธีการที่มีผลการวิจัยรับรองมาใช้เพื่อส่งเสริมการเรียนการสอน ประเด็นสำคัญของส่งเสริมพฤติกรรมทางบวกคือ เพื่อลดปัญหาพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน และส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมมากขึ้น การส่งเสริมพฤติกรรมจึงเป็นจุดพลิกผันที่ยิ่งใหญ่ในวงการการศึกษาที่เปลี่ยนวิธีการจัดการที่ไม่พึงประสงค์จากการลงโทษและการตั้งรับมาเป็นแผนเชิงรุกที่เน้นการป้องกันโดยวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพและมีงานวิจัยรับรองว่าสามารถสอนและส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมได้จริง อีกทั้งยังเน้นการจัดสภาพแวดล้อมที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วย (ยวดี วิริยางกูร, 2561)

กระบวนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก PBIS เป็นกระบวนการที่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการตอบสนองต่อการช่วยเหลือ เป็นกระบวนการที่จัดการเรียนการสอนที่นำการวัดและการสอนมาใช้ร่วมกันอย่างกลมกลืน และดำเนินการเป็นขั้นตอนเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (Simonsen & Myers, 2015; Riffel & Mitchiner, 2015; Storey et al., 2017; Djabrayan & Hauser, 2015) ทั้งนี้การสนับสนุนระดับที่ 1 (Tier1) คือการป้องกันเชิงรุกการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ปลอดภัย กระบวนการเรียนการสอน และกิจวัตรประจำวันที่เหมาะสมเพื่อป้องกันปัญหาพฤติกรรม นักเรียนทุกคนจะได้รับการช่วยเหลือ

ด้านพฤติกรรมที่มีคุณภาพในชั้นเรียนปกติ สอดคล้องกับงานวิจัย Jolstead et al. (2017) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในเด็กก่อนวัยเรียน (Tier1) โดยนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน ได้แก่ การสอนทักษะสังคมในการอยู่ร่วมกันในห้องเรียน การสอนการปฏิบัติตนในห้องเรียน การแสดงบทบาทสมมติ การยกตัวอย่างพฤติกรรมที่เหมาะสม การให้คำแนะนำพูดเบาๆ ในขณะที่อยู่ในห้องเรียน และการให้คำแนะนำเสนอทางเลือกในการแสดงออกทางพฤติกรรมที่เหมาะสมหากนักเรียนมีความไม่สบายใจ การให้แรงเสริม ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่ดีมากขึ้น การสนับสนุนระดับที่ 2 มีวัตถุประสงค์ของการช่วยเหลือในระดับนี้คือ เพื่อระบุปัญหาพฤติกรรมตั้งแต่ระยะแรกแล้วให้การช่วยเหลือที่เข้มข้นและตรงจุด จัดนักเรียนเป็นกลุ่มเล็กๆ มาพบครูผู้ดูแลอย่างสม่ำเสมอ การเตือนเมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และให้ข้อมูลป้อนกลับเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ครูคาดหวังบ่อยๆ ซึ่งโรงเรียนในประเทศสหรัฐอเมริกาใช้หลายวิธีหรือหลายระบบที่ให้การช่วยเหลืออย่างเข้มข้นและตรงจุด เช่น ระบบเช็คอิน-เช็คเอาท์ (Check in -Check out) ซึ่งเป็นการตรวจสอบพฤติกรรมประจำวันเพื่อให้ นักเรียนเรียนรู้ทักษะทางสังคมที่เหมาะสม รู้จักควบคุมตนเอง จัดการความโกรธ หรือการสอนทักษะด้านวิชาการเป็นกลุ่มย่อย แต่สิ่งสำคัญที่สุดคือ ครูผู้ดูแลต้องติดตามผลการช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดเพื่อตรวจสอบว่านักเรียนมีความก้าวหน้าหรือไม่และมีประสิทธิภาพของวิธีการที่ใช้เป็นอย่างไรและเมื่อพบปัญหาครูผู้ดูแลให้การช่วยเหลือ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Filter (2007) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการใช้เทคนิค เช็คอิน-เช็คเอาท์ (Tier 2) เพื่อลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในโรงเรียน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลง สอดคล้องกับงานวิจัยของ บุษบากร สุวรรณเกษ (2554) ทำการศึกษาผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน-เช็คเอาท์เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนมัธยมศึกษา ผลการวิจัยพบว่าเทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่รบกวนในชั้นเรียนได้ และการสนับสนุนระดับที่ 3 (Tier3) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เข้มข้นที่สุด เป็นการประเมินการตอบสนองต่อการช่วยเหลือรายบุคคล นักเรียนจะได้รับการช่วยเหลือในระบบการศึกษาพิเศษ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Lower at All. (2016) ศึกษาผลการใช้การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier 3 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษา 2 คน ซึ่งไม่ตอบสนองต่อการสนับสนุนพฤติกรรม Tier1 และTier2 ที่ดำเนินการในชั้นเรียน พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้แก่ พฤติกรรมการส่งเสียงดัง ผิวปาก กระแทกเก้าอี้กับพื้น พุดและโต้เถียงกับเพื่อน เทคนิคที่นำไปใช้ได้แก่ การทำงานเป็นทีมร่วมกันวางแผนการจัดการพฤติกรรม การเสริมแรง การจับคู่เพื่อนช่วยเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า การสนับสนุน

Tier3 ลดพฤติกรรมก่อนจนอย่างมีประสิทธิภาพและเพิ่มการมีส่วนร่วม ผลการวิจัยพบว่านักเรียน ทั้ง 2 คน สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และมีพฤติกรรมที่เหมาะสมเพิ่มมากขึ้น

จากประเด็นปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนและความสำคัญของการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เนื่องจาก ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงความสำคัญในการป้องกันและแก้ปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนในห้องเรียนโดยใช้ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก ความสำคัญประการแรกคือ ประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับตัวนักเรียน นักเรียนได้รับการพัฒนาศักยภาพอย่างเต็มที่และเหมาะสม ประการที่สองคือ ประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับครูผู้สอน ซึ่งในระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก เป็นระบบที่มีแบบแผนชัดเจน และระบุบทบาทหน้าที่ การเตรียมการของครู ประการที่สามคือ ประโยชน์ที่เกิดขึ้นต่อบุคลากรของโรงเรียน ซึ่งในส่วนนี้จะเป็นการทำงานร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกคน

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม โดยมีวัตถุประสงค์ย่อยดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหา และความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม
2. เพื่อสร้างระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม
3. เพื่อทดลองใช้และปรับปรุงระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ความสำคัญของการวิจัย

1. โรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วมที่มีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปใช้ในโรงเรียนเรียนร่วมเพื่อแก้ปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ป้องกันและส่งเสริมพฤติกรรมที่ดีของนักเรียน
2. โรงเรียนเป็นสถานที่ที่ปลอดภัย น่าอยู่ มีสภาพแวดล้อมที่น่าอยู่และปลอดภัยส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนทุกคน มีบรรยากาศทางวิชาการ ลดปัญหาความรุนแรง
3. หน่วยงานการศึกษาสามารถระบบไปกำหนดนโยบายเพื่อนำไปใช้กับโรงเรียนอื่นๆได้นำไปใช้ต่อเพื่อลดปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนต่อไป

ขอบเขตของงานวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ได้ดำเนินการ ดังนี้

ขอบเขตประชากรที่ใช้ในการวิจัย แบ่งเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 เพื่อศึกษาสภาพปัญหา และความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ผู้ให้ข้อมูล คือ เป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในการทำงานกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ หรือทำงานที่เกี่ยวกับการสอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนเรียนร่วมและทำงานเกี่ยวกับการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม จำนวน 12 คน

ระยะที่ 2 สร้างระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม จำนวน 8 คน

ระยะที่ 3 ทดลองใช้และปรับปรุงระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ดำเนินการ 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ทดลองใช้ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 18 คน โรงเรียนบ้านประชาสุขสันต์ จังหวัดสกลนคร

ขั้นตอนที่ 2 ปรับปรุงระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน ครู ผู้ปกครองของกลุ่มทดลองใช้ระบบฯ จำนวน 5 คน โดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีเกณฑ์การเลือก ดังนี้

1.เป็นผู้บริหาร และครูประจำชั้น ครูประจำวิชา และครูการศึกษาพิเศษและผู้ปกครองของกลุ่มทดลองใช้ระบบฯ

2. เป็นคณะกรรมการระบบที่ได้รับการแต่งตั้ง

ตัวแปรที่ศึกษา

ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก** หมายถึง กระบวนการทำงานของโรงเรียน เพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมที่อยู่ในห้องเรียนร่วม โดยมีความร่วมมือกันจากผู้บริหาร ครูการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้นและบุคลากรทุกคนในโรงเรียน ผู้ปกครอง และนักสหวิชาชีพ โดยใช้เทคนิคการปรับพฤติกรรมเพื่อให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์และลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ตลอดจนสร้างพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ ทั้งนี้รวมถึงการจัดการสภาพแวดล้อมในโรงเรียนให้น่าอยู่และมีความปลอดภัย โดยมีการประเมินคัดกรองพฤติกรรมผลคะแนนแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยงและกลุ่มคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ ซึ่งแต่ละกลุ่มจะได้รับการช่วยเหลือใน 3 ระดับ ประกอบด้วย การสนับสนุนในระยะที่ 1 (Tier 1) การสนับสนุนในระยะที่ 2 (Tier 2) และการสนับสนุนในระยะที่ 3 (Tier 3)

การสนับสนุนระยะที่ 1 (Tier 1) หมายถึง การช่วยเหลือระยะเริ่มต้น นักเรียนทุกคนในห้องเรียน ได้แก่ กลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยง และกลุ่มคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์มีโอกาสเกิดขึ้น เช่น การออกข้อกำหนดภายในโรงเรียนและภายในห้องเรียน การจัดสภาพแวดล้อมที่ดีและปลอดภัยเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เช่น การใช้ตารางกิจกรรม การจัดห้องเรียนให้เอื้อต่อกิจกรรมการเรียนการสอน และพฤติกรรมการสอนของครูที่สนับสนุนพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียน เช่น การให้โอกาส การชื่นชม การเตือนก่อนเกิดพฤติกรรม และการจัดการพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

การสนับสนุนในระยะที่ 2 (Tier 2) นักเรียนที่ได้รับการประเมินอยู่ในเกณฑ์กลุ่มเสี่ยงที่มีปัญหาทางพฤติกรรมจะต้องเข้ารับการช่วยเหลือที่เหมาะสมโดยเป็นการจัดการพฤติกรรมแบบกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งมีเป้าหมายที่จะช่วยพัฒนาทักษะที่ขาดหายไปจากการประเมิน เทคนิคที่ใช้ในการสนับสนุนระยะที่ 2 เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ Check-in /Check-out (CICO) และเมื่อประเมินผลหลังจากให้การช่วยเหลือนักเรียนที่ดีขึ้นจะกลับเข้าไปสู่การช่วยเหลือระดับที่ 1 และนักเรียนที่ไม่ผ่านการประเมินจะถูกส่งต่อไปสู่การช่วยเหลือในระดับที่ 3

การสนับสนุนในระยะที่ 3 (Tier 3) นักเรียนที่ได้รับการประเมินอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์หรือเมื่อเข้ารับความช่วยเหลือในระดับที่ 2 แล้วประเมินไม่ผ่าน นักเรียนจะต้องเข้ารับความช่วยเหลือที่เข้มข้นขึ้นเป็นรายบุคคลตามทักษะที่ขาดหายไปจากการประเมิน โดยมีเทคนิคที่ใช้ในการสนับสนุนระยะที่ 3 ได้แก่ การเสริมแรงและการปรับสัณใหม่ นักเรียนจะได้รับการจัดทำแผนจัดการพฤติกรรม (Behavior intervention Plan: BIP) การวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ (FBA(functional behavior assessment) และการส่งต่อสู่นักสหวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ นักจิตวิทยา จิตแพทย์ นักสังคมสงเคราะห์ เป็นต้น และเมื่อประเมินผลหลังจากให้การช่วยเหลือนักเรียนที่ดีขึ้นจะกลับเข้าไปสู่การช่วยเหลือระดับที่ 2 ตามเกณฑ์ที่กำหนด

6. นักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านประชาสุขสันต์ จังหวัดสกลนคร ภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2564 ที่ได้รับการประเมินพฤติกรรมโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแล้วพบว่าอยู่ในเกณฑ์กลุ่มเสี่ยงหรือกลุ่มต่ำกว่าเกณฑ์ โดยมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในห้องเรียนที่สร้างผลกระทบต่อผลการเรียน กระบวนการจัดการเรียนการสอน กระทั่งต่อเพื่อนร่วมห้องเรียน โดยพฤติกรรมนั้นต้องสังเกตได้ชัดเจน วัดพฤติกรรมและทดสอบพฤติกรรมได้ ได้แก่ พฤติกรรมลุกออกจากที่ พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอน พฤติกรรมตีเพื่อน

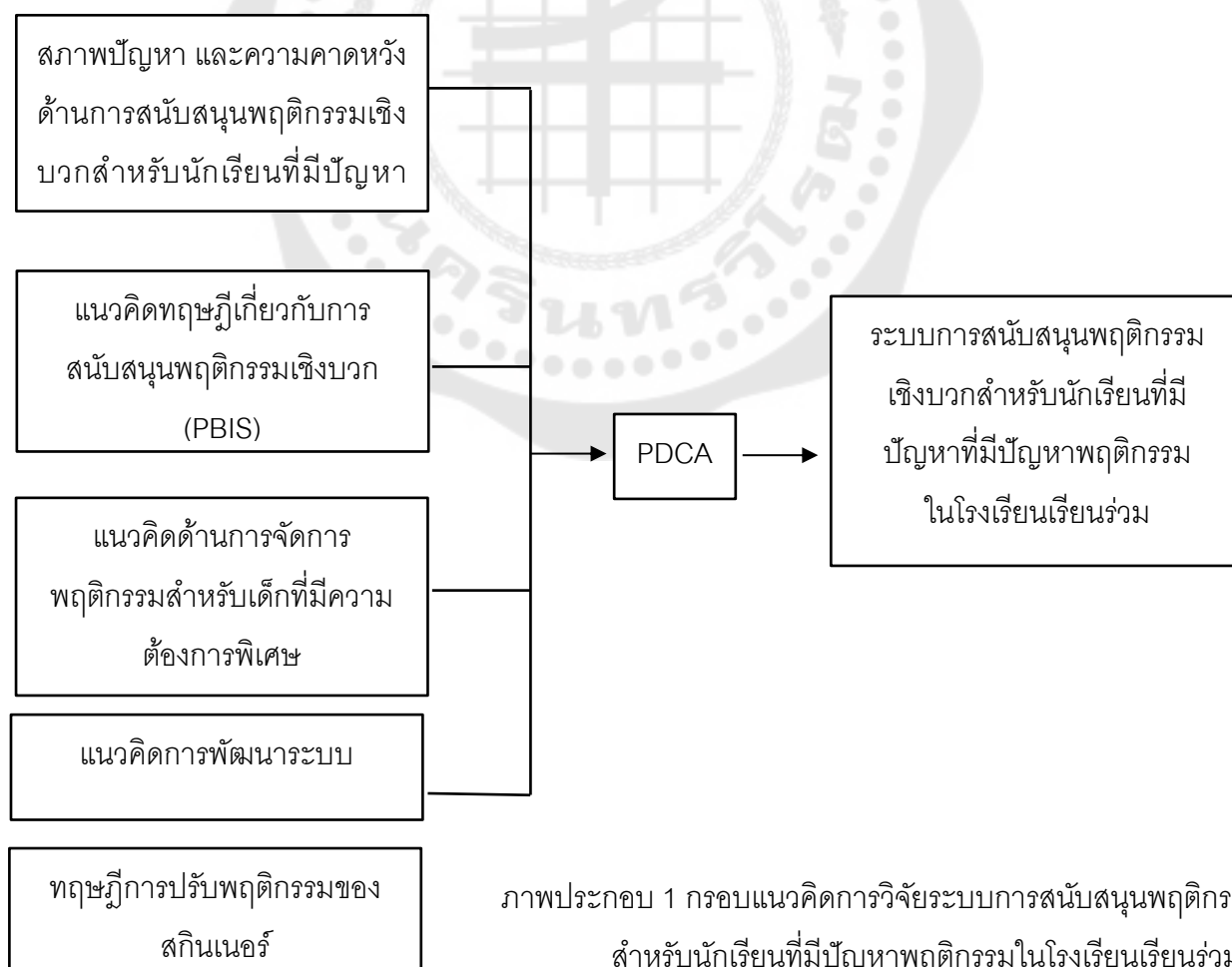
7. พฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน หมายถึง การที่นักเรียนเอาตัวออกพ้นจากเก้าอี้หรือที่นั่งของตนเองในระยะ 1 ก้าว นักเรียนนั่งไม่ติดที่ แสดงพฤติกรรมก่อกวนเพื่อนเมื่อครูบอกให้นั่งที่ หรือไม่ให้ลุกจากที่นั่ง พยายามลุกออกจากที่นั่งขณะทำกิจกรรม เมื่อครูบอกให้กลับไปนั่งที่ เมื่อถูกกำกับให้นั่งเรียนจะมีอาการต่อต้านหรือเฉียดออกจากห้องเรียน นักเรียนจะยุกยิก หรือบิดตัวไปมาขณะนั่งที่หรือทำกิจกรรม ซึ่งพฤติกรรมนั้นแสดงออกในขณะที่กำลังเรียนหรือทำกิจกรรม โดยที่ไม่ได้รับอนุญาตจากครู และไม่เกี่ยวข้องกับการลุกออกจากที่เพื่อทำกิจกรรม

8. พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน หมายถึง การที่นักเรียนแสดงคำพูดหยาบคายออกมาในขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรม นักเรียนสบถออกมาโดยไม่มีสาเหตุ หรือทุกครั้งที่ไม่พอใจ หรือทุกครั้งที่ดีใจ นักเรียนใช้พูดคำหยาบแทนชื่อเพื่อน หรือนำหน้าชื่อเพื่อน ใช้คำพูดหยาบคายล้อเลียนเพื่อน ใช้คำพูดไม่ดีเกี่ยวกับเชื้อชาติ หรือผิวพรรณนักเรียนสบถหรือพูดคำหยาบคาย เมื่อเพื่อนทำให้ไม่พอใจ หรือเมื่อครูเตือนหรือห้ามไม่ให้พูด

9. พฤติกรรมการตีเพื่อนในขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน หมายถึง การกระทำที่นักเรียนแสดงออกมาด้วยการใช้มือตีเพื่อนทำให้เกิดความรำคาญ และได้รับบาดเจ็บตีเพื่อนโดยไม่มีสาเหตุ ตีเพื่อนเพื่อแย่งของเล่น นักเรียนตีหลัง ตีแขน หรือตีส่วนอื่นๆในร่างกายเพื่อนเวลาที่ไม่ว่างใจ ขณะที่ทำกิจกรรมกับเพื่อนอยู่ถ้านักเรียนไม่พอใจนักเรียนจะตีเพื่อนทันที นักเรียนทำท่าทางจะตีเพื่อนเพื่อขู่เพื่อนให้ทำตาม นักเรียนตีเพื่อนถ้าเพื่อนไม่ทำตาม เมื่อครูไม่เห็นนักเรียนจะตีเพื่อน เมื่อถูกเพื่อนล้อหรือแซวนักเรียนจะตีเพื่อน เมื่อเพื่อนไม่ให้ยืมของหรือดูการบ้านนักเรียนจะตีเพื่อน

10. โรงเรียนเรียนร่วม หมายถึง สถานศึกษาระดับประถมศึกษาขนาดเล็กที่จัดการศึกษาที่เปิดโอกาสให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมกับนักเรียนปกติในห้องเรียน ในงานวิจัยครั้งนี้โรงเรียนเรียนร่วมที่ใช้ในการวิจัยคือ โรงเรียนบ้านประชาสุขสันต์ อ.เมือง จ.สกลนคร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัยระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการพัฒนากระบวนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนรวม ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (Positive Behavior Interventions and Supports : PBIS)
  - 1.1 แนวคิดเกี่ยวกับระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
  - 1.2 แนวคิดเกี่ยวกับการสนับสนุนแบบองค์รวม (Multi-Tiered System of Supports : MTSS)
    - 1.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
      - 1.3.1 ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรมนิยม
      - 1.3.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา
      - 1.3.3 ทฤษฎีมนุษยนิยม
      - 1.3.4 ประยุกต์ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ในระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
    - 1.4 การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Positive Behavior Interventions and Supports (PBIS)
    - 1.5 การสนับสนุนระดับที่ 1 (Tier1) การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนทุกคน
      - 1.5.1 การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน Classwide Positive Behavior Interventions and Supports (CWPBIS)
      - 1.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง Tier1
    - 1.6 การสนับสนุนระยะที่ 2 การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกแบบกลุ่มเล็ก
      - 1.6.1 เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ Check-in /Check-out (CICO)
      - 1.6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง Tier2 เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์
    - 1.7 การสนับสนุนระยะที่ 3 (Tier3) การสนับสนุนพฤติกรรมแบบรายบุคคล
      - 1.7.1 เทคนิคที่ใช้ในการสนับสนุนTier3

- 1.7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง Tier3
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการพฤติกรรม
  - 2.1 ความหมายของการปรับพฤติกรรมและการจัดการพฤติกรรม
  - 2.2 การวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ (Applied Behavior Analysis : ABA)
    - 2.2.1 ความหมายของการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์
    - 2.2.2 การวิเคราะห์หน้าที่ของพฤติกรรม
  - 2.3 การประเมินและบันทึกพฤติกรรม
  - 2.4 ขั้นตอนการปรับพฤติกรรม
  - 2.5 ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement)
    - 2.5.1 ความหมายทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement)
    - 2.5.2 ลักษณะของการเสริมแรง
  - 2.6 เทคนิคการปรับสัณใหม่ (Response Cost)
    - 2.6.1 ความหมายเทคนิคการปรับสัณใหม่ (Response Cost)
    - 2.6.2 หลักการใช้เทคนิคการปรับสัณใหม่
    - 2.6.3 ข้อดีและข้อจำกัดของการใช้เทคนิคการปรับสัณใหม่
  - 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงและการปรับสัณใหม่
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม
  - 3.1 ความหมายของนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม
  - 3.2 ลักษณะนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม
  - 3.3 สาเหตุของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา
  - 3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาระบบ
  - 4.1 ความหมายของระบบ
  - 4.2 ส่วนประกอบของระบบ
  - 4.3 วิธีการจัดระบบหรือสร้างระบบ
  - 4.4 ขั้นตอนการพัฒนาระบบ
  - 4.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาระบบ
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวงจรคุณภาพ
  - 5.1 แนวคิดการบริหารงานวงจรคุณภาพ

- 5.2 องค์ประกอบและความสำคัญของการบริหารงานวงจรรคุณภาพ
- 5.3 ขั้นตอนการบริหารงานตามวงจรรคุณภาพ
- 5.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวงจรรคุณภาพ
- 6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนร่วม
  - 6.1 คำจำกัดความการเรียนร่วม
  - 6.2 รูปแบบการจัดการเรียนร่วม
  - 6.3 ความเป็นมาของการจัดการเรียนร่วมในประเทศไทย

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (Positive Behavior Interventions and Supports : PBIS)

1.1 แนวคิดเกี่ยวกับระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับกฎหมายในประเทศสหรัฐอเมริกา Individuals with Disabilities Education Improvement Act of 2004 (IDEA, 2004) พระราชบัญญัติการศึกษาเพื่อการศึกษาคนพิการ เป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความต้องการพิเศษตั้งแต่แรกเกิดจนถึงอายุ 21 ปี และ No Child Left Behind Act 2001(NCLB, 2001) เป็นกฎหมายควบคุมการจัดการศึกษาที่ส่งผลต่อการจัดการศึกษาพิเศษสำหรับผู้เรียนที่มีความยากลำบากในการเรียนรู้ภายใต้แนวคิดการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ ได้กล่าวถึงกระบวนการให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ พบว่าระบบ Response to Intervention : RTI และระบบ Positive Behavior Interventions and Supports ได้ระบุในกฎหมายสองฉบับที่กำหนดไว้สอดคล้องกันว่าเน้นความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนและการให้ความช่วยเหลือที่มีคุณภาพและเป็นระบบ โดยจะต้องอธิบายความก้าวหน้าหรือพัฒนาการของเด็กทุกคนได้

Shores (2009) กล่าวไว้ว่า ในปี 1980 แนวทางการจัดการพฤติกรรมซึ่งเรียกว่า Response to Intervention for behavior (RTI:B) และ Positive behavior intervention and support (PBIS) ได้เริ่มต้นขึ้นเพื่อที่จะป้องกันและช่วยเหลือพฤติกรรมที่เป็นปัญหาหรือพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์แทนการลงโทษ โดยใช้หลักการของการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ (ABA) ซึ่งกระบวนการ RTI:B นี้จะให้ความสำคัญกับ กลยุทธ์ที่ครูและครอบครัวใช้ในสภาพแวดล้อมของนักเรียน การช่วยเหลือไม่ได้เพียงแค่ลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา แต่ยังเพื่อปรับปรุงคุณภาพชีวิตของนักเรียนที่แสดงพฤติกรรมนั้นด้วย ซึ่งข้อกำหนดดังกล่าวถูกระบุไว้ในกฎหมาย IDEA ในปี 1997 กฎหมายฉบับนี้ระบุให้บุคลากรทางการศึกษาต้องดำเนินการประเมินพฤติกรรมที่เหมาะสมและ

พัฒนาแผนการสนับสนุนพฤติกรรมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทุกคน ที่มีพฤติกรรม ขัดขวางการเรียนรู้ของตนเองหรือการเรียนรู้ของผู้อื่น และนอกจากนี้กฎหมายระบุอีกว่าเด็กที่มี ปัญหาทางพฤติกรรมที่กำลังได้รับการพิจารณาเพื่อรับสิทธิ์ทางการศึกษาพิเศษต้องได้รับการ ประเมินพฤติกรรมที่เป็นส่วนหนึ่งของการประเมินคุณสมบัติ และต่อมามีสาระสำคัญในการ ปรับปรุงกฎหมายในปี 2004 เกี่ยวกับการเพิ่มกระบวนการประเมินผลและเน้นการเปิดโอกาส สำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนในหลักสูตรแบบปกติเพิ่มมากขึ้นสถานศึกษาจะ ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเพื่อใช้ในการฝึกอบรมครู ผู้บริหาร บุคลากรในโรงเรียนในการ ช่วยเหลือพฤติกรรมเชิงบวก นอกจากนี้ยังมีการวิจัยที่สนับสนุนการ บูรณาการทักษะวิชาการและ พฤติกรรมว่า การสนับสนุนด้านวิชาการและพฤติกรรมต้องเชื่อมต่อกันเพื่อให้ นักเรียนสามารถ เข้าถึงศักยภาพการเรียนรู้ของตนเองได้ โดยใช้รูปแบบกระบวนการเช่นเดียวกับด้านวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการในประเทศสหรัฐอเมริกากำหนดให้โรงเรียนทุกแห่งใช้ กระบวนการตอบสนองต่อการช่วยเหลือ RTI และการส่งเสริมพฤติกรรมทางบวกตามลำดับ เพื่อ แก้ปัญหาทางด้านวิชาการและพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนไปพร้อมกัน (Westling, 2015) เพราะหากเด็กมีปัญหาด้านวิชาการเด็กย่อมมีโอกาสแสดงปัญหาพฤติกรรมมากขึ้น หรือเมื่อเด็กมี ปัญหาพฤติกรรมเด็กมีแนวโน้มที่จะเรียนไม่ได้และมีปัญหาวิชาการ ทั้งนี้ กระบวนการ RTI และ PBIS มีหลักการเดียวกันคือ แบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม คือ นักเรียนทั่วไป Tier1 นักเรียนที่มีปัญหา บ้าง Tier2 และนักเรียนที่มีปัญหาอย่างมาก Tier3 จากนั้นครูเก็บข้อมูลอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้ สามารถช่วยเหลืออย่างเหมาะสม เมื่อพบว่านักเรียนมีปัญหาหรือปรับเปลี่ยนวิธีการเมื่อการ ช่วยเหลือที่ใช้อยู่ไม่ได้ผล

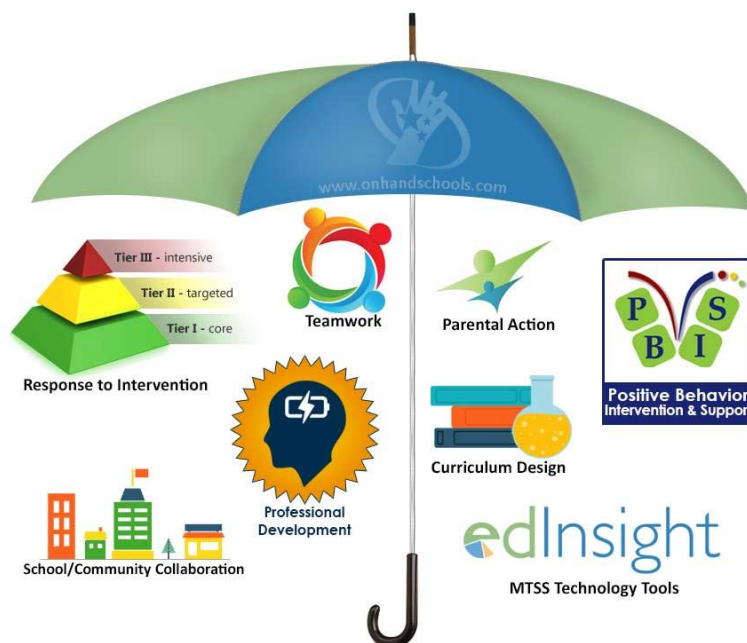
เมื่อกระบวนการส่งเสริมพฤติกรรมทางบวกถูกนำไปใช้กับนักเรียนทั้งโรงเรียน ทุก ห้องเรียนจึงมีกฎกติกาเดียวกัน และครู บุคลากรในโรงเรียนทุกคนกำกับพฤติกรรมของนักเรียนให้ เป็นไปในทางเดียวกันด้วยกระบวนการนี้จึงมีประสิทธิภาพอย่างมาก โดยทั่วไป นักเรียนร้อยละ 85-90 มักไม่มีปัญหาพฤติกรรม การช่วยเหลือในระดับที่ 1 จึงเป็นการป้องกันปัญหาพฤติกรรมที่ อาจเกิดขึ้นในอนาคต ตัวอย่างของวิธีการสำหรับนักเรียนในระดับที่ 1 ได้แก่ “การจับถูก ไม่ใช่ จับผิด “Catch them begin good” ที่แตกต่างจากวิธีปฏิบัติของครูส่วนใหญ่ที่เพิกเฉยเมื่อเด็กทำดี แต่เห็นเด็กแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (เช่น เมื่อครูให้ความสนใจแต่พฤติกรรมที่ไม่พึง ประสงค์ นักเรียนของครูเหล่านี้จึงได้รับคำว่ากล่าวโดยไม่เคยได้รับคำชม และไม่เคยได้รับคำชม แบบเจาะจงพฤติกรรมเพื่อให้ นักเรียนมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมนั้นมากขึ้น) (ยูวดี วิริยางกูร , 2561)

ในโรงเรียนที่ใช้กระบวนการส่งเสริมพฤติกรรมทางบวก เมื่อบุคลากรในโรงเรียนใช้วิธีการในระดับ ที่ 1 แล้วนักเรียนบางคนยังแสดงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ (ร้อยละ 5-10) ครูจะให้การช่วยเหลือในระดับที่ 2 คือ การจัดการพฤติกรรมเป็นกลุ่มย่อยหรือเป็นรายบุคคลเพื่อลดปัญหาพฤติกรรมที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน ส่วนนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมอย่างมาก ครูจะให้การช่วยเหลือระดับที่ 3 คือการตรวจสอบพฤติกรรมทุกวันและจัดการพฤติกรรมเป็นรายบุคคลเพื่อลดความซับซ้อน ความถี่ หรือความรุนแรงของปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มนี้ ซึ่งนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในระดับรุนแรงและต่อเนื่องยาวนานนี้มักมีประมาณร้อยละ 1-5 เท่านั้น

1.2 แนวคิดเกี่ยวกับการสนับสนุนแบบองค์รวม (Multi-Tiered System of Supports : MTSS)

มีนักวิชาการและองค์การที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการศึกษา Averill & Rinaldi (2014) ได้ให้ความเห็นตรงกันว่าการดำเนินงานระหว่าง RTI และ PBIS เมื่อนำไปใช้งานจริงแล้วผลปรากฏว่าการดำเนินงานของสองระบบนี้มีการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกัน จึงมีการนำระบบดังกล่าวข้างต้นมารวมกันเพื่อประสิทธิภาพของการทำงานอย่างสูงสุด จึงเป็นที่มาของระบบการสนับสนุนแบบองค์รวม Multi-Tiered System of Supports (MTSS) ที่มีหลักการในการทำงานร่วมกัน ซึ่ง McIntosh & Goodman (2016) กล่าวว่า การเรียนวิชาการและพฤติกรรมของนักเรียนจะมีผลความสัมพันธ์ที่ต่อเนื่องกัน สนับสนุนทั้งด้านวิชาการ พฤติกรรม และสังคมรวมเข้าไว้ด้วยกัน มีการทำงานที่เกี่ยวข้องกัน ซึ่ง MTSS จะเป็นการรวมกันของ RTI ด้านวิชาการ PBIS หลักสูตรที่มีประสิทธิภาพ ทีมเวิร์คในการทำงาน UDL การทำงานร่วมกัน ครอบคลุม สังคม ชุมชน นักสหวิชาชีพ เป็นต้น

What lives under the MTSS Umbrella

ภาพประกอบ 2 ระบบการสนับสนุน Multi-Tiered System of Supports (MTSS)

ที่มา: OnHand School (2015). สืบค้นเมื่อ 17 ตุลาคม 2562

จากภาพประกอบระบบการสนับสนุนแบบองค์รวม Multi-Tiered System of Supports จะพบว่า การสนับสนุนแบบองค์รวม (MTSS) ครอบคลุมการสนับสนุนและการช่วยเหลืออื่น ๆ สำหรับเด็กในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็น ด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (PBIS) การตอบสนองต่อการช่วยเหลือ (RTI) การออกแบบหลักสูตรที่เหมาะสมต่อความต้องการจำเป็นพิเศษ การทำงานร่วมกันของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เช่น ครู ผู้บริหาร ผู้ปกครอง นักสหวิชาชีพ เป็นต้น รวมถึงนโยบาย หลักการของโรงเรียน ชุมชนและการทำความร่วมมือกันในการประสานส่งต่ออย่างมีประสิทธิภาพ (Averill and Rinaldi, 2014)

1.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

1.3.1 ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behavioral Learning)

ผู้เสนอแนวคิดนี้คือ Pavlov, Thorndike และ Skinner โดยมีทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical Conditioning) ที่เน้นการเรียนรู้ที่อาศัยความสัมพันธ์ระหว่างสิ่ง

เร้า (Stimulus) และการตอบสนอง (Response) ซึ่งอินทรีย์จะต้องสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองที่จะนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมมี 3 ขั้นตอน คือ 1)การวางเงื่อนไข 2)ระหว่างวางเงื่อนไข 3)หลังวางเงื่อนไข กล่าวได้ว่าการเรียนรู้แบบนี้เป็นการนำสิ่งเร้ามาควบคุมกับสิ่งเร้าเดิมเพื่อแก้ไขและปรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และจากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องพบว่าการเรียนรู้คือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวรที่เกิดจากประสบการณ์ที่ได้รับ (Woolfolk, 2010)

ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มนี้ใช้วิธีการศึกษาพฤติกรรมจากการทดลองและการสังเกตอย่างมีระบบแล้วบันทึกไว้เป็นหลักฐาน และเนื่องจากกลุ่มนี้ให้ความสำคัญเรื่องของพฤติกรรม ดังนั้นพฤติกรรมที่ศึกษาจึงเป็นเฉพาะพฤติกรรมที่สามารถสังเกตและเห็นได้ชัด สามารถวัดและทดสอบได้ (พรวณี เจตจิต, 2545; สุรางค์ ใคว์ตระกูล, 2550)

การนำทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรมนิยมไปประยุกต์ใช้ในการปรับพฤติกรรมนักเรียน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2562) ได้กล่าวถึงเทคนิคการปรับพฤติกรรมในชั้นเรียนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบวางเงื่อนไขการกระทำ (Operant Conditioning) ของสกินเนอร์ว่าเป็นวิธีการที่สามารถนำมาใช้ในการแก้ไขพฤติกรรมของเด็กนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีข้อมูลยืนยันการใช้แรงเสริมในหลายรูปแบบ เช่น การให้แรงเสริมที่เป็นสิ่งของที่จับต้องได้ รับประทานได้ หรือเป็นแรงเสริมทางสังคมที่เป็นคำชมเชย การให้ความสนใจ แรงเสริมที่เป็นกิจกรรมที่เด็กชอบ กิจกรรมการเรียนและมีแรงเสริมแลกเปลี่ยนได้แก่ เบี้ยอรรถกร (Token Economy) เป็นลักษณะการให้แรงเสริมที่เรียกว่า “สัญญาที่ตกลงกันไว้”

1.3.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญา (Social Cognitive Theory)

ความคิดพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาของ Bandura (1977 อ้างถึงใน สุรางค์ ใคว์ตระกูล, 2550) ในช่วงแรกจะเกี่ยวกับการเรียนรู้ที่มีรากฐานตามหลักการพฤติกรรมนิยม ซึ่งจะเน้นเรื่องการเสริมแรงและการลงโทษ แต่ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาจะเน้นการเรียนรู้โดยการสังเกตเกิดขึ้นในชั้นการจดจำ ชั้นการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ ผู้เรียนอาจไม่แสดงพฤติกรรมหรือแสดงพฤติกรรมเพียงบางส่วนในชั้นการเก็บจำก็ได้ ดังนั้นครูที่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับแรงจูงใจก็ควรจะสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนสามารถประเมินพฤติกรรมของตนเองจากการใช้เกณฑ์ของการมีสัมฤทธิ์ผลสูงแต่อยู่ในขอบเขตความสามารถของผู้เรียนเพื่อที่ผู้เรียนจะได้ประสบความสำเร็จซึ่งเป็นแรงเสริมหรือปรับเปลี่ยนจากผลของการกระทำหรือการตอบสนองของบุคคลอื่นๆ ต่อพฤติกรรมของตนเอง ผู้เรียนที่เกิดการเรียนรู้จะแสดงพฤติกรรมโดย

ผ่านการสังเกตและการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลหรือผู้เรียนกับสภาพแวดล้อมที่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับสภาพแวดล้อมซึ่งมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน

การนำทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาไปประยุกต์ใช้ในการปรับพฤติกรรมนักเรียน โดยสมพร สุทัศน์ (2554) ได้กล่าวถึงการนำไปประยุกต์ใช้กับนักเรียน ดังนี้

1. การเตือนตนเอง (Self-Monitoring) เป็นเทคนิคง่ายๆ ที่ให้บุคคลหรือเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมได้สังเกตและรายงานพฤติกรรมของตนเองว่าเกิดขึ้นเวลาใดในสถานการณ์ใดมากที่สุด แล้วรายงานต่อผู้ที่จะแก้ปัญหาหรือรายงานให้ครูทราบ วิธีนี้เป็นการควบคุมตนเองภายใน

2. การเสนอตัวแบบ (Modeling Procedure) การเสนอตัวแบบเป็นเทคนิคที่สามารถใช้ปรับพฤติกรรมทางอารมณ์ ทางสังคม หรือทักษะทางกาย ซึ่งนับว่าเป็นเทคนิคที่ใช้ได้อย่างกว้างขวางและเป็นธรรมชาติ ซึ่งตัวแบบมีประโยชน์ 3 ด้าน คือ ช่วยให้บุคคลเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ ช่วยให้พฤติกรรมที่เรียนรู้มาแล้วได้มีโอกาสแสดงออกและมีผลให้เกิดการระงับพฤติกรรมบางอย่าง

3. การชี้แนะ (Prompts) เป็นการให้สิ่งเร้ากระตุ้นให้เด็กแสดงพฤติกรรมตามที่ต้องการ การชี้แนะมักนิยมใช้ร่วมกับแรงเสริม การชี้แนะอาจจะเป็นคำพูด กิริยาท่าทางหรือสื่อต่างๆ เครื่องชี้แนะจะช่วยปรับพฤติกรรมทางการเรียน หรือพฤติกรรมทางสังคม

1.3.3 ทฤษฎีมนุษยนิยม

ทิสนา เขมมณี (2557) ได้รวบรวมและกล่าวถึงทฤษฎีนี้ว่า ความสำคัญของความเป็นมนุษย์และมองมนุษย์ว่ามีคุณค่า มีความดีงาม มีความสามารถ มีความต้องการและมีแรงจูงใจภายในที่จะพัฒนาศักยภาพของตน หากบุคคลมีอิสรภาพและเสรีภาพ มนุษย์จะพยายามพัฒนาตนเองไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ นักคิดกลุ่มมนุษยนิยมในกลุ่มนี้มี 2 ทฤษฎีได้แก่

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ของมาสโลว์ แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ของทฤษฎีนี้คือ มนุษย์ทุกคนมีความต้องการพื้นฐานตามธรรมชาติเป็นลำดับขั้น และต้องการที่จะรู้จักตนเองและพัฒนาตนเอง มาสโลว์เน้นเรื่องการเรียนรู้เป็นการพัฒนาตนเองไปสู่ความเจริญสูงสุดของตน (Self Actualization)

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ของคาร์ลโรเจอร์ส แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ของทฤษฎีนี้คือ มนุษย์สามารถพัฒนาตนเองได้ดีหากอยู่ในสภาวะที่ผ่อนคลายและเป็นอิสระ การจัดบรรยากาศที่ผ่อนคลายและเอื้อต่อการเรียนรู้และเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ที่มีครูเป็นผู้ชี้แนะและทำหน้าที่อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน

การนำแนวคิดของกลุ่มมนุษยนิยมมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งแนวคิดนี้เชื่อว่าการจัดการเรียนรู้ที่เน้นความสำคัญของการเรียนรายบุคคล เน้นให้ความสำคัญอิสระและการเรียนรู้ตามความต้องการ ให้ผู้เรียนสามารถเลือกกระทำการที่พอใจ ได้ประเมินตนเองและรับผลกระทำนั้นๆ โดยมีอิสระที่จะเลือกในสิ่งที่ต้องการเรียนของผู้เรียนแต่ละคน ซึ่งเขาจะควบคุมตนเองได้พัฒนาตามศักยภาพ (สุรางค์ ใคว์ตระกูล, 2550)

1.3.4 ประยุกต์ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ในระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

1) ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมการนำไปใช้ในระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก ไปใช้ในการวางเงื่อนไขในกลุ่มในแผนการจัดการเรียนรู้รวมเพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกการตอบสนองต่อกลุ่มและฝึกความรับผิดชอบต่อผู้อื่น โดยในแผนการจัดการเรียนรู้รวม ในส่วนของพฤติกรรมที่ครูให้นักเรียนได้ร่วมกันตั้งกฎระเบียบในห้องเรียนร่วมกันทั้งห้องเรียนในระดับที่ 1 (Tier1) จะทำให้นักเรียนรู้ผลการกระทำของตนเองที่มีต่อกลุ่ม มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1) การให้แรงเสริมเป็นการสร้างแรงจูงใจและกระตุ้นนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีความสำคัญและจำเป็น การเสริมแรงทางบวกของนักเรียนทั้งชั้นในระดับที่ 1 (Tier1) จะทำให้นักเรียนรู้ผลการกระทำของตนเองที่มีต่อกลุ่ม

1.2) การให้การเสริมแรงเป็นการสร้างแรงจูงใจและกระตุ้นนักเรียนอย่างสม่ำเสมอมีความสำคัญและจำเป็น การเสริมแรงทางบวกของนักเรียนทั้งชั้นในระดับที่ 1 (Tier1) ด้วยการให้การเสริมแรงทางสังคม เช่นยกย่อง การชมเชย และการเสริมแรงทางรางวัล

1. ส่วนในระดับ Tier 2 ใช้การเสริมแรงเช่นเดียวกับระยะที่ 1 แต่เพิ่มการเสริมแรงด้วยการให้รางวัลจากคะแนนสมุดติดตามความก้าวหน้าในระบบการปรับพฤติกรรม คือระบบ Check in-Check out เช่น การเช็คอินตอนเช้า นักเรียนส่งสมุดติดตามความก้าวหน้า และข้อมูลจากการลงชื่อผู้ปกครองนักเรียนจะได้รับการเสริมแรงด้วยรางวัลและหากว่านักเรียนปฏิบัติได้ตามเป้าหมายจะได้รับคำชม และการให้ข้อมูลย้อนกลับถ้าทำได้ดี ก็จะได้รับเสริมแรงด้วยคำพูดและรางวัล การเช็คเอาท์หลังเลิกครูจะให้รางวัลถ้าจัดการบ้านครบแต่ละวัน

2. ทุกระดับของกระบวนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก เป็นการให้เสริมกับนักเรียนที่จะส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์และต่อเนื่อง เช่น การเสริมแรงทางสังคมด้วยคำพูดหรือการสัมผัสรวมถึงการสะสมสติ๊กเกอร์เพื่อนำไปแลกของรางวัลตามที่ตนเองต้องการ (เบียร์อรุณกร) การให้รางวัลเป็นสิ่งของ หรือขนม

2) ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาการนำไปใช้ในระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในทุกระดับของกระบวนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (PBIS) ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ทางพุทธิปัญญาและเข้มข้นในระดับที่ 2 (TIER) ในการปรับพฤติกรรมด้วยระบบ Check in-Check out ในช่วงการให้การสะท้อนกลับระหว่างครู กับผู้ปกครอง การให้การชี้แนะ การฝึกให้มีการกำกับตนเองนอกจากนี้ในระดับที่ 2 (Tier2) นักเรียนจะได้เห็นตัวแบบจากเพื่อนที่ได้รับการเสริมแรงทางบวกจากครู จะทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจที่อยากได้รับการเสริมแรงเช่นเดียวกับเพื่อน เป็นต้น

3) ทฤษฎีมนุษยนิยมการนำไปใช้ในระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

1. ใช้ทฤษฎีนี้กับทุกระดับของกระบวนการ PBIS ด้วยการจัดบรรยากาศในชั้นเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ การมีปฏิสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนด้วยความเป็นกัลยาณมิตร มีความยืดหยุ่น และให้กำลังใจส่งผลให้นักเรียนมีความสุขและมีแรงจูงใจให้อยากเรียนรู้

2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คำนี้ถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลจะทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าในตนเอง เกิดความภาคภูมิใจ

3. เน้นให้นักเรียนเป็นผู้ประเมินพฤติกรรมด้วยตนเองในระดับที่ Tier1 และ Tier2 จะช่วยให้นักเรียนสร้างแรงจูงใจ รู้จักตนเองและพัฒนาตนเอง

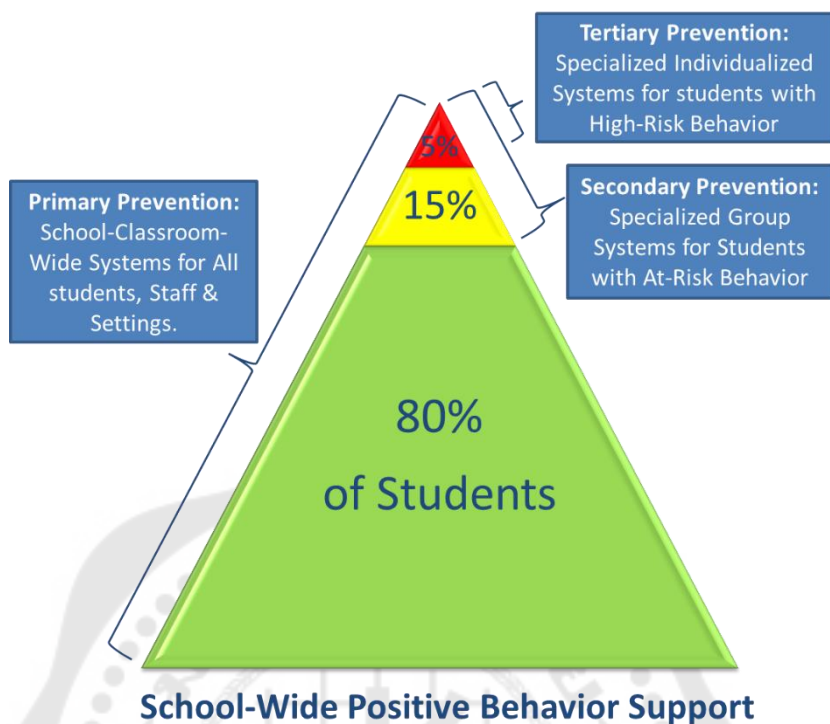
1.4 การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (Positive Behavior Interventions and Supports : PBIS)

ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก หมายถึง การสอนและการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมโดยมีความร่วมมือกันจากผู้บริหาร ครูการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้นและบุคลากรทุกคนในโรงเรียน ผู้ปกครอง และนักสหวิชาชีพ โดยใช้เทคนิคการปรับพฤติกรรมเพื่อให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์และลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ตลอดจนสร้างพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ ทั้งนี้รวมถึงการจัดการสภาพแวดล้อมในโรงเรียนให้น่าอยู่และมีความปลอดภัย ซึ่งเป็นการประยุกต์ใช้แนวทางระบบที่อิงกับพฤติกรรม สำนักงานการศึกษาพิเศษในประเทศสหรัฐอเมริกาที่เป็นศูนย์ให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคเกี่ยวกับการส่งเสริมพฤติกรรมทางบวก (Office of Special Education Programs; OSEP, Technical Assistance Center on Positive Behavioral Interventions and Support) อธิบายว่าการส่งเสริมพฤติกรรมทางบวก เป็นการนำระบบการจัดการพฤติกรรมที่มีอยู่แล้วมาปฏิบัติเพื่อช่วยให้โรงเรียน ครอบครัว และชุมชนออกแบบสภาพแวดล้อมโดยนำวิธีการที่มีผลการวิจัยรับรองมาใช้เพื่อส่งเสริมการเรียนการสอน ประเด็นสำคัญของส่งเสริมพฤติกรรมทางบวกคือ เพื่อลดปัญหาพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน และ

ส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมมากขึ้น การส่งเสริมพฤติกรรมจึงเป็นจุดพลิกผันที่ยิ่งใหญ่ในวงการ การศึกษาที่เปลี่ยนวิธีการจัดการที่ไม่พึงประสงค์จากการลงโทษและการตักเตือน มาเป็น แผนเชิงรุกที่ เน้นการป้องกันโดยวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพและมีงานวิจัยรองรับว่าสามารถสอนและส่งเสริม พฤติกรรมที่เหมาะสมได้จริง อีกทั้งยังเน้นการจัดสภาพแวดล้อมที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วย (ยุคดี วิริยางกูร, 2561)

เด็กทุกคนล้วนมีปัญหายุติกรรมเป็นบางครั้งแต่ในเวลาไม่นาน เด็กส่วนใหญ่จะ เรียนรู้ได้เองว่าพฤติกรรมใดเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมในสถานการณ์ใดบ้าง แต่เด็กบางคนเช่น เด็กที่มีความต้องการพิเศษต้องได้รับความช่วยเหลือเพื่อให้เขาเรียนรู้พฤติกรรมที่เหมาะสม ดังนั้น หากเราเชื่อว่าเด็กแต่ละคนมีความสามารถในการเรียนรู้พฤติกรรมที่เหมาะสมไม่เท่ากัน เราจะเห็น ด้วกับการแบ่งนักเรียนเป็น 3 ระดับ (3Tier) แล้วให้ความช่วยเหลือด้านพฤติกรรมตามที่นักเรียน แต่ละระดับต้องการ เช่น นักเรียนร้อยละ 69 ส่งเสียงดังหรือพูดหยาบคายเพื่อก่อกวนชั้นเรียน นักเรียนร้อยละ 60 ไม่เคารพครู นักเรียนร้อยละ 58 มีพฤติกรรมทุจริต นักเรียนร้อยละ 57 มา โรงเรียนสาย นักเรียนร้อยละ 55 ชอบแกล้งเพื่อน นักเรียนร้อยละ 51 แสดงความหยาบคายใน พื้นที่ส่วนรวม นักเรียนร้อยละ 45 ขาดเรียน นักเรียนร้อยละ 41 ใช้ยาเสพติด และนักเรียนร้อยละ 36 ทะเลาะวิวาท ดังนั้น ครูจึงอาจให้การช่วยเหลือนักเรียนบางส่วนได้ด้วยวิธีคล้ายกันหรือใช้ ระบบเดียวกัน (Johnston, Foxx, Jacobson, Green, Mulix, 2006; Scheuermann and Hall, 2012; อ้างในยุคดี วิริยางกูร, 2561)

ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกแบ่งเป็น 3 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 ระยะที่ 2 และระยะที่ 3 มีรายละเอียดดังนี้

ภาพประกอบ 3 ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

ที่มา: Methuen Public School สืบค้นเมื่อ 17 ตุลาคม 2562

จากภาพระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกข้างต้น เป็นการแสดงให้เห็นถึงการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกแบบปัวระมิตโดยมีรายละเอียดของการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกดังนี้

1.5. การสนับสนุนระดับที่ 1 การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกนักเรียนทุกคน

การสนับสนุนระดับที่ 1 คือการป้องกันเชิงรุก การจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมปลอดภัย กระบวนการเรียนการสอน และกิจวัตรประจำวันที่เหมาะสมเพื่อป้องกันปัญหาพฤติกรรม นักเรียนทุกคนจะได้รับการช่วยเหลือด้านพฤติกรรมที่มีคุณภาพในชั้นเรียนปกติ มีการประเมินคัดกรองด้านพฤติกรรมทุกคนโดยใช้แบบคัดกรองที่เป็นสากล (Universal Design) ได้แก่ แบบประเมินพฤติกรรม SDQ ซึ่งจะมีนักเรียนที่มีผ่านการประเมินราว 80% ของนักเรียนทั้งหมด ส่วนอีก 20% ไม่ผ่านการประเมิน ซึ่งนักเรียนอยู่ในกลุ่มเสี่ยงที่จะมีปัญหาทางพฤติกรรม (Simonsen & Myers, 2015; Riffel & Mitchiner, 2015; Storey et al., 2017; Djabrayan & Hauser, 2015)

การป้องกันพฤติกรรมเชิงรุกในโรงเรียนจะต้องดำเนินการช่วยเหลือที่เหมาะสม เช่น การกำหนดพฤติกรรมทางบวกที่เข้าใจง่าย 3-5 ข้อให้เด็กปฏิบัติตาม เช่น “เคารพตนเอง เคารพผู้อื่น เคารพโรงเรียน” การช่วยเหลือระดับนี้จะถูกนำไปใช้กับนักเรียนทุกคนในโรงเรียน ในช่วงต้นปีการศึกษา ครูผู้สอนแต่ละห้องสอนให้นักเรียนทราบถึง “กติกาของการอยู่ร่วมกัน” พฤติกรรมที่เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์ ซึ่งขั้นตอนนี้เป็นหัวใจสำคัญของการส่งเสริมพฤติกรรมทางบวกได้แก่ กำหนดนโยบายว่านักเรียนควรมีพฤติกรรมอย่างไร สร้างบรรยากาศที่เอื้อให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ลดหรือเลี่ยงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (สภาพแวดล้อมที่มีขีดจำกัดน้อยที่สุด) ให้การศึกษาและสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนทุกคนในโรงเรียน ติดตามความก้าวหน้าของเด็กอย่างสม่ำเสมอ

การติดตามความก้าวหน้าของนักเรียนโรงเรียนกำหนดแนวทางการประเมินพฤติกรรมวิธีทดสอบผู้เรียน วิธีประเมินความก้าวหน้า วิธีแปลผลความก้าวหน้า ใช้กระบวนการแก้ปัญหา การตัดสินใจให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วม โดยใช้การวิจัยเป็นฐาน และวิเคราะห์เด็กที่มีภาวะเสี่ยง (at-risk) ซึ่งเด็กที่มีภาวะเสี่ยง ต้องเกิดจากตัวเด็กเอง ไม่ใช่ครูใช้วิธีการสอนหรือการปรับพฤติกรรมไม่เหมาะสม ระยะเวลาในการประเมินดำเนินการติดต่อกัน 5-6 สัปดาห์

1.5.1 การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน Classwide Positive Behavior Interventions and Supports (CWPBIS)

คำศัพท์ที่เกี่ยวกับการจัดการชั้นเรียน หรือ การจัดการพฤติกรรม ในที่นี้ใช้คำว่า การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน Classwide Positive Behavior Interventions and Supports (CWPBIS) เพื่อแสดงถึงความสอดคล้องกับกรอบการสนับสนุนเชิงบวก PBIS ซึ่งให้ความสำคัญกับกลยุทธ์เชิงบวกและเชิงรุก ซึ่งการสนับสนุนพฤติกรรมในชั้นเรียนเป็นการปฏิบัติของชั้นเรียนที่สอดคล้องกับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในโรงเรียน PBIS และหากสภาพแวดล้อมของโรงเรียนที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการสนับสนุนพฤติกรรมของนักเรียน ครูผู้สอนก็สามารถนำหลักการการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในชั้นเรียนไปใช้ได้ (Simonsen & Myers, 2015; Riffel & Mitchiner, 2015; Storey et al., 2017; Djabrayan & Hauser, 2015)

แนวทางการปฏิบัติของ (CWPBIS) ระดับที่ 1 มี 5 ประการ

1. เพิ่มโครงสร้างโดยการสร้างกิจวัตรและจัดชั้นเรียนให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.1 การสร้างและการสอนการปฏิบัติในชั้นเรียน การปฏิบัติกิจวัตรประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพเป็นสิ่งสำคัญในการจัดการห้องเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพโดย 1 สร้างและสอนกิจวัตรในช่วงต้นปี 2 ให้บทวนเป็นระยะๆตลอดทั้งปี

1.2 การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสม จัดให้มีสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสม การจัดสภาพบรรยากาศที่เหมาะสม ปลอดภัย มีป้ายสำหรับติดผลงานหรือเขียนของนักเรียนที่ทำกิจกรรมได้ดี การเลือกใช้ครุภัณฑ์ที่เหมาะสมลดการอึดอัด การจัดมุมต่างๆที่เหมาะสม มีพื้นที่ในการทำกิจกรรมที่สอดคล้องกับสภาพการเรียนรู้ การวางแผนผังห้องเรียนให้ครูสามารถเข้าถึงได้ในทุกพื้นที่ของห้อง ใช้การออกแบบที่มีประสิทธิภาพเพื่อป้องกันปัญหาที่คาดการณ์ได้ การใช้เทปสีเพื่อจัดมุมต่างๆ

1. มีส่วนร่วมกับนักเรียนในการสอนอย่างจริงจัง
2. เลือกกำหนดสอนตรวจสอบและทบทวนความคาดหวังที่ระดับในเชิงบวกบางประการ
3. ใช้ความต่อเนื่องของกลยุทธ์ในการรับรู้และเพิ่มพฤติกรรมที่เหมาะสม
4. ใช้กลยุทธ์ที่ต่อเนื่องเพื่อตอบสนองและลดความไม่เหมาะสมพฤติกรรม

1.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Jolstead et al. (2017) ได้ศึกษาเรื่องการดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในเด็กก่อนวัยเรียน : การศึกษาเชิงสำรวจของการที่สนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระดับที่ Tier1 ระดับห้องเรียน โดยใช้การสอนทักษะสังคมในการอยู่ร่วมกันในห้องเรียน การสอนการปฏิบัติตนในห้องเรียน การแสดงบทบาทสมมติ การยกตัวอย่างพฤติกรรมที่เหมาะสม การให้คำแนะนำพูดเบาๆ ในขณะที่อยู่ในห้องเรียน และการให้คำแนะนำเสนอทางเลือกในการแสดงออกทางพฤติกรรมที่เหมาะสมหากนักเรียนมีความไม่สบายใจ การให้แรงเสริม

Caldarella et al. (2015) ได้ศึกษาเรื่องการจัดการพฤติกรรมของนักเรียนด้วยทีมการสอนระดับห้องเรียน : การศึกษาเชิงสังเกตในห้องเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลจนถึงระดับป.2 โดยนำกระบวนการของการช่วยเหลือ Tier 1 ระดับชั้นเรียน Classwide เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน โดยมีองค์ประกอบ ได้แก่ 1) การสอนพฤติกรรมหรือทักษะที่อยู่ร่วมกับสังคม 2) การเสริมแรงที่เหมาะสมกับความต้องการเฉพาะบุคคล 3) การละเว้นจากปัจจัยที่จะส่งเสริมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และ 4) ดำเนินการ

สนับสนุนพฤติกรรมที่พึงประสงค์โดยใช้เทคนิคการควบคุมตนเอง การใช้บัตรภาพต่างๆ และการวิเคราะห์พฤติกรรม ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมฯมีประสิทธิภาพ ครูมีอัตราการชมเชยและลดการตำหนินักเรียน นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น และมีอัตราการแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในห้องเรียนน้อยลง

Nelson et al. (2018) ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับ การทดลองใช้การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก(Classwide) ในห้องเรียนวิชาศิลปะ โดยการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมีเป้าหมายในการลดพฤติกรรมก่อกวนของนักเรียน โดยนำเทคนิคในTier 1 Classwide ได้แก่ การสอนทักษะทางสังคม การชมเชย การเสริมแรงเชิงบวก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนจำนวน 3 ห้อง ทั้งหมด 66 คน แบ่งเป็น ห้อง1 จำนวน 20 คน ห้อง 2 จำนวน 22 คน และห้อง 3 จำนวน 24 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมที่ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ และครูสามารถดำเนินการตามกระบวนการ Classwide ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

Operton, et. Al. (2017) ศึกษาผลการดำเนินงานในระยะที่ 1 (Tier 1) ของระบบส่งเสริมพฤติกรรมทางบวก (PBIS) วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการดำเนินงานของระบบส่งเสริมพฤติกรรมทางบวกด้านระเบียบวินัยของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนระดับชั้นอนุบาลถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยผู้วิจัยนำเทคนิคจัดการช่วยเหลือTier 1 การจัดสภาพแวดล้อม การปรับกิจกรรมการเรียนการสอน การส่งเสริมทางบวก ผลการวิจัยพบว่าจำนวนของนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมด้านระเบียบวินัยในโรงเรียน

1.6 การสนับสนุนระยะที่ 2 การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกแบบกลุ่มเล็ก

นักเรียนในระดับที่ 2 เป็นเด็กกลุ่มเสี่ยง ซึ่งหมายถึงเด็กที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมหรือวิชาการไม่มากนัก เช่น อาจถูกส่งเข้าห้องฝ่ายปกครองหรือเข้าพบผู้อำนวยการปีละ 2-5 ครั้ง เด็กเหล่านี้ควรได้รับการเตือนว่าโรงเรียนมีความคาดหวังด้านพฤติกรรมอย่างไร ครูควรใช้วิธีการลดพฤติกรรมระดับที่ 1-3 และสอนพฤติกรรมใหม่ที่เหมาะสมและตอบสนองความต้องการของนักเรียนได้เช่นเดียวกับพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่เป็นพฤติกรรมเดิม หากโรงเรียนและครูไม่ให้การช่วยเหลือที่แตกต่างจากนักเรียนระดับที่ 1 เด็กเหล่านี้อาจมีปัญหาด้านพฤติกรรมหรือด้านวิชาการมากขึ้น ยาวนานขึ้น และรุนแรงมากขึ้นในอนาคต นักเรียนในระดับที่ 2 รวมถึงเด็กที่แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมบ่อยครั้งหรือไม่สามารถเรียนทันเพื่อนในด้านวิชาการต่างๆ ที่ได้รับการช่วยเหลือในระดับที่ 1 แล้ว (Scheuermann & Hall, 2012; Riffel & Mitchiner, 2015)

วัตถุประสงค์ของการช่วยเหลือในระดับนี้คือ เพื่อระบุปัญหาพฤติกรรมตั้งแต่ระยะแรกแล้วให้การช่วยเหลือที่เข้มข้นและตรงจุด เช่น กิจกรรมกลุ่มย่อย คือ ให้นักเรียนระดับที่ 2

กลุ่มละประมาณ 10 คน มาพบครูผู้ดูแลอย่างสม่ำเสมอ การเตือนเมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และให้ข้อมูลป้อนกลับเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ครูคาดหวังบ่อยๆ ซึ่งโรงเรียนในประเทศสหรัฐอเมริกาใช้หลายวิธีหรือหลายระบบที่ให้การช่วยเหลืออย่างเข้มข้นและตรงจุด เช่น ระบบตรวจสอบพฤติกรรมประจำวัน Check in -Check out, ระบบการสอนด้านพฤติกรรม Behavior Education Program, ตรวจสอบ เชื่อมต่อและคาดหวัง Check connect and Expect หรือการก่อตั้งชมรมทักษะทางสังคมเพื่อให้นักเรียนเหล่านี้เข้ามาทำกิจกรรมร่วมกัน เพื่อให้เขาเรียนรู้ทักษะทางสังคมที่เหมาะสม รู้จักควบคุมตนเอง จัดการความโกรธ หรือการสอนทักษะด้านวิชาการเป็นกลุ่มย่อย แต่สิ่งสำคัญที่สุดคือ ครูผู้ดูแลต้องติดตามผลการช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดเพื่อตรวจสอบว่านักเรียนมีความก้าวหน้าหรือไม่และมีประสิทธิภาพของวิธีการที่ใช้เป็นอย่างไรและเมื่อพบปัญหาครูผู้ดูแลให้การช่วยเหลือ

(Scheuermann & Hall, 2012; Riffel & Mitchiner, 2015) ได้กล่าวเพิ่มเติมไว้ว่า หากข้อมูลที่ครูบันทึกทำให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ครูควรให้รางวัลแก่นักเรียนคนนั้น เช่น โรงเรียนบางแห่งใช้บัตรคะแนนให้ครูผู้ดูแลระบุคะแนน “การทำตามกฎของโรงเรียน” และนักเรียนสามารถนำคะแนนนั้นไปแลกของรางวัล หรือโรงเรียนบางแห่งให้นักเรียนทำสัญญากับโรงเรียน เนื้อหาในสัญญาระบุพฤติกรรมที่เหมาะสมและสิ่งทีนักเรียนจะได้รับหากแสดงพฤติกรรมนั้น ครูผู้ดูแลทำหน้าที่สังเกตและติดตามผลอย่างใกล้ชิดอยู่แล้ว ดังนั้น ครูย่อมบอกได้ว่า ระบบที่ใช้ใช้นั้นได้ผลสำหรับนักเรียนคนนั้นหรือไม่ เช่น นักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์น้อยลง เข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียนมากขึ้น มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมดีขึ้นหรือมากขึ้น อยู่ได้ด้วยตนเอง ฟังพหูสูตน้อยลง เป็นต้น อย่างไรก็ตาม หากวิธีการที่ใช้ไม่ได้ผลครูควรมองหาวิธีการอื่นต่อไป จากสถิติของ OSEP พบว่า นักเรียนประมาณ 5-15% ของนักเรียนทั้งโรงเรียนอยู่ในระดับนี้และเมื่อได้รับความช่วยเหลือแล้ว นักเรียนประมาณ 67% ของนักเรียนระดับที่ 2 ทั้งหมดที่ได้รับความช่วยเหลือมีพฤติกรรมที่ดีขึ้น การดำเนินการใน Tier 2 นี้ ครูจะจัดการสอนหรือปรับพฤติกรรมเป็นกลุ่มย่อยจำนวน 2-5 คน ตามทักษะความสามารถและพฤติกรรม ด้านโรงเรียนสนับสนุนบุคลากร สื่อ สิ่งอำนวยความสะดวก

การตรวจสอบความก้าวหน้าควรมีการประเมินอย่างสม่ำเสมอ โดยประเมิน 1-3 ครั้งต่อสัปดาห์ ระยะเวลาการช่วยเหลือ ควรใช้เวลา 9-12 สัปดาห์ ติดตามผลว่าผู้เรียนตอบสนองต่อการเรียนการสอนอย่างไร การปรับพฤติกรรมแบบไหนแล้วช่วยเหลือให้เหมาะสม มีทีมบุคลากรเข้ามาเกี่ยวข้องมากขึ้น ทำงานร่วมกับผู้ปกครองมากขึ้น

เทคนิคที่ใช้ในการสนับสนุนระยะที่ 2 ได้แก่

1. การสอนทักษะสังคม Social skill instruction เป็นวิธีการสอนเพื่อเพิ่มพฤติกรรมที่เหมาะสม และลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม หัวข้อการเรียนรู้ทักษะสังคมเป็นเรื่องทั่วไปหรือมุ่งสู่ความต้องการเฉพาะของนักเรียน (เช่นการจัดการความโกรธความขัดแย้งการเริ่มต้นการสนทนา) โดยใช้เวลาทุกสัปดาห์ ทุกเดือน หรือตามความจำเป็น หากมีนักเรียนที่มีความผิดปกติทางอารมณ์และพฤติกรรมจะได้รับการฝึกอบรมทักษะทางสังคมตามแผน IEP ซึ่งสามารถทำได้บ่อย ๆ นอกห้องเรียน (ดังนั้นการสรุปเป็นสิ่งสำคัญ) และการสอนหลักสูตรทักษะสังคม เน้นการสร้างความรู้สึทางสังคมและอารมณ์ผ่านบทเรียนที่เกี่ยวกับความรู้สึก (เช่น การเอาใจใส่) มากกว่าพฤติกรรมที่สามารถวัดได้ซึ่งเป็นทักษะสังคม แต่ก็เป็นประโยชน์ในการส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมต่อสังคมผ่านการสอนอย่างชัดเจน

2. การให้ คำปรึกษา (Mentoring) (Big Brother / Big Sister) การให้คำปรึกษา โมเดลที่รู้จักกันดีคือ พี่ช่วยน้อง (Big Brother / Big Sister) เป็นระบบการให้คำปรึกษา โดยนักเรียนที่มีความเสี่ยงจะจับคู่กับผู้ใหญ่ (หรือบางครั้งนักเรียนที่มีอายุมากกว่าที่อาสาที่จะเป็นพี่เลี้ยงกับผู้ที่เราสามารถพัฒนาความสัมพันธ์ในเชิงบวก ซึ่งในการให้คำปรึกษาบางครั้งอาจไม่มีความคาดหวังพฤติกรรมที่เฉพาะเจาะจงที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษา เป้าหมายคือการให้นักเรียนมีแบบอย่างสร้างสรรค์และส่งเสริมการเติบโตทางสังคม การแทรกแซงที่เป็นระบบคือการตรวจสอบและการเชื่อมต่อในแบบจำลอง Check & Connect ที่ปรึกษาที่ได้รับการฝึกฝนจะทำงานร่วมกับนักเรียนที่มาปรึกษาและครอบครัวของเด็กคนนั้นเป็นเวลาอย่างน้อย 2 ปี

3. ตรวจสอบ เชื่อมต่อและคาดหวัง (Check Connect and Expect (CCE) เป็นการช่วยเหลือที่รวมองค์ประกอบ Check & Connect และ Behavior Education Program (BEP) จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก มีนักวิชาการได้ให้แนวทางดังนี้ (Simonsen & Myers, 2015; Riffel & Mitchiner, 2015; Kristin, Kristopher & Jennifer, 2014) ลักษณะของ Check Connect and Expect (CCE) เป็นระบบที่ช่วยเหลือนักเรียนสำหรับการป้องกันการออกกลางคันของนักเรียนโดยการมีส่วนร่วมของโรงเรียน และเป็น การสร้างความสัมพันธ์ของนักเรียนที่มีความเสี่ยงกับนักเรียนที่มีอายุมากกว่าและได้รับการตอบรับอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับพฤติกรรมของตนเองผ่านรายงานความก้าวหน้าประจำวัน (เช่นเดียวกับ Behavior Education Program (BEP)) นอกจากนี้ CCE ยังมีขั้นตอนการตรวจสอบด้วยตนเอง สำหรับนักเรียนที่ผ่านโครงการและมีแผนสำหรับนักเรียนที่ไม่การตอบสนองในขั้นต้น ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ

1. ผู้ให้คำปรึกษาที่ทำงานกับนักเรียนและครอบครัวอย่างน้อยสองปี
2. ตรวจสอบเป็นประจำโดยใช้โรงเรียนที่มีข้อมูลอยู่แล้ว รวบรวมเกี่ยวกับการปรับตัว และความก้าวหน้าของผลการเรียน
3. การช่วยเหลืออย่างทันท่วงทีโดยได้รับการสนับสนุนจากข้อมูลเพื่อสร้างความสัมพันธ์และการรักษาการเชื่อมต่อของนักเรียนกับโรงเรียนและการเรียนรู้และเพื่อเสริมสร้างสังคมของนักเรียนและความสามารถทางวิชาการ

4. การมีส่วนร่วมกับผู้ปกครอง

การดำเนินการ

1. ความสัมพันธ์ (Relationships) การพัฒนาความสัมพันธ์ในเชิงบวกเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักเรียนที่พิจารณาว่ามีความเสี่ยงต่อการปลดออกจากโรงเรียน ระบบตรวจสอบ เชื่อมต่อและคาดหวังมีวัตถุประสงค์ที่จะสร้างความสัมพันธ์บนพื้นฐานของความไว้วางใจและการสื่อสารที่เปิดกว้างสำหรับนักเรียน ผู้ปกครอง และบุคลากรในโรงเรียน ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาที่จะต้องสร้างความสัมพันธ์ที่ดีและพัฒนาความสัมพันธ์ในการร่วมกันแก้ปัญหาของนักเรียน

2. การแก้ปัญหา (Problem Solving) ผู้ให้คำปรึกษาช่วยให้นักเรียนได้รับทักษะที่จำเป็นในการประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหา จัดให้มีการฝึกสอนและการสนับสนุนเพื่อช่วยให้นักเรียนลดความขัดแย้งและเรียนรู้วิธีการที่ยอมรับได้เพื่อค้นหาวิธีแก้ไขปัญหา

3. การช่วยเหลือโดยใช้ข้อมูลรายบุคคล การช่วยเหลือโดยใช้ข้อมูลรายบุคคล นักเรียนทุกคนที่เข้าร่วม Check & Connect จะได้รับการช่วยเหลือเบื้องต้น ซึ่งรวมถึงการประชุมกับที่ปรึกษาของพวกเขาอย่างสม่ำเสมอเพื่อหารือเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นที่ส่งผลกระทบต่อความพยายามมีส่วนร่วมของโรงเรียน การประชุมเหล่านี้ยังคงสร้างและกระชับความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนและที่ปรึกษา การตัดสินใจเกี่ยวกับการแทรกแซงนั้นขึ้นอยู่กับข้อมูลและการสื่อสารกับนักเรียนครอบครัวและบุคลากรในโรงเรียน

4. การเข้าร่วมทำกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้ ครูที่ปรึกษาจะคอยสื่อสารและอำนวยความสะดวกให้นักเรียนสามารถเข้าร่วมกิจกรรมทั้งในและนอกหลักสูตร และประสานการทำงานกับบุคลากรต่างๆ

5. การให้แรงบันดาลใจ (Persistence Plus) เป็นข้อความที่สร้างแรงบันดาลใจ ความวิริยะ พากเพียรและอดทนต่อการเรียน หนุนนำให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาต่ออนาคตของพวกเขา

6. มุ่งเน้นไปที่ตัวบ่งชี้การเปลี่ยนแปลงของการหลุดพ้น (A Focus on Alterable Indicators of Disengagement) ครูที่ปรึกษาจะต้องมุ่งเน้นไปที่เป้าหมายเพื่อนำการเปลี่ยนแปลงเชิงบวกเข้าทดแทนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เช่น การขาดเรียน วินัยในโรงเรียน หรือหลักสูตรที่ไม่ประสบความสำเร็จ

7. การติดตามนักเรียนและครอบครัว ครูที่ปรึกษาต้องคอยติดตามนักเรียนและครอบครัวที่อยู่ในระบบและสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียนและครอบครัว

ระบบตรวจสอบ และเชื่อมต่อนี้เป็นระบบที่ถูกออกแบบให้นักเรียนพบกับครูอย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้งเพื่อหารือเกี่ยวกับปัญหาที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียน ซึ่งมีความแตกต่างกับเทคนิค Check-in /Check-out ดังนี้

ตาราง 1 แสดงความแตกต่างระหว่างระบบ Check & Connect และ Check-in /Check-out

<i>Check & Connect (C&C)</i>	<i>Check In Check Out (CICO)</i>
ช่วยเหลือด้านพฤติกรรม การเข้าร่วมสังคม หรือ ผลการเรียนรู้	ช่วยเหลือด้านปัญหาทางพฤติกรรม
ระยะยาว (1-2 ปี)	ระยะสั้น (2-4 เดือน)
ใช้แบบฟอร์มการตรวจสอบรายสัปดาห์	ใช้การรายงานพฤติกรรมประจำวัน
ขึ้นอยู่กับ การสร้างความสัมพันธ์ผ่านการเชื่อมต่ออย่างต่อเนื่อง	ขึ้นอยู่กับ การแก้ปัญหาในแต่ละวันเมื่อนักเรียน แสดงพฤติกรรมตามที่กำหนดและการเสริมแรงทางบวก
ความผูกพันของครอบครัว	การมีส่วนร่วมของครอบครัว

4. ระบบการสอนด้านพฤติกรรม Behavior Education Program (BEP) หรือ ตรวจสอบพฤติกรรมประจำวัน Check-in /Check-out (CICO) จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก มีนักวิชาการได้ให้แนวทางดังนี้ (Simonsen & Myers, 2015; Riffel & Mitchiner, 2015; Storey et al., 2017; Djabrayan & Hauser, 2015) ระบบการสอนด้านพฤติกรรมหรือการตรวจสอบพฤติกรรมประจำวันเป็นระบบสำหรับการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมที่ถูกระบุว่าจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนระยะที่ 2 การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกแบบกลุ่มเล็ก ระบบ Check-in /Check-out จะใช้ในการช่วยเหลือ

สำหรับลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนที่จะส่งผลทางลบต่อการเรียนของนักเรียนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน นอกจากนี้ระบบ Check-in /Check-out ส่งเสริมด้านสัมพันธภาพเชิงบวกด้วยการเสริมแรง และยังช่วยส่งผลต่อการเรียนและด้านอื่นๆ ที่ดีตามมาอีกด้วย

ลักษณะโดยทั่วไปของระบบ Check-in /Check-out (Simonsen & Myers, 2015; Riffel & Mitchiner, 2015) กล่าวว่าจะมีการกำหนดพฤติกรรมที่คาดหวัง โดยมีการเช็คพฤติกรรมที่คาดหวังลงบนแผ่นบันทึกความก้าวหน้ารายวันที่มีคะแนนจากครูในแต่ละวันและเป็นข้อมูลป้อนกลับจากคะแนนที่นักเรียนจะได้รับรู้การพัฒนาของตนเอง และนักเรียนจะมารายงานกับครูในตอนเช้า Check-in และในตอนเย็นก่อนกลับบ้านครูจะทบทวนตามแบบบันทึกความก้าวหน้ารายวันและส่งข้อมูลกลับไปที่บ้าน Check-out เพื่อให้ผู้ปกครองได้ดูข้อมูลจากคะแนนและลงนามในแบบติดตามความก้าวหน้า

1.6.1 เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ Check-in /Check-out (CICO)

สำหรับในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ ในการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกใน tier 2 โดยมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นการเตรียมการก่อนดำเนินการระบบ Check-in /Check-out

- 1.จัดทำบัตรรายงานพฤติกรรมรายวันสำหรับนักเรียน
- 2.จัดส่งสำเนาบัตรรายงานพฤติกรรมรายวันให้กับครูผู้สอน และบุคลากรที่เกี่ยวข้อง
- 3.รวบรวมบัตรรายงานพฤติกรรมทั้งหมดหลังจากหนึ่งสัปดาห์เพื่อกำหนดประสิทธิภาพพื้นฐาน
- 4.กำหนดเป้าหมายสำหรับสัปดาห์แรก โดยทั่วไปเป้าหมายจะตั้งไว้ที่ 10% และหากเด็กบรรลุเป้าหมายประจำสัปดาห์เป้าหมายจะเพิ่มขึ้นอีก 10% และทำซ้ำขั้นตอนแต่ละสัปดาห์เมื่อเด็กบรรลุเป้าหมาย
- 5.กำหนดครูที่ปรึกษาเพื่อให้เด็กได้พบเพื่อ Check-in /Check-out ทุกวัน โดยมีหลักการเลือกครูที่ปรึกษาดังนี้
  - 5.1 ควรเป็นบุคคลที่สามารถให้บริการได้ทุกเช้าและบ่าย
  - 5.2 ควรมีลักษณะที่นักเรียนมีความสัมพันธ์หรือคนที่สามารถพัฒนาความสัมพันธ์กับเด็กได้ดี
  - 5.3 ควรมีลักษณะเป็น “ผู้ให้คำปรึกษา” มากกว่าคนที่รักษาวินัยในโรงเรียน หรือครูฝ่ายปกครอง

5.4 ควรมีครูที่ปรึกษาหนึ่งหรือสองคนเพื่อสำรองไว้เมื่ออีกท่านติดภารกิจ

6. เรียกเด็กเข้าพบเพื่ออธิบายเกี่ยวกับการใช้บัตรรายงานพฤติกรรมประจำวัน

6.1 พูดคุยซักถามและอธิบายการดำเนินการระบบ Check-in /Check-out และการใช้บัตรรายงานพฤติกรรมประจำวัน และความสมัครใจในการเข้าร่วมโครงการ

6.2 ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเข้าพบ เช่น วันเวลา หัวข้อที่จะพูดคุย เป็นต้น

7. จัดสถานที่ห้องสำหรับดำเนินการระบบ Check-in /Check-out และนัดหมายกับครูที่ปรึกษา ช่วงเวลาที่พบเพื่อ Check-in คือช่วงเช้า หรือถ้าหากเด็กขาดเรียนช่วงเช้าให้จัด Check-in เป็นช่วงบ่าย

8. ประชุมผู้ปกครองเพื่อหาหรือเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมและชี้แจงการดำเนินการระบบ Check-in /Check-out

8.1 ชี้แจงเกี่ยวกับชี้แจงการดำเนินการระบบ Check-in /Check-out วิธีการใช้บัตรรายงานพฤติกรรมประจำวันเพื่อรับทราบพฤติกรรมของนักเรียนขณะอยู่ที่โรงเรียน ครูควรแนะนำผู้ปกครองเกี่ยวกับวิธีการให้คำแนะนำหากนักเรียนมีปัญหาและอุปสรรคและแนวทางแก้ไขให้ดีขึ้น

8.2 ครูแนะนำการให้รางวัลที่สามารถให้ได้ที่บ้านและการส่งเสริมให้กำลังใจในความพยายามทำตามเป้าหมาย

ขั้นปฏิบัติดำเนินการระบบ Check-in /Check-out

1. นักเรียนจะต้องเข้าพบครูที่ปรึกษาเพื่อเข้า Check-in

1.1 ครูที่ปรึกษาถามคำถาม ดังนี้

1.1.1 ขอดูบัตรรายงานพฤติกรรมประจำวันจากวันก่อนหน้า

1.1.2 ตรวจสอบการลงลายมือชื่อผู้ปกครองเพื่อรับทราบพฤติกรรม

1.1.3 ถามเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนวันนี้ ได้แก่ อุปสรรคการ

เรียน สมุด ดินสอ

1.2 ครูที่ปรึกษาให้บัตรรายงานพฤติกรรมประจำวันใหม่แก่นักเรียนเพื่อนำไปเข้าชั้นเรียน

1.3 ครูแจ้งให้นักเรียนทราบเป้าหมายพฤติกรรมประจำวันที่นักเรียนต้องปฏิบัติ : ตัวอย่างเช่น ถ้าเด็กได้รับคะแนนต่ำกว่าในบัตรรายงานพฤติกรรมประจำวัน ครูควรพูดว่า “วันนี้คุณสามารถทำอะไรเพื่อปรับปรุงการปฏิบัติตนในการอ่าน”

1.4 ครูให้ข้อเสนอแนะเพื่อส่งเสริมความสำเร็จ ตัวอย่างเช่น “หนูได้แสดงพฤติกรรมการทำงานที่ดีเช่นนั้นเพื่อให้คุณสามารถทำได้”

1.5 นักเรียนได้รับคำชมเชยในการ Check-in ตัวอย่าง “ขอบคุณที่เข้ามาพบกันและพูดคุยกันในเช้านี้”

2. เมื่อหมดคาบเรียน นักเรียนจะนำบัตรรายงานพฤติกรรมประจำวันให้ครูประจำวิชาเพื่อประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนตามเกณฑ์ที่กำหนด

2.1 ครูให้คำชมเชยทันทีสำหรับนักเรียนที่ทำพฤติกรรมนั้นตามที่วางเป้าหมายไว้

2.2 ครูให้ข้อเสนอแนะถ้าหากนักเรียนไม่บรรลุเป้าหมาย

3. หลังเลิกเรียนคาบสุดท้าย นักเรียนจะนำบัตรรายงานพฤติกรรมรายวันมาให้ครูที่ปรึกษาตรวจสอบ

3.1 คำนวณเปอร์เซ็นต์ของคะแนนที่ได้รับสำหรับวันนั้น

3.2 นักเรียนจะได้รับคำชมด้วยวาจาและรางวัลถ้าเด็กบรรลุเป้าหมาย

3.3 นักเรียนสามารถเลือกรางวัลพิเศษที่กำหนดไว้ เช่น อุปกรณ์การเรียน การเล่นเกมของเล่น เวลาพักผ่อนเพิ่มเติมในวันรุ่งขึ้น

3.4 หากนักเรียนไม่บรรลุเป้าหมายรายวัน ครูที่ปรึกษาจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่เด็กต้องการทำงานในวันต่อไป

4. จากนั้นนักเรียนจะนำบัตรรายงานพฤติกรรมกลับไปให้ผู้ปกครองที่บ้านเซ็นชื่อรับทราบ

5. บัตรรายงานพฤติกรรมจะต้องมีการลงนามโดยผู้ปกครองและนักเรียนจะนำกลับมาให้ครูในเช้าวันรุ่งขึ้น

การนำไปประยุกต์ใช้

1. สำหรับนักเรียนในระดับที่ 2 ระบบ Check-in /Check-out เป็นระบบที่จะถูกระบุว่าเป็นการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในระดับนี้

2. สำหรับนักเรียนในระดับที่ 3 ระบบ Check-in /Check-out นี้จะรวมอยู่ในแผนแทรกแซงพฤติกรรมแบบเข้มข้น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแผนหลัก โดยทั่วไปแล้วเด็กในระดับที่ 3 มีการประเมินพฤติกรรมการใช้งาน (FBA) ดำเนินการก่อนที่จะประเมิน Check-in /Check-out

ข้อมูลสำหรับการตัดสินใจ

ข้อมูลที่จะต้องรวบรวมในการให้การสนับสนุนพฤติกรรมโดยใช้ระบบ Check-in /Check-out (Simonsen & Myers, 2015; Riffel & Mitchiner, 2015; Storey et al., 2017) ข้อมูลปัญหาพฤติกรรม ระเบียบวินัยของทางโรงเรียน (ห้องฝ่ายปกครอง)

1. ระเบียบประวัติในการมาเรียน การขาด ลา มาสาย
2. บันทึกเชิงบวกจากที่บ้าน
3. การเสริมแรงที่ได้รับ
4. คะแนนผลการเรียน
5. คะแนนรายวันหรือมาตรการอื่นๆ
6. ข้อมูลความถี่/ระยะเวลา/พฤติกรรมที่เป็นปัญหาอื่นๆที่แฝงอยู่
7. ข้อมูลความถี่/ระยะเวลา/พฤติกรรมที่เหมาะสมที่แฝงอยู่

ตาราง 2 เกณฑ์พิจารณาการผ่านของนักเรียนในระบบ Check-in /Check-out

ข้อมูล	เกณฑ์การพิจารณา
1. นักเรียนบรรลุเป้าหมาย 8 วัน ติดต่อกัน	เพิ่มเป้าหมายของนักเรียนเป็น 10%
2. นักเรียนบรรลุเป้าหมายสูงสุด 8 วัน ติดต่อกัน	นักเรียนผ่านการช่วยเหลือในระบบ Check-in /Check-out โดยให้นักเรียนอยู่ในกลุ่มที่สามารถจัดการตนเองได้
3. นักเรียนบรรลุเป้าหมายในการจัดการตนเองได้ 8 วัน ติดต่อกัน	นักเรียนกลับไประดับ 1
4. นักเรียนไม่สามารถบรรลุเป้าหมาย ติดต่อกัน 3 วัน	ทบทวนเป้าหมายของนักเรียน <ul style="list-style-type: none"> ➤ หากเป้าหมายสูงเกินไปให้ลดลง ➤ หากเป้าหมายเหมาะสมดีแล้วให้พิจารณา ดังต่อไปนี้ <ul style="list-style-type: none"> ● ตรวจสอบการดำเนินการถูกต้อง แม่นยำ <ul style="list-style-type: none"> ● ตรวจสอบพฤติกรรมอาจแตกต่าง จากที่ประเมินไว้ ● ปรับการช่วยเหลือเช่น เปลี่ยนครูที่ปรึกษา เสริมการช่วยเหลือในวิชาอื่นๆที่นักเรียนชอบ

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อมูล	เกณฑ์การพิจารณา
หากนักเรียนบรรลุเป้าหมายอย่างสม่ำเสมอ แต่มีการหยุดการเข้าระบบตามเป้าหมาย	<ul style="list-style-type: none"> ➤ ตรวจสอบว่ามีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างสำหรับนักเรียน ➤ พิจารณาว่าเป้าหมายมีการเร่งให้บรรลุเป้าหมายเกินไปหรือไม่ ถ้าเป็นเช่นนั้นลดเป้าหมายลง ➤ ตรวจสอบว่ารางวัลยังเป็นที่ต้องการของนักเรียนหรือไม่
นักเรียนไม่สอดคล้องกับเป้าหมาย	ตรวจสอบระบบว่ามีการใช้งานอย่างถูกต้องหรือไม่ พิจารณาตัวแปรในวันที่นักเรียนไม่บรรลุเป้าหมายและพิจารณาปรับแต่งระบบ (เช่น การเสริมกำลังที่เพิ่มมากขึ้น) จากข้อมูลที่รวบรวมได้

ที่มา: Simonsen & Myers (2015)

1.6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับTier 2 เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์

ตาราง 3 การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ Check-in /Check-out (CICO)

ชื่อเรื่องงานวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	รูปแบบงานวิจัย	ผลการวิจัย	เทคนิค Check-in /Check-out ที่ใช้ในงานวิจัย	ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป
1. การตอบสนองต่อการแทรกแซง: การตรวจสอบการสนับสนุนพฤติกรรมห้องเรียนปีที่ 2 จำนวน 4 คน ผู้วิจัย Fairbanks et al. (2007)	นักเรียน ประถมศึกษานีปี 2 จำนวน 4 คน	การวิจัยแบบกึ่งทดลอง (quasi-experimental design)	<ul style="list-style-type: none"> - การสนับสนุนโดยใช้เทคนิค Check-in /Check-out เป็นระบบที่มีประสิทธิภาพ - นักเรียนกลุ่มเป้าหมายตอบสนองต่อเทคนิค Check-in /Check-out เป็นรายบุคคล 	<ul style="list-style-type: none"> - มีการตรวจสอบและกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายที่ควรได้รับการแก้ไขและกำหนดความถี่ร่วมกันระหว่างผู้ปกครอง ครู นักเรียน 	<p>ข้อจำกัด</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ตัวแปรแทรกซ้อนเกิดขึ้นได้เสมอ เช่น การเปลี่ยนแปลงของตารางเรียน การขาด ลา นักเรียน ตารางงานของครู 2. ความร่วมมือของผู้ปกครอง และนักเรียนมีส่วนร่วมทำวิจัยเนื่องจากเป็นการวิจัยที่ยาวนาน อาจมีเหตุการณ์ที่ทำให้ยุติการทดลองในนักเรียนบางคน 3. ครูทุกคนต้องเข้าใจในการปรับพฤติกรรมได้แก่ การสังเกตพฤติกรรม การให้คะแนน เป็นต้น

ตาราง 3 (ต่อ)

ชื่อเรื่องงานวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	รูปแบบงานวิจัย	ผลการวิจัย	เทคนิค Check-in /Check-out ที่ใช้ในงานวิจัย	ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป
2. Check-in /Check-out : การประเมินผลในการช่วยเหลือระดับ Tier 2 เพื่อลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในโรงเรียน ผู้วิจัย Filter et al. (2007).	นักเรียน ประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 19 คน (คัดเลือกมาจาก 3 โรงเรียน)	การวิจัยแบบกึ่งทดลอง (quasi-experimental design)	- 67% ของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาลดลง - พฤติกรรมที่เป็นปัญหาลดลงจากก่อน-หลังการช่วยเหลืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ	แบ่งเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้ - ขั้นตอนที่ 1 พบครูช่วงเช้า check-in สอบถามความพร้อมในการเรียน - ขั้นตอนที่ 2 นำบัตรCICOให้ครูประจำรายวิชาก่อนเริ่มต้นชั่วโมง - ขั้นตอนที่ 3 สรุปผลพฤติกรรมหลังหมดคาบเรียน - ขั้นตอนที่ 4 พบครูช่วงเย็น check-out สรุปผลพฤติกรรม ปัญหาและอุปสรรค และให้กำลังใจหรือเสริมเติมๆ - ขั้นตอนที่ 5 นักเรียนนำบัตรรายงานพฤติกรรม กลับไปให้ผู้ปกครองที่บ้าน และลงลายมือชื่อเพื่อรับทราบพฤติกรรมของนักเรียน	ข้อจำกัด 1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง ซึ่งไม่สามารถวัดควบคุมตัวแปรภายนอกได้ทุกอย่าง 2. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาขนาดกลุ่มตัวอย่างเล็ก นักเรียน 19 คน จากสามโรงเรียน ดังนั้น ประเด็นต่างๆอาจมีข้อจำกัด

ตาราง 3 (ต่อ)

ชื่อเรื่องงานวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	รูปแบบงานวิจัย	ผลการวิจัย	เทคนิค Check-in /Check-out ที่ใช้ในงานวิจัย	ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป
3. ผลของระบบการปรับพฤติกรรมของนักเรียนระดับประถมศึกษาผู้วิจัย Hawken et al. (2007).	นักเรียนประถมศึกษาจำนวน 12 คน	- การวิจัยแบบกึ่งทดลอง (quasi-experimental design) - A multiple-baseline design across	- 71% และ 80% ของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาลดลง - พฤติกรรมที่เป็นปัญหาลดลงจากก่อน-หลังการช้อย เหลือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ	ขั้นตอนที่ 1 เก็บข้อมูลพื้นฐานของพฤติกรรมนักเรียนเป็นรายบุคคล ขั้นตอนที่ 2 วางแผนCICO 1. นักเรียนเข้าพบครู CICO พูดคุยถึงพฤติกรรมที่เป็นเป้าหมายและให้ข้อเสนอแนะเพื่อส่งเสริมความถี่ของนักเรียน 2. หลังเรียน ครูประจำวิชาจะสะท้อนผลพฤติกรรมพร้อมให้คำแนะนำและชมเชย 3. เด็กเรียนนักเรียนจะเข้าพบครูCICO ตรวจสอบและสรุปคะแนนนักเรียนจะได้รับการเสริมแรง	ข้อจำกัด 1. การเก็บข้อมูลพฤติกรรมทำเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น พฤติกรรมที่ต้องการให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงอาจไม่คงทนถาวร 2. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนไม่ได้ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่ทำให้พฤติกรรมการเรียนมักเรียนดีขึ้น เรียนมักเรียนดีขึ้น 4. ควรมีการบันทึกผลและประเมินผลที่ละเอียดและยาวนานขึ้น เช่น รายเดือนรายสัปดาห์

ชื่อเรื่องงานวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	รูปแบบงานวิจัย	ผลการวิจัย	เทคนิค Check-in /Check-out ที่ใช้ในงานวิจัย	ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป
4. การประเมินผลระบบ Check-in /Check-out สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม Hunter et al. (2014).	นักเรียนจำนวน 4 คนอายุ 9-11 ปี	multiple-baseline single participant research design	ผลการศึกษาคำนี้ชี้ให้เห็นว่าระบบ Check-in /Check-out มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมของนักเรียนส่งเสริมพฤติกรรมและสังคมที่ดีขึ้น	1. นักเรียนจะเข้าพบครูในตอนเช้าเพื่อ Check-in และร่วมกันกำหนดเป้าหมายรายวันที่ได้วางแผนไว้และหารือเกี่ยวกับสิ่งที่ป็นรางวัลหากทำพฤติกรรมเป้าหมายได้สำเร็จ 2. เมื่อสิ้นสุดคาบเรียน ครูผู้สอนจะประเมินผลพฤติกรรมและให้คำชมเชยนักเรียน ที่เวลาประมาณ 2 นาที 3. มีการติดตามผลของนักเรียนหลังคาบสุดท้าย Check-out และให้การเสริมแรงด้วยคำชม และรางวัล หาก และช่วยกันระดมสมองหาวิธีแก้ปัญหาในวันถัดไปนักเรียนจะได้รับรายงานพฤติกรรมเพื่อส่งต่อให้ผู้ปกครองเห็นชื่อรับทราบและนำมาส่งคืนในวันถัดไป ขั้นตอนนี้ใช้เวลาประมาณ 5 นาที	ข้อจำกัด 1. การคัดกรองที่ส่วนทำให้คลาดเคลื่อนหลายองค์ประกอบได้แก่ ความเข้าใจ-ทัศนคติที่มีต่อนักเรียนซึ่งอาจเป็นไปได้นักเรียนบางคนไม่ได้คัดกรองอย่างมีประสิทธิภาพในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งมีข้อแนะนำคือ

ตาราง 3 (ต่อ)

ชื่อเรื่องงานวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	รูปแบบงานวิจัย	ผลการวิจัย	เทคนิค Check-in /Check-out ที่ใช้ในงานวิจัย	ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป
5. การประยุกต์กระบวนการที่เอื้อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของผู้วิจัย ประดอง พลสิทธิ์ (2559)	นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 4 คน	การวิจัยแบบกึ่งทดลอง (quasi-experimental design)	1. นักเรียนในชั้นเรียนได้รับการช่วยเหลือด้วยกระบวนการที่เอื้อที่ประยุกต์ใช้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติศาสตร์ด้านเกณฑ์ร้อยละ 60 ทุกคนและมีความก้าวหน้าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 50 2. นักเรียน 4 คน ที่มีพฤติกรรมการไม่พึงประสงค์มีความถี่ของพฤติกรรมการมีส่วนร่วมที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 80	ระบบ Check-in /Check-out นำมาใช้ใน tier 2 เมื่อนักเรียนไม่ตอบสนองต่อการช่วยเหลือใน tier 1 โดยนำไปใช้กับวิชาคณิตศาสตร์ และมีการกำหนดจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมให้นักเรียนมีพฤติกรรมการที่พึงประสงค์ได้แก่ การเอื้อนึ่ง ลูกจากที่นั่งบ่อยๆ การเหยียบหยอกล้อเพื่อน การคุยกัน การหยิบอุปกรณ์ของเพื่อนและการเหม่อลอย นักเรียนที่มีความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมการไม่พึงประสงค์ร้อยละ 80 จะได้รับการช่วยเหลือใน tier 2 Check-in /Check-out โดยผู้ปกครองมีส่วนร่วม	1. ควรมีการพัฒนากระบวนการที่เอื้อที่จะนำไปใช้กับนักเรียนทุกระดับชั้นที่มีปัญหาทางวิชาการและพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 2. ควรมีการติดตามนักเรียนที่ได้รับบริการช่วยเหลือทางด้านวิชาการและพฤติกรรมอย่างต่อเนื่อง

ตาราง 3 (ต่อ)

ชื่อเรื่องงานวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	รูปแบบงานวิจัย	ผลการวิจัย	เทคนิค Check-in /Check-out ที่ใช้ในงานวิจัย	ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป
6. ผลของการใช้โปรแกรมเรดิคอิน-เรดิคเอาท์เพื่อปรับลดพฤติกรรมการที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความต้องการพิเศษ	นักเรียนระดับต้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 3 คน	การวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) รูปแบบ สลับกับ (A-B-A-B Reversal Design)	1. โปรแกรม CICO มีผลต่อการลดพฤติกรรมการที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน 2. โปรแกรม CICO มีผลต่อการลดพฤติกรรมการที่ไม่พึงประสงค์แต่ละพฤติกรรมการแตกต่างกัน 3. โปรแกรม CICO มีผลในการลดพฤติกรรมการที่ไม่พึงประสงค์ได้อย่างยั่งยืน สำหรับพฤติกรรมการบางพฤติกรรมการ 4. โปรแกรม CICO มีผลกระทบต่อหรือมีการเปลี่ยนแปลงเชิงบวกต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ นักเรียน และผู้ปกครอง	นำระบบเรดิคอิน-เรดิคเอาท์มาใช้ในการจัดการพฤติกรรมบกพร่องนักเรียนได้แก่ พฤติกรรมพูดคุยในห้องเรียน เคาะโต๊ะ พูดไม่สุภาพ ลูกจากที่นั่ง โดยมีขั้นตอนดังนี้ 1) ช่วงเข้านักเรียนมาเรดิคอินกับครูเตรียมความพร้อมในการเรียน ทบทวนพฤติกรรมการที่คาดหวังและให้แรงเสริม 2) พฤติกรรมที่คาดหวัง นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้าไปให้ครูผู้สอนเมื่อหมดชั่วโมงครูผู้สอนให้คะแนนพฤติกรรมการ 3) หลังเลิกเรียนนักเรียนนำสมุดไปให้ครูเรดิคเอาท์ สรุปผลพฤติกรรมการประจำวัน และนำสมุดไปให้ผู้ปกครองเห็นรับทราบที่บ้าน	ควรมีการติดตามประสิทธิภาพการเสริมแรงที่หลากหลาย และทำวิจัยเกี่ยวกับช่วงเวลาของการเสริมแรงที่มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

Check-in /Check-out สรุปได้ว่าการศึกษาและนำมาใช้เพื่อนำมาสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 การสนับสนุนแบบกลุ่มเล็ก เป็นเด็กที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้และปัญหาการมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในด้านการทำตามระเบียบวินัยในโรงเรียน เด็กอยู่ในช่วงชั้นป.1-ป.6 โดยผู้วิจัยสรุปได้ว่าการดำเนินการจะมีขั้นตอนที่เป็นแบบแผนเดียวกัน ได้แก่ 1. ขั้นตอนเตรียมการโดยมีการประชุมหาเป้าหมายของพฤติกรรมที่โรงเรียนต้องการ จากนั้นรวบรวมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน และวางแผนการดำเนินการ จัดทำบัตรรายงานพฤติกรรม ประชุมผู้ปกครอง นักสหวิชาชีพ บุคลากรในโรงเรียน 2. ดำเนินการฝึกตามแผนที่วางไว้ โดยนักเรียนจะเข้าพบครูที่ปรึกษาในห้องที่จัดเตรียมไว้เพื่อเข้าไป Check-in โดยครูจะพูดคุยถึงเป้าหมายของวันที่นักเรียนต้องปฏิบัติตาม จัดเตรียมอุปกรณ์การเรียนให้พร้อม โดยใช้เวลาประมาณ 5 นาที จากนั้นเมื่อนักเรียนเข้าเรียนจะยื่นบัตรรายงานพฤติกรรมประจำวันให้กับครูผู้สอนและเมื่อหมดชั่วโมงเรียน ครูผู้สอนจะประเมินพฤติกรรมของนักเรียนพร้อมให้กำลังใจนักเรียน เมื่อหมดชั่วโมงสุดท้ายก่อนกลับบ้านนักเรียนจะเข้าพบครูที่ปรึกษาอีกครั้งเพื่อทำการ Check-out โดยใช้เวลาประมาณ 5 นาที เพื่อสรุปผลตามเป้าหมายที่วางไว้ หากนักเรียนบรรลุเป้าหมาย ครูให้กำลังใจและให้รางวัล และหากนักเรียนไม่บรรลุเป้าหมาย ครูและนักเรียนช่วยกันหาปัญหาและให้คำแนะนำพร้อมให้กำลังใจนักเรียน จากนั้นนักเรียนนำบัตรรายงานพฤติกรรมประจำวันกลับไปให้ผู้ปกครองลงชื่อที่บ้านเพื่อรับทราบข้อมูลประจำวัน และนักเรียนนำกลับมาในตอนเช้าอีกครั้ง

1.7 การสนับสนุนระยะที่ 3 การสนับสนุนพฤติกรรมแบบรายบุคคล

มีนักวิชาการอธิบายการสนับสนุนระดับที่ 3 (Simonsen & Myers, 2015; Riffel, 2011) ว่าเป็นการสนับสนุนหรือช่วยเหลือนักเรียนที่ต้องได้รับความช่วยเหลืออย่างเข้มข้นที่สุด (Intensive Intervention) เหมาะสมสำหรับนักเรียนเฉพาะบุคคล นักเรียนกลุ่มนี้มีประมาณ 1-5% ของนักเรียนทั้งหมด ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักเรียนด้อยโอกาสและนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษที่ต้องใช้เวลาในการเรียนรู้มากกว่านักเรียนทั่วไป นักเรียนเหล่านี้ต้องได้รับความใส่ใจมากขึ้น หรืออาจต้องการการสอนที่มีโครงสร้างชัดเจน เช่น นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น/อยู่ไม่นิ่ง นักเรียนที่ซึมเศร้า นักเรียนที่เป็นโรควิตกกังวล ไบโพล่า โรคกลัวสังคม นักเรียนที่มีนิสัยอันธพาลก้าวร้าวรุนแรง นักเรียนที่ใช้สารเสพติด เป็นต้น วัตถุประสงค์ของการสนับสนุนช่วยเหลือระดับนี้คือ ลดความรุนแรง ความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ดังนั้น มาตรการสำหรับนักเรียนกลุ่มนี้จึงต้องยืดหยุ่นพอสมควร เช่น เมื่อนักเรียนทั่วไปพยายามก่อวุ่นขึ้นเรียน ครูอาจเตือน แก้ไขและถ้านักเรียนยังไม่หยุดแสดงพฤติกรรมนั้น ครูควรใช้วิธีการลดพฤติกรรมตั้งแต่วิธีที่ 1 จนถึง 3 แต่สำหรับนักเรียน

ในระดับที่ 3 ครูอาจต้องใช้ความยืดหยุ่นบ้าง หากก่อนให้การช่วยเหลือให้นักเรียนเคยแสดงพฤติกรรมก่อนวันขึ้นเรียนวันละ 10 ครั้ง แต่เมื่อครูให้การช่วยเหลือแล้วพฤติกรรมก่อนวันขึ้นเรียนลดลงเหลือวันละ 2-3 ครั้งในสัปดาห์แรก ครูยังไม่ควรลงโทษพฤติกรรมแต่ยังคงให้การช่วยเหลือต่อไป เพื่อให้พฤติกรรมนั้นลดลงจนหายไปมากที่สุด ในขณะที่เดียวกันครูควรสอนพฤติกรรมใหม่ที่เหมาะสม และตอบสนองต่อความต้องการของนักเรียนคนนั้นได้

ตัวอย่างของการช่วยเหลือในระดับนี้ ได้แก่ การวิเคราะห์หน้าที่ของพฤติกรรม การทำแผนการจัดการพฤติกรรม การเฝ้าติดตามพฤติกรรมเป้าหมายอย่างใกล้ชิด การแนะนำหรือสอนให้นักเรียนใช้พฤติกรรมใหม่ที่เหมาะสมแทนพฤติกรรมเดิม การปรับเปลี่ยนสภาพแวดล้อมและสิ่งที่เกิดก่อนพฤติกรรมเพื่อป้องกันพฤติกรรมไม่พึงประสงค์และส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสม ในบางกรณี แผนช่วยเหลืออาจรวมไปถึงวิธีการปฏิบัติเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินเพื่อให้นักเรียนนั้นๆ และคนรอบข้างปลอดภัย หรือลดระดับความรุนแรงของพฤติกรรมให้เร็วที่สุด ในบางกรณีนักเรียนอาจต้องย้ายสถานที่เรียน หากสถานที่นั้นเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาพฤติกรรม นอกจากนี้ ครูและทีมช่วยเหลืออาจใช้

ขั้นตอนนี้คือกระบวนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลโดยมีครูการศึกษาพิเศษเป็นผู้รับผิดชอบจัดการเรียนการสอนหรือให้ความช่วยเหลือผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มีครูประจำชั้นและผู้ปกครองเป็นทีมสนับสนุนรับทราบและมีส่วนร่วมในกระบวนการทุกอย่าง การติดตามผลว่าผู้เรียนตอบสนองต่อการเรียนการสอนอย่างไร ในขั้นตอนนี้ครูจะติดตามผลการเรียนของผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษหรือที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้อย่างใกล้ชิดและบ่อยครั้ง และประเมินความต้องการพิเศษของผู้เรียนรอบด้าน รวมทั้งความต้องการเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อและบริการอื่นใดทางการศึกษาเพื่อช่วยเหลือนักเรียนต่อไป

1.7.1 เทคนิคที่ใช้ในการสนับสนุนระยะที่ 3 ได้แก่

การวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ (functional behavior assessment : FBA) กระบวนการประเมินวัตถุประสงค์ของพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ว่าแสดงออกเพื่อต้องการสิ่งใด และทดแทนพฤติกรรมนั้นด้วยพฤติกรรมที่มีความเหมาะสมแต่สามารถแสดงออกและใช้เพื่อจุดหมายเดียวกันกับพฤติกรรมเดิม

แผนชีวิต (Wraparound and Person-Centered Planning ระบบ Wraparound (ระบบ Wraparound เป็นระบบครบวงจรสำหรับเด็กและเยาวชนที่มีปัญหาพฤติกรรมหรือเป็นโรคทางจิตเวชอย่างรุนแรง ทีมช่วยเหลือประกอบด้วยคนที่อยู่รอบตัวเด็กในสถานการณั้ธรรมชาติและบุคคลากรวิชาชีพ) คือการทำแผนชีวิตที่มีบุคคลนั้นเป็นศูนย์กลาง โดยให้นักเรียนและคนรอบ

ข้าง/ผู้ที่เกี่ยวข้องมาตั้งเป้าหมายและทำแผนการช่วยเหลือร่วมกัน แผนการช่วยเหลืออาจหมายถึง บริการที่รัฐจัดให้ วิธีการช่วยเหลือในโรงเรียนและชุมชน และ/หรือความช่วยเหลือจากคนรอบข้าง ในสถานการณ์ธรรมชาติ เช่น พ่อแม่ พี่น้อง ญาติ เพื่อนบ้าน เป็นต้น โรงเรียนช่วยอำนวยความสะดวกให้นักเรียนคนนั้นและครอบครัวสามารถเข้าถึงบริการที่จำเป็นได้ด้วย หลังจากวางแผนร่วมกันแล้ว ทีมช่วยเหลือร่วมกันตรวจสอบความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องเพื่อตัดสินใจว่าระบบ/วิธีการที่ใช้ได้ผลหรือไม่ (Scheuermann & Hall, 2012)

เป็นการวางแผนบุคคลเป็นศูนย์กลางเป็นกระบวนการให้ความสำคัญกับบุคคล และจุดแข็งของนักเรียน โดยมีเป้าหมายเพื่อช่วยให้บุคคลพัฒนาชีวิตที่มีความหมายตามเป้าหมาย และค่านิยมของตน เป็นการวางแผนที่เน้นการสร้างความสัมพันธ์ที่สร้างสรรค์บ้าน โรงเรียน นักเรียน และชุมชน การตอบสนองความต้องการพื้นฐาน (เช่น ความปลอดภัยอารมณ์และ การศึกษา) มี 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การมีส่วนร่วมและการเตรียมความพร้อมในการทำงานเป็น ทีม ขั้นที่ 2 การพัฒนาแผนที่วางไว้ ขั้นที่ 3 การดำเนินการและการปรับใช้แผนอย่างต่อเนื่อง และ ขั้นที่ 4 การเปลี่ยนผ่าน (ระดับการประชุมลดลงเนื่องจากนักเรียนและครอบครัวประสบความสำเร็จ)

การสนับสนุนในระยะที่ 3 (Tier 3) นักเรียนที่ได้รับการประเมินอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์หรือเมื่อเข้ารับการช่วยเหลือในระดับที่ 2 แล้วประเมินไม่ผ่าน นักเรียนจะต้องเข้ารับ การช่วยเหลือที่เข้มข้นขึ้นเป็นรายบุคคลตามทักษะที่ขาดหายไปจากการประเมิน โดยมีเทคนิคที่ใช้ใน การสนับสนุนระยะที่ 3 ได้แก่ การจัดทำแผนจัดการพฤติกรรม (Behavior intervention Plan) การ วิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ (FBA(functional behavior assessment) และการส่งต่อสู่นักส วิชาชีพที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ นักจิตวิทยา จิตแพทย์ นักสังคมสงเคราะห์ เป็นต้น และเมื่อประเมินผล หลังจากให้การช่วยเหลือนักเรียนที่ดีขึ้นจะกลับเข้าไปสู่การช่วยเหลือระดับที่ 2 หรือ 1 ตามเกณฑ์ที่ กำหนด

1.7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องTier3

Lower et al. (2016) ศึกษาผลการใช้การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier 3 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษา 2 คน ซึ่งไม่ตอบสนองต่อการสนับสนุนพฤติกรรม Tier1 และTier2 ที่ดำเนินการในชั้นเรียน โดยมีการใช้เทคนิคการวิเคราะห์หน้าที่พฤติกรรม A-B-C โดยพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้แก่ พฤติกรรมการส่งเสียงดัง ผิวปาก กระแทกเก้าอี้กับพื้น พุดและ ได้เถียงกับเพื่อน เทคนิคที่นำไปใช้ได้แก่ การทำงานเป็นทีมร่วมกันวางแผนการจัดการพฤติกรรม การเสริมแรง การจับคู่เพื่อนช่วยเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า การสนับสนุนTier3 ลดพฤติกรรมก่อกวน

อย่างมีประสิทธิภาพและเพิ่มการมีส่วนร่วม ผลการวิจัยพบว่านักเรียนทั้ง 2 คน สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และมีพฤติกรรมที่เหมาะสมเพิ่มมากขึ้น

Welch (2015) ศึกษาผลกระทบจากการแทรกแซงพฤติกรรมในเชิงบวกและสนับสนุนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม โรงเรียน 3 แห่งที่มีการใช้ PBIS เต็มรูปแบบ 1 แห่ง ใช้ PBIS ในครั้งแรก 1 แห่ง และยังไม่ได้ใช้ PBIS ผลการวิจัยพบว่า 1. โรงเรียนที่มีการช่วยเหลือและการสนับสนุนด้านพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่าโรงเรียนที่ไม่มีระบบ PBIS อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2. ในด้านคะแนนความสำเร็จทางภาษาพบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในโรงเรียนที่มี PBIS และกลุ่มที่ไม่มีระบบ PBIS

Rusk (2016) การดำเนินการและความยั่งยืนของการแทรกแซงและการสนับสนุนด้านพฤติกรรมในเชิงบวก วัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อศึกษาผลการดำเนินการ PBIS ในโรงเรียนในเขตเมืองสามแห่งในแคลิฟอร์เนีย การใช้แบบประเมินผลโรงเรียนที่ใช้ในการวัดคุณลักษณะการใช้งานที่สำคัญ 7 ประการของการช่วยเหลือพฤติกรรมที่เป็นบวก (PBIS) งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาแบบ mixed methods ผลการวิจัยพบว่าปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนลดลงจากการใช้ระบบสนับสนุนด้านพฤติกรรมเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการทบทวนงานวิจัยในต่างประเทศพบว่งานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาการดำเนินงาน Positive Behavior Interventions and Supports สรุปได้ว่าการศึกษาและนำมาใช้เพื่อช่วยเหลือด้านพฤติกรรมให้มีความครอบคลุมและเน้นไปที่การส่งเสริมพฤติกรรม ระเบียบวินัย ในโรงเรียน การอยู่ร่วมกันภายในโรงเรียน เป็นระบบการป้องกันเชิงรุก และการจัดสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับทุกคน

ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเทคนิคมาใช้ในแต่ละ Tier ดังนี้ การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier1 ใช้การจัดสภาพแวดล้อม การเสริมแรงทางบวก การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การออกข้อตกลงในห้องเรียน การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier2 ใช้เทคนิคเช็คคิน-เช็คเข้าที่ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier3 ใช้เทคนิคการเสริมแรงและการปรับเปลี่ยนใหม่

2. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวข้องกับการจัดการพฤติกรรม

2.1 ความหมายการจัดการพฤติกรรม

สมเกตู อุทโยธา (2560) ได้ให้ความหมายการจัดการพฤติกรรม ดังนี้ การจัดการพฤติกรรม (Behavior Management) เป็นการประยุกต์ใช้เทคนิคการจัดการพฤติกรรมหลายรูปแบบที่พิสูจน์แล้วจากการวิจัยทดลองมาใช้ในการสอน และปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การจัดการพฤติกรรมมี 3 รูปแบบหลักคือ

1. การจัดการพฤติกรรมเพื่อเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์
2. การจัดการพฤติกรรมเพื่อลดหรือยุติพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
3. การจัดการพฤติกรรมเพื่อสร้างพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์

สมโภชน์ เขียมสุภาษิต (2562) กล่าวว่า การปรับพฤติกรรม หมายถึงการนำเอาหลักการแห่งพฤติกรรม จากแนวคิดทฤษฎีทางจิตวิทยา เช่น แนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ทั้งการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก และทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมมาประยุกต์ใช้เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างเป็นระบบ

ยุวดี วิริยางกูร (2561) กล่าวว่า การจัดการพฤติกรรมเป็นการเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่ดีและตอบสนองความต้องการของบุคคล การจัดการพฤติกรรมยังอาจส่งเสริมให้บุคคลนั้นนำพฤติกรรมที่ดีที่มีอยู่แล้วขึ้นมาใช้ให้มากขึ้นหรือใช้แทนพฤติกรรมเดิม เช่น ครูเสริมแรงด้วยคำชมเพื่อให้นักเรียนทำใบงานให้เสร็จและเพื่อลดพฤติกรรมก่อกวนในห้องเรียน จึงเห็นได้ว่าครูไม่ได้ทำการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมนั้นแต่ส่งเสริมให้พฤติกรรมเดิมเกิดมากขึ้น เป็นต้น การเปลี่ยนสภาพแวดล้อมหรือสิ่งที่เกิดก่อนพฤติกรรม หรือการจัดการพฤติกรรมของนักเรียนทุกคนในชั้นเรียนโดยปรับองค์ประกอบต่างๆ ในห้องเรียนก็ถือว่าการจัดการพฤติกรรม

สรุปได้ว่าการจัดการพฤติกรรม (Behavior Management) เป็นการประยุกต์เทคนิคการจัดการพฤติกรรมต่างๆ เช่น แนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ทั้งการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก และทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมมาประยุกต์ใช้เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างเป็นระบบ โดยมีวัตถุประสงค์ในการเปลี่ยนพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่ดี เพื่อลดหรือยุติพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้นโดยสร้างพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์หรือส่งเสริมพฤติกรรมที่ดีที่มีอยู่แล้วขึ้นมาใช้ให้มากขึ้นหรือใช้แทนพฤติกรรมเดิม รวมถึงการปรับเปลี่ยนสภาพแวดล้อมเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ขึ้น

2.2 การวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ (Applied Behavior Analysis : ABA)

2.2.1 ความหมายของการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์

การวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ (Applied Behavior Analysis : ABA) เป็นการนำวิธีการปรับพฤติกรรมต่างๆบนพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้มาใช้ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยวิธีนี้พัฒนาขึ้นมาโดย Ivan Lovass ที่มุ่งศึกษาทำความเข้าใจธรรมชาติของพฤติกรรมเพื่อจะสามารถทำนายพฤติกรรมและนำไปสู่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้ (Bear, Wolf, & Risley, 1968; Alberto and Troutman, 2013) ซึ่งสอดคล้องกับ ผดุง อารยะวิญญู (2546) ได้อธิบายถึงเทคนิควิธีนี้จะแยกทักษะใหญ่ออกเป็นทักษะย่อย หลายทักษะ ครูจะเริ่มสอนทักษะย่อยๆ เหล่านั้น อย่างเข้มข้นทีละทักษะตามลำดับ เมื่อนักเรียนเกิดทักษะแรกแล้ว จึงฝึกทักษะต่อไปในขั้นสุดท้ายจึงนำทักษะย่อยๆ เหล่านั้นรวมกันเข้าเป็นทักษะใหญ่ จึงทำให้นักเรียนเกิดทักษะสำคัญได้ นอกจากนี้สอดคล้องกับ ยุวดี วิริยางกูร (2561) เป็นขั้นตอนการช่วยเหลืออย่างเป็นระบบต่างๆ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมที่จำเป็นในการอยู่ร่วมกันในสังคมและเพื่อพิสูจน์ว่าพฤติกรรมที่ดีขึ้นหรือพฤติกรรมใหม่ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นผลมาจากวิธีการช่วยเหลือนั้นจริง (Bear, Wolf, & Risley, 1968) จึงเห็นได้ว่า แนวคิดนี้เน้นที่ ความเป็นระบบ ซึ่งหมายถึง การทำโดยวางแผนและดำเนินการตามขั้นตอนที่ชัดเจน บนพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ หมายถึง ต้องมีทฤษฎีและหรือแหล่งอ้างอิงที่เชื่อถือได้ และต้องพิสูจน์ได้ หมายถึง การเก็บข้อมูลอย่างละเอียดเพื่อให้เห็นว่าวิธีการดังกล่าวได้ผลจริง แนวคิดนี้มีชื่อภาษาอังกฤษว่า (Applied Behavior Analysis : ABA) โดยพิจารณาตามความหมายได้ดังนี้

Applied (A) แปลว่า ประยุกต์ หมายถึง การนำเอาความรู้จากห้องทดลองมาปรับใช้ในชีวิตจริง เช่น บ้าน โรงเรียนและชุมชน เนื่องจากทฤษฎีพฤติกรรมนิยมในอดีตถูกวิจารณ์ว่าถูกใช้ในห้องทดลอง วิธีการเหล่านั้นจึงได้ผลในห้องทดลองเท่านั้น

Behavior (B) แปลว่า พฤติกรรม หมายถึง สิ่งที่บุคคลนั้นแสดงออกมา ไม่ใช่สิ่งที่นักจัดการพฤติกรรมสันนิษฐานหรือเดาเอาเอง

Analysis (A) แปลว่า การวิเคราะห์ หมายถึง การประเมินอย่างเป็นระบบเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมและสิ่งที่เกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมเพื่อจะได้หาวิธีจัดการพฤติกรรมที่เหมาะสม

การวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ ABA ถูกนำมาใช้อย่างกว้างขวางเป็นเวลาหลายสิบปี อีกทั้งยังมีหลักฐานจำนวนมากยืนยันว่าการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์เป็นวิธีที่ช่วย

ให้พ่อแม่ ครูและบุคลากรวิชาชีพสามารถจัดการพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ของบุคคลที่มีความต้องการพิเศษประเภทต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ยวดี วิริยางกูร (2561) กล่าวว่า การวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์มีองค์ประกอบสองประการคือ 1)การเลือกพฤติกรรมเป้าหมาย 2)การวิเคราะห์หน้าที่ของพฤติกรรมเป้าหมาย โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.พฤติกรรมเป้าหมาย เมื่อครูต้องจัดการพฤติกรรม ครูควรเริ่มจากการเลือกพฤติกรรมเป้าหมายที่เหมาะสม ซึ่งพฤติกรรมนั้นจะต้องเห็นได้ชัดเจน สังเกตได้ วัดได้ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 พฤติกรรมเป้าหมายนั้นต้องเห็นได้ หมายถึง พฤติกรรมที่จะจัดการนั้นต้องเป็นพฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออกมา

1.2 พฤติกรรมเป้าหมายต้องชัดเจน หมายถึง พฤติกรรมเป้าหมายนั้นต้องเป็นคำที่เฉพาะเจาะจง ทำให้ทุกคนเข้าใจตรงกันและไม่ใส่ใจความคิดเห็นหรืออารมณ์ของผู้ที่ปรับพฤติกรรมเข้าไปด้วย

1.3 พฤติกรรมเป้าหมายต้องวัดได้ หมายถึง การจัดการพฤติกรรมที่วัดไม่ได้นั้นไม่เป็นประโยชน์เพราะครูไม่สามารถบอกได้ว่านักเรียนมีพฤติกรรมมากขึ้นหรือลดลง นักเรียนตอบสนองต่อวิธีการที่ครูใช้หรือไม่ และครูควรปรับวิธีการหรือไม่

1.4 พฤติกรรมเป้าหมายต้องเป็นไปได้ หมายถึง การตั้งเป้าหมายนั้นควรตั้งไม่ให้สูงกว่าความสามารถปัจจุบันของผู้เรียนเล็กน้อย เพื่อให้ผู้เรียนใช้ความพยายามแต่สามารถไปถึงได้ หากครูตั้งเป้าหมายที่นักเรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ได้ นักเรียนจะมีโอกาสประสบความสำเร็จมากขึ้นและสิ่งที่เรียนรู้ก็จะเป็นประโยชน์กับบุคคลนั้นอย่างแท้จริง

กล่าวโดยสรุปได้ว่าการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ หมายถึง การนำวิธีปรับพฤติกรรมมาประยุกต์ใช้ในการสอนหรือการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หรือการสร้างพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ของนักเรียน โดยใช้หลักการตามทฤษฎีการเรียนรู้

2.2.2 การวิเคราะห์หน้าที่ของพฤติกรรม (Functional behavior assessment : FBA)

ข้อความพิจารณาก่อนดำเนินการสังเกตพฤติกรรม

สมโภชน์ เตียมสุภาษิต (2562) เนื่องจากวัตถุประสงค์ของการสังเกตพฤติกรรมนั้นเพื่อที่จะดูการแสดงออกของพฤติกรรมในช่วงเวลาที่สังเกต แต่เนื่องจากพฤติกรรม

ของบุคคลมักจะแปรเปลี่ยนไปตามเวลา สถานที่และเหตุการณ์เกิดขึ้น ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องพิจารณาถึงปัจจัยต่างๆ ต่อไปนี้ก่อนดำเนินการสังเกตพฤติกรรม ทั้งนี้เพื่อที่จะได้ข้อมูลที่เชื่อถือได้ ปัจจัยเหล่านั้นได้แก่

1. สภาพการณ์และสถานที่ที่สังเกตพฤติกรรม ทั้งนี้เนื่องจากสภาพการณ์และสถานที่ที่มีผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมของบุคคล จึงจำเป็นที่จะต้องกำหนดให้ชัดเจนลงไปว่าจะทำการสังเกตในสภาพการณ์ใดและสถานที่ใด การกำหนดขึ้นอยู่กับลักษณะของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา หรือลักษณะของพฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดขึ้นในสภาพการณ์และสถานที่ใด เช่น พฤติกรรมการก่อกวนในชั้นเรียน หรือพฤติกรรมการกล้าแสดงออกในที่ประชุม สภาพการณ์ที่ย่อมเป็นในขณะที่มีการประชุม และสถานที่ที่ย่อมเป็นในห้องประชุม เป็นต้น

2. จำนวนครั้งที่สังเกต ตามหลักการทั่วไปควรสังเกตพฤติกรรมทุกๆวัน และถ้าเป็นไปได้ก็ควรที่จะสังเกตพฤติกรรมในทุกๆ ชั่วโมง ในช่วงเวลาที่คิดว่าพฤติกรรมเป้าหมายจะเกิดขึ้น แต่อย่างไรก็ตามการสังเกตพฤติกรรมจะถี่มากน้อยแค่ไหน ย่อมขึ้นอยู่กับความแปรปรวนของพฤติกรรมตามช่วงเวลาที่เปลี่ยนแปลงไปในแต่ละวัน และความพร้อมของผู้สังเกต ถ้าพฤติกรรมในแต่ละวันเกิดคงที่การสังเกตทุกวันก็ไม่มี ความจำเป็น แต่ถ้าพฤติกรรมแปรปรวนบ่อยก็ควรที่จะสังเกตให้บ่อยครั้งที่สุด ซึ่งอาจจะ เป็นทุกชั่วโมงหรือทุกวันก็ได้

3. ความยาวนานของเวลาที่ใช้ในการสังเกต คำถามมักจะเกิดขึ้นเสมอในการสังเกตพฤติกรรมก็คือ ควรใช้เวลายาวนานแค่ไหนในการสังเกตแต่ละครั้ง ซึ่งหลักการโดยทั่วไปก็คือควรที่จะทำการสังเกตตลอดช่วงเวลาที่พฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้น เช่น ถ้าสนใจจะสังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียนในชั้นเรียน ความยาวนานของเวลาที่สังเกตก็ควรจะเป็น 1. คาบของการเรียนหรืออาจเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ในแต่ละคาบของการเรียนก็ได้ ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับเป้าหมายของผู้สังเกตพฤติกรรมเป็นหลัก นอกจากนี้บางพฤติกรรมอาจเกิดขึ้นเฉพาะช่วงเวลาสั้นๆ ของแต่ละวันก็ได้ เช่น พฤติกรรมร้องไห้โยเยก่อนไปโรงเรียน พฤติกรรมแต่งตัวในตอนเช้า พฤติกรรมการรับประทานอาหาร เป็นต้น ซึ่งพฤติกรรมประเภทนี้มักจะเกิดขึ้นเป็นเวลาในแต่ละวันและเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่สั้นๆ เท่านั้น ส่วนในแง่ของพฤติกรรมเป้าหมายที่เกิดขึ้นตลอดทั้งวัน การสังเกตพฤติกรรมก็อาจจะไม่จำเป็นที่จะต้องสังเกตพฤติกรรมนั้นตลอดทั้งวัน แต่จะสังเกตพฤติกรรมในเฉพาะช่วงเวลาที่ต้องการให้พฤติกรรมเป้าหมายนั้นเกิดขึ้นก็พอ

4. ควรจะสังเกตพฤติกรรมเมื่อใด ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับการเลือกวิธีการสังเกตว่าจะสังเกตแบบใด ถ้าเลือกสังเกตแบบช่วงเวลา ก็อาจจะสุ่มสังเกตในช่วงเวลานั้นๆ

ในแต่ละวันหรือตลอดทั้งวันก็ได้ แต่ถ้าเป็นการสังเกตแบบความยาวนานของเวลาก็ควรจะสังเกตตั้งแต่จุดเริ่มต้นของพฤติกรรมที่ต้องการจะสังเกตจนกระทั่งพฤติกรรมนั้นยุติลง อย่างไรก็ตามการสุ่มสังเกตพฤติกรรมตลอดทั้งวันย่อมมีข้อดีตรงที่จะทำให้สามารถเห็นการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมในช่วงเวลาที่แตกต่างกันไปในแต่ละวันได้

วิธีการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาวิชิต (2562) การบันทึกแบบระเบียบพฤติกรรม (Anecdotal Recording) หรือการบันทึกแบบต่อเนื่อง (Continuous Recording) เป็นการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตามสภาพการณ์ที่เป็นจริง โดยผู้สังเกตจะไม่ตีความหรือแสดงความคิดเห็นใดๆ ทั้งสิ้น ซึ่งการบันทึกแบบระเบียบพฤติกรรมนี้มักจะใช้ในกรณีที่ยังไม่มีการกำหนดพฤติกรรมที่จะสังเกตอย่างเฉพาะเจาะจง หรือมีความต้องการที่จะเห็นลักษณะของพฤติกรรมที่แสดงออกโดยทั่วไปของบุคคลเป้าหมาย เช่น การสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมไม่สนใจเรียน หรือพฤติกรรมความร่วมมือกันทำงาน เป็นต้น จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมดังกล่าวนี้เป็นพฤติกรรมที่ไม่ชัดเจนและไม่เฉพาะเจาะจงเพียงพอที่จะทำให้สามารถกำหนดวิธีการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสม ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมแบบระเบียบพฤติกรรมไปก่อนจนกว่าจะสามารถกำหนดและแยกแยะพฤติกรรมที่สมควรจะแก้ไขหรือพัฒนาได้ จากนั้นจึงค่อยใช้วิธีการบันทึกพฤติกรรมในลักษณะอื่นต่อไปตามความเหมาะสมของพฤติกรรมเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการปรับพฤติกรรม

1.2 การบันทึกความถี่ (Frequency Recording)

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาวิชิต (2562) และยุวดี วิริยางกูร (2561) ได้ให้รายละเอียดการบันทึกความถี่สรุปได้ดังนี้ การบันทึกความถี่ (Frequency Recording) หรือบางครั้งก็เรียกว่าการบันทึกเหตุการณ์เป็นการบันทึกจำนวนครั้งของการเกิดพฤติกรรมในช่วงเวลาที่กำหนด ซึ่งช่วงเวลาที่ใช้ในการสังเกตและบันทึกนี้ย่อมขึ้นอยู่กับลักษณะของพฤติกรรมที่จะทำการสังเกตเป็นหลัก เช่น ถ้าต้องการที่จะสังเกตพฤติกรรมการออกจากห้องเรียนของนักเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาตนั้นอาจจะต้องใช้เวลาในการสังเกตทุกชั่วโมงที่มีการเรียนการสอนหรือถ้าต้องการจะสังเกตพฤติกรรมการยกมือถามตอบในชั้นเรียนก็อาจจะทำการสังเกตในเฉพาะชั่วโมงคณิตศาสตร์ หรือวิทยาศาสตร์ก็อาจจะเพียงพอ เป็นต้น

การบันทึกความถี่นี้ใช้ได้กับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นและยุติลงในเวลาสั้นๆ และแน่นอนโดยไม่มีการต่อเนื่อง เช่น การยกมือ การเข้าห้องเรียนตรงเวลา การเข้าทำงานสาย การตะโกน การทิ้งกระดาษ เป็นต้น ส่วนพฤติกรรมที่มีจุดเริ่มต้นและจุดยุติที่ไม่แน่นอน เช่น การ

คุย การนั่งอ่านหนังสือ การนั่งโยกตัว การเล่นกับเพื่อน เป็นต้น พฤติกรรมลักษณะเช่นนี้ไม่สมควรที่จะใช้การบันทึกแบบความถี่ เพราะเนื่องจากพฤติกรรมเหล่านั้นมีลักษณะของการแสดงออกที่ต่อเนื่อง เวลาที่ใช้ในการแสดงออกแต่ละครั้งก็ไม่เท่ากันจะทำให้ข้อมูลที่ได้จากการบันทึกแบบความถี่นั้นบิดเบือนไปจึงน่าจะใช้วิธีการบันทึกพฤติกรรมแบบอื่นที่น่าจะเหมาะสมกว่า

การบันทึกแบบความถี่มีข้อดีอยู่หลายประการโดยเฉพาะอย่างยิ่งบันทึกได้ง่าย เพียงแต่บันทึกไปตามจำนวนครั้งของการเกิดพฤติกรรมเท่านั้น ซึ่งแน่นอนการบันทึกแบบนี้จะมีความเที่ยง (Reliability) ได้ก็ต่อเมื่อการกำหนดพฤติกรรมที่จะทำการสังเกตนั้นชัดเจน เมื่อพฤติกรรมที่จะทำการสังเกตชัดเจนแล้วใครๆ ก็สามารถสังเกตและบันทึกได้อย่างแม่นยำ นอกจากนี้การบันทึกแบบความถี่นี้ยังไม่รบกวนพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ผู้สังเกตอาจจะดำเนินกิจกรรมของตนไปและบันทึกไปพร้อมกันได้อีกด้วยโดยใช้เครื่องนับจำนวนหรือใช้เพียงแค่อินสอกับกระดาษในการบันทึกก็ได้ ข้อมูลที่ได้จากการบันทึกแบบความถี่นี้มีลักษณะเป็นจำนวนตัวเลขที่สะดวกต่อการนำมาคำนวณหรือเขียนเป็นกราฟได้อีกด้วย

นอกจากนี้ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2562) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการใช้แบบบันทึกพฤติกรรมแบบความถี่ไว้ว่า แม้การบันทึกพฤติกรรมแบบความถี่นี้จะทำได้ง่ายและดูเหมือนว่าจะมีประโยชน์อย่างมากก็ตามสิ่งที่ผู้ที่จะทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมแบบความถี่นี้พึงระวังก็คือ พฤติกรรมที่จะสามารถบันทึกในลักษณะของความถี่นี้ได้ควรจะเป็นพฤติกรรมที่ใช้เวลาใกล้เคียงกันในการเกิดขึ้นแต่ละครั้ง แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่าพฤติกรรมที่มีระยะเวลาการเกิดที่แตกต่างกันในแต่ละครั้งนั้นจะใช้การบันทึกแบบความถี่ไม่ได้ ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการปรับพฤติกรรมเป็นหลักอย่างเช่นพฤติกรรมการนอนหลับ เด็กอาจจะนอนหลับในแต่ละครั้งใช้เวลาไม่เท่ากันและในแต่ละวันอาจนอนหลับหลายครั้งต่อวัน ถ้าวัตถุประสงค์ต้องการลดจำนวนครั้งของการนอนหลับในแต่ละวันของเด็ก การบันทึกพฤติกรรมแบบความถี่ก็น่าจะนำมาใช้ได้กับพฤติกรรมการนอนหลับดังกล่าว นอกจากนี้การบันทึกพฤติกรรมแบบความถี่นี้อาจจะทำได้ยากขึ้นถ้าพฤติกรรมที่จะบันทึกนั้นเกิดด้วยความถี่ที่สูงมาก ก็จะทำให้การบันทึกนั้นขาดความเที่ยงได้เช่นกัน อย่างไรก็ตามหลักอีกประการหนึ่งที่ผู้ที่จะบันทึกแบบความถี่นี้ควรจะต้องพิจารณาให้ดีคือ ช่วงระยะเวลาที่ใช้ในการสังเกตและบันทึกนั้นควรจะเท่ากันทุกครั้งที่มีการบันทึกมิเช่นนั้นจะทำให้เกิดปัญหาอย่างมากในการนำข้อมูลมาวิเคราะห์

1.3 การบันทึกแบบความยาวนานของเวลา (Duration Recording)

มีนักวิชาการให้รายละเอียดการบันทึกความยาวนานของเวลาไว้ดังนี้ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2562; ยุติ วิริยางกูร, 2561) การบันทึกแบบนี้มักจะใช้เมื่อมีความสนใจ

เกี่ยวกับความยาวนานที่บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือพฤติกรรมนั้นมีลักษณะของการแสดงออกที่ต่อเนื่องหรือมีความถี่สูงอย่างเช่นการที่ครูใหญ่มีความสนใจว่าครูแนะแนวใช้เวลาไปกับเด็กในการปรึกษาปัญหาต่างๆ มากน้อยเพียงใด การบันทึกแบบความยาวนานของเวลาที่ดูจะเหมาะสมในลักษณะเช่นนี้ หรือในกรณีที่พฤติกรรมเกิดขึ้นในความถี่ที่สูง เช่น พฤติกรรมการทำร้ายตนเองซึ่งอาจจะทำด้วยความรวดเร็วมากแต่ทว่าการเริ่มต้นและการยุตินั้นค่อนข้างจะเห็นได้ชัดเจน การบันทึกแบบความยาวนานของเวลาที่เหมาะสมที่จะใช้ในกรณีนี้เช่นกัน

นอกจากนี้สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิตยังเพิ่มเติมอีกว่า การบันทึกแบบความยาวนานของเวลานั้น สามารถใช้บันทึกในแง่ของความยาวนานของเวลาที่ใช้ทั้งหมดหรือความยาวนานของเวลาที่ใช้ในแต่ละครั้ง ตัวอย่างของการใช้การบันทึกความยาวนานของเวลาที่ใช้ทั้งหมดนั้นสามารถเห็นได้จากงานของ Goetz (Goetz, Ayala, Hatfield, Marshall & Etzel, 1983 อ้างในสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2562) ซึ่งพวกเขาได้บันทึกเวลาที่เด็กก่อนวัยเรียนใช้ทั้งหมดในการเก็บไม้บล็อก 50 ชิ้น หลังจากหยุดการเล่นแล้วโดยเริ่มจับเวลาเมื่อบอกเด็กว่า “เก็บไม้บล็อกได้แล้ว” และจะหยุดเวลาเมื่อเด็กเก็บไม้บล็อกชิ้นสุดท้ายลงกล่องแล้ว ลักษณะการบันทึกความยาวนานของเวลาที่ใช้ทั้งหมดนี้จะไม่มีการหยุดนาฬิกาจับเวลาใดๆ ทั้งสิ้น แม้ว่าในระหว่างที่เด็กเก็บไม้บล็อกนั้นเด็กอาจจะเดินไปรอบๆห้อง โดยไม่เก็บไม้บล็อกก็ได้ แต่ก็ยังคงจับเวลาอยู่และจะหยุดจับเวลาก็ต่อเมื่อไม้บล็อกชิ้นสุดท้ายได้เก็บเข้ากล่องแล้วเท่านั้น ส่วนการบันทึกความยาวนานของเวลาที่ใช้ในแต่ละครั้งจะเห็นได้จากงานของ Gaylor-Ross, Haring, Breen & Pitt-Conway (1984) (อ้างในสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2562) ซึ่งบันทึกความยาวนานของเวลาในการปฏิสัมพันธ์ของเด็กออทิสติกกับเพื่อนที่เป็นเด็กปกติ ในแต่ละครั้งจะบันทึกความยาวนานของเวลาทุกครั้งที่มีการปฏิสัมพันธ์และจะยุติเมื่อเด็กยุติการปฏิสัมพันธ์และจะทำการบันทึกอีกครั้งเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์เกิดขึ้น ทำอยู่เช่นนี้จนหมดช่วงเวลาทำการสังเกต

พฤติกรรมบางอย่างสามารถบันทึกได้ทั้งแบบความถี่และความยาวนานของเวลาซึ่งข้อมูลที่ได้จะทำให้เห็นภาพกันคนละลักษณะ ในพฤติกรรมที่ต้องใช้เวลาในการเกิดขึ้น การบันทึกแบบความยาวนานน่าจะดีกว่าเพราะจะทำให้เห็นลักษณะของการเกิดพฤติกรรมได้ชัดเจนขึ้น เช่น พฤติกรรมการลุกจากที่นั่ง ซึ่งถ้าบันทึกแบบความถี่อาจพบว่า เด็กลุกจากที่นั่งเพียง 2 ครั้งใน 1 ชั่วโมง แต่ทว่าถ้าดูที่ความยาวนานของเวลาแล้วอาจพบว่าเด็กใช้เวลาลุกจากที่นั่งถึง 40 นาทีใน 1 ชั่วโมง จะทำให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ชัดเจนขึ้น แต่อย่างไรก็ตามทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการปรับพฤติกรรมเป็นหลักว่าจะให้ความสนใจที่จำนวนครั้งหรือความยาวนานของการเกิดพฤติกรรมเป้าหมาย

1.4 การบันทึกแบบช่วงเวลา

มีนักวิชาการให้รายละเอียดการบันทึกความยาวนานของเวลาไว้ดังนี้ (สมโภชน์ เขียมสุภาวิชิต, 2562; ยุวดี วิริยางกูร, 2561) เป็นการบันทึกว่าพฤติกรรมที่ต้องการจะสังเกตนั้นเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่กำหนด ไม่ว่าจะพฤติกรรมนั้นจะเกิดขึ้นด้วยความถี่มากน้อยเพียงใดก็ตามการบันทึกก็จะบันทึกว่าเกิดหรือไม่เกิดเท่านั้น การบันทึกแบบช่วงเวลานี้จะแบ่งช่วงเวลาที่จะทำการสังเกตทั้งหมดออกเป็นช่วงเวลานั้นๆ เท่าๆ กันแล้วสังเกตและบันทึกพฤติกรรมเป้าหมายนั้นว่าเกิดหรือไม่เกิดในช่วงเวลานั้นๆ ที่ทำการสังเกต เช่น ถ้าต้องการสังเกตพฤติกรรมการทำเสียงดังในห้องเรียนในเวลา 30 นาที โดยใช้ช่วงเวลาสังเกตเพียงช่วงละ 10 วินาที ดังนั้นในเวลา 1 นาทีก็จะต้องสังเกตทั้งสิ้น 6 ช่วงเวลา ช่วงเวลาที่จะต้องสังเกตทั้งสิ้น 180 ช่วงเวลาของการสังเกต การแบ่งช่วงเวลาของการสังเกตและบันทึกนั้นไม่มีข้อกำหนดที่แน่นอนว่าควรแบ่งช่วงละกี่วินาที หากแต่ขึ้นอยู่กับลักษณะของพฤติกรรมที่จะสังเกตเป็นหลักถ้าพฤติกรรมที่จะสังเกตเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อยและเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นๆ ช่วงเวลาที่ใช้ในการสังเกตและบันทึกก็ควรจะสั้นตามไปด้วย แต่ถ้าพฤติกรรมที่ต้องการจะสังเกตนั้นเกิดขึ้นต่อเนื่องยาวนานหรือเกิดขึ้นไม่ค่อยถี่นัก ช่วงเวลาที่กำหนดก็ควรจะยาวนานออกไปโดยทั่วไปมักจะใช้ช่วงเวลาอยู่ระหว่าง 5-15 วินาที แต่ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับลักษณะของพฤติกรรมที่จะทำการสังเกตเป็นหลัก

ยุวดี วิริยางกูร (2561) ระบุว่า การบันทึกแบบช่วงเวลาเป็นการแบ่งเวลาออกเป็นช่วงสั้นๆ เท่ากัน เช่น ทุก 10 วินาที ทุก 15 วินาที ทุก 30 วินาที ทุก 1 นาที แต่ไม่ควรเกิดช่วงละ 2 นาที แล้วบันทึกว่าเมื่อถึงเวลานั้นๆ เด็กแสดงพฤติกรรมเป้าหมายหรือไม่หากมีพฤติกรรมครูใส่เครื่องหมาย + ในช่องเวลานั้น แต่ถ้าไม่มีพฤติกรรมครูใส่เครื่องหมาย - จากนั้น ครูหาผลรวมของ + และ- แล้วทำเป็นร้อยละ การบันทึกแบบนี้เหมาะสำหรับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นไม่แน่นอน เช่น บางครั้งพฤติกรรมมีความถี่สูงมากจนนับความถี่ไม่ได้แต่บางครั้งเกิดขึ้นมากจนไม่สามารถวัดความยาวนานได้ ข้อดีของการบันทึกแบบนี้ คือ ใช้ได้ง่ายและสามารถใช้ได้กับพฤติกรรมลักษณะต่างๆ เกือบทุกพฤติกรรม แต่ข้อเสีย คือ ช่วงเวลาที่มีความสำคัญมากหากเลือกช่วงเวลาไม่เหมาะสมจะทำให้ผลที่ได้ไม่ตรงกับความเป็นจริง

1.5 การบันทึกระยะเวลาที่เริ่มแสดงพฤติกรรม (Latency Recording)

ยุวดี วิริยางกูร (2561) กล่าวว่า การบันทึกระยะเวลาที่เริ่มแสดงพฤติกรรม (Latency Recording) หมายถึง การบันทึกระยะเวลาหลังจากที่เกิดสิ่งเร้าจนถึงเวลาที่เด็กแสดงพฤติกรรมที่ครูต้องการ สิ่งเร้าอาจหมายถึงคำสั่งของครู สัญญาณ สัญญลักษณ์ เป็นต้น อย่างไรก็ตามครูแต่ละคนอาจมีความคาดหวังต่อพฤติกรรมไม่เหมือนกัน ตัวอย่างเช่น ครูเก้และครู

เก่งต้องการให้บอยชยับตัวเพื่อไปโรงอาหารให้เร็วขึ้น ครูเก่งอาจบันทึกเวลาตั้งแต่เสียงกริ่งบอกเวลา
รับประทานอาหารกลางวันตั้งขึ้นจนถึงเวลาที่บอยชยับตัว แต่ครูเก่งอาจบันทึกเวลาตั้งแต่เสียงกริ่ง
ตั้งขึ้นจนถึงเวลาที่บอยนั่งโต๊ะอาหาร ไม่ว่าจะใช้เวลาที่บอยชยับตัว หรือเวลาที่บอยนั่งโต๊ะ
อาหาร ครูควรยึดมั่นกับนิยามที่ตนเองตั้งไว้เพื่อให้ข้อมูลของตนเองอยู่บนมาตรฐานเดียวกัน ข้อดี
ของการบันทึกแบบนี้คือ ได้ข้อมูลตรงตามวัตถุประสงค์ของครู แต่ข้อเสียคือ ครูบางคนอาจไม่
สามารถใช้การบันทึกแบบนี้ในห้องเรียนรวมเพราะครูไม่สามารถจับตามองนักเรียนคนเดียวได้

1.6 การบันทึกความรุนแรงของพฤติกรรม (Intensity Recording หรือ
behavior Rating)

ยูวดี วิริยางกูร (2561) การบันทึกความรุนแรงของพฤติกรรม หมายถึง
การตัดสินว่าพฤติกรรมแต่ละครั้งมีความรุนแรงเพียงใด ส่วนใหญ่ทำตารางที่มีระดับความรุนแรง
พร้อมคำอธิบายเพื่อให้ผู้บันทึกเลือกระดับที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เช่น ด.ช.แดงทำร้าย
เพื่อนเมื่อถูกขัดใจ ครูจึงบันทึกความรุนแรงของพฤติกรรมนั้นลงบนแบบบันทึกพฤติกรรม

2.4 ขั้นตอนในการปรับพฤติกรรม

สถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ (2548) กล่าวถึงขั้นตอนในการปรับพฤติกรรม
ดังนี้

1. กำหนดพฤติกรรมที่ต้องการจะปรับให้กับเด็กก่อนเริ่มปรับพฤติกรรมต้องมี
การกำหนดจุดมุ่งหมายต้องการปรับพฤติกรรมใดของเด็กและต้องการปรับเปลี่ยนไปเป็น
พฤติกรรมใด และต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้ชัดเจนสามารถวัดได้

2. การวิเคราะห์พฤติกรรมไม่พึงประสงค์ การวิเคราะห์พฤติกรรมที่ต้องการปรับมี
หลักเกณฑ์ที่ต้องพิจารณา ดังนี้

2.1 ค้นหาสาเหตุของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กเพื่อหาทางแก้ไขได้
อย่างเหมาะสม โดยต้องพิจารณาเรื่องต่อไปนี้

2.1.1 อะไรเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม/ทำไมจึงเกิดพฤติกรรม
(What/Why)

2.1.2 สถานที่เกิดพฤติกรรม (Where)

2.1.3 ช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมนั้น ๆ เป็นช่วงเวลาไหน (When)

2.1.4 บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเกิดพฤติกรรม (Who)

2.1.5 พฤติกรรมมีความรุนแรงแค่ไหน (How)

3. ตั้งเป้าหมายในการปรับพฤติกรรม การตั้งเป้าหมายในการปรับพฤติกรรมเด็กไม่ควรตั้งสูงเกินความสามารถและธรรมชาติของเด็กแต่ละคน ควรจะแยกย่อยให้เด็กทำทีละขั้น ด้วยการทบทวนความสามารถ หรือสังเกตลักษณะของเด็กในช่วงเวลาที่ผ่านไป เช่น เด็กหยุดพฤติกรรมนั้น ๆ ได้นานเท่าไร เพื่อนำมาตั้งเป้าหมาย ให้เด็กรู้สึกว่าจะสามารถทำได้และมีกำลังใจที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมนั้น การตั้งเป้าหมายอาจจะตั้งเป้าหมายแบบระยะสั้นและระยะยาว ซึ่งอาจใช้ระยะเวลาหรือความเข้มข้นของพฤติกรรมเป้าหมายเป็นตัวกำหนด

4. เลือกตัวเสริมแรงที่จะใช้ในการปรับพฤติกรรม สิ่งที่น่ามาเป็นตัวเสริมแรงในการปรับพฤติกรรมควรเป็นสิ่งที่เด็กชอบ จากการสอบถามเด็ก หรือสังเกต สอบถามผู้ปกครอง

5. เลือกเทคนิคการปรับพฤติกรรม ต้องเลือกให้เหมาะสมกับพฤติกรรม สอดคล้องกับความต้องการและลักษณะของเด็ก

6. ปฏิบัติตามขั้นตอน ในการปรับพฤติกรรม

7. บันทึกลงและประเมินผลการปรับพฤติกรรม ควรบันทึกความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมทั้งระยะสั้นและระยะยาว แบบบันทึกแบ่งได้ 2 ลักษณะใหญ่ ๆ ดังนี้

7.1 แบบบันทึกพฤติกรรมที่ยืดเวลาเป็นหลัก ใช้บันทึกขณะที่เด็กทำกิจกรรม ผู้ดูแลอาจเลือกระยะเวลาในการสังเกตเด็กว่าควรเลือกเวลาใด และใช้เวลาในการสังเกตเท่าใดขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของเด็กและความเหมาะสม

7.2 แบบบันทึกพฤติกรรมที่ยืดพฤติกรรมเป็นหลัก แบบบันทึกนี้ยึดการเกิดขึ้นของพฤติกรรมเป็นหลัก เด็กแสดงพฤติกรรมมากเท่าใดก็จะบันทึกไว้เท่านั้น เหมาะสำหรับการบันทึกการปรับพฤติกรรมที่ต้องทำติดต่อกันในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง เช่น การสอนเด็กให้รู้จักสี ถ้าเด็กเลือกสีตามคำสั่งถูกให้บันทึกไว้

2.5 ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement)

2.5.1 ความหมายทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement)

ผดุง อารยะวิญญู (2542) กล่าวว่า การเสริมแรง หรือบางที่เรียกว่าแรงเสริม (Reinforcement) เป็นวิธีการในการกระตุ้นให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่ดีเป็นสิ่งที่ช่วยให้พฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งเกิดขึ้นซ้ำอีก แรงเสริมอาจเป็นคำพูด สิ่งของหรือกิจกรรมต่าง ๆ ก็ได้ ซึ่งแรงเสริมมักจะถูกนำมาใช้อย่างมีขั้นตอนและมีระบบ

สมโภชน์ เขียมสุภาษิต (2562) กล่าวถึงทฤษฎีการเสริมแรง(Reinforcement) ว่าเป็นการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ ซึ่งพัฒนาโดยนักจิตวิทยา Skinner ซึ่งมีความเชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคลเป็นผลเนื่องมาจากปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อม และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นของ

บุคคลจะแปรเปลี่ยนไป เนื่องจากผลกรรมที่เกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมนั้น ตัวเสริมแรงที่ใช้กันอยู่นั้น สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด ด้วยกันคือ

1. ตัวเสริมแรงปฐมภูมิ (Primary Reinforce) เป็นตัวเสริมแรงที่มีคุณสมบัติด้วยตัวของมันเอง หรือมีผลต่ออินทรีย์โดยตรง เช่น อาหาร น้ำ อากาศ ความร้อน ความหนาว ความเจ็บปวด เป็นต้น

2. ตัวเสริมแรงทุติยภูมิ (Secondary Reinforcement) เป็นตัวเสริมแรงที่ต้องผ่านกระบวนการพัฒนาคุณสมบัติของการเป็นตัวเสริมแรง โดยการนำไปสัมพันธ์กับตัวเสริมแรงปฐมภูมิ ได้แก่ คำชมเชย เงิน คะแนน เป็นต้น

2.5.2 ลักษณะของการเสริมแรง

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2562) ได้แบ่งลักษณะของการเสริมแรงออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) เป็นการเสริมแรงที่มีผลทำให้พฤติกรรมที่ได้รับการเสริมแรงนั้นมีความถี่เพิ่มขึ้น การเสริมแรงทางบวกกับพฤติกรรม ของมนุษย์ที่นิยมใช้ในการวางเงื่อนไขมี 5 ชนิด คือ

1.1 ตัวเสริมแรงทางสังคม ได้แก่ คำชมเชย การยอมรับและการให้ความสนใจ การพยักหน้า การเสริมแรงทางสังคมสามารถนำไปใช้ได้ทุกสถานการณ์อย่างมีประสิทธิภาพใช้ได้ง่ายสะดวกและประหยัด

1.2 ตัวเสริมแรงที่เป็นสิ่งของและสัญลักษณ์ ที่นำไปแลกเปลี่ยนที่ต้องการได้ เป็นแรงเสริมที่กินได้ จับต้องมองเห็น ได้แก่ ขนม อาหาร ตุ๊กตา เป็นต้น

1.3 ตัวเสริมแรงที่เป็นกิจกรรม หมายถึง กิจกรรมหรือพฤติกรรมที่มีความถี่สูงสามารถนำมาใช้เสริมแรงกิจกรรมหรือพฤติกรรมที่มีความถี่ต่ำได้ เช่น การได้รับอนุญาตให้ไปวิ่งที่สนามหญ้า อาจจะใช้แรงเสริมต่อพฤติกรรมการนั่งอยู่กับที่อย่างเงียบ ๆ ในห้องเรียนของเด็กได้ หรือการดูทีวีอาจจะใช้เป็นตัวเสริมแรงการทำบ้านของเด็กได้ เป็นต้น

1.4 ตัวเสริมแรงที่เป็นเบี้ยเศรษฐกิจ เบี้ยเศรษฐกิจนั้นเป็นตัวเสริมแรงที่จะมีคุณค่าของการเป็นตัวเสริมแรงได้ต่อเมื่อสามารถนำไปแลกเปลี่ยนตัวเสริมแรงอื่น ๆ ได้ และมักจะอยู่ในรูปของเงิน เบี้ย แต้ม ดาว แสตมป์หรือคูปอง เป็นต้น

1.5 ตัวเสริมแรงภายใน ตัวเสริมแรงภายในนี้ครอบคลุมถึงความคิด ความรู้สึกต่าง ๆ เช่น ความพึงพอใจ ความสุขหรือความภูมิใจ ซึ่งตัวเสริมแรงภายในนี้จะอธิบายได้ว่าทำไมบุคคลหลายคนจึงแสดงพฤติกรรมบางอย่างที่เมื่อแสดงแล้วไม่เห็นจะได้รับผลตอบแทน ที่

เห็นอย่างเด่นชัด เช่น การทำบุญหรือการให้เงินแก่ขอทานพฤติกรรมดังกล่าวอาจกล่าวได้ว่าบุคคลกระทำไปเพราะเกิดความรู้สึกเป็นสุขใจที่ได้ทำ ซึ่งความภาคภูมิใจ ความรู้สึกภายในดังกล่าวก็จัดได้ว่าเป็นตัวเสริมแรงต่อการแสดงพฤติกรรมนั้นนั่นเอง

2. การเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforcement) คือ การทำให้ความถี่ของพฤติกรรมเพิ่มขึ้น อันเป็นผลจากการที่แสดงพฤติกรรมดังกล่าวนั้นถอดถอนจากสิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจ การเสริมแรงทางลบมี 2 ลักษณะ คือ

2.1 พฤติกรรมการหลีกเลี่ยงหนี (Escape Behavior) เมื่ออินทรีย์ต้องเผชิญกับสภาพการณ์ที่ไม่พอใจ ก็สามารถที่จะแสดงพฤติกรรมอื่น เพื่อที่จะถอดถอนกับสภาพการณ์ที่ไม่พึงพอใจนั้นถ้าพฤติกรรมอื่นที่แสดงออกนั้นเกิดขึ้นบ่อยครั้งเมื่อต้องเผชิญกับสภาพการณ์ที่ไม่พึงพอใจสภาพการณ์ที่ไม่พึงพอใจนั้นก็จะทำหน้าที่เป็นตัวเสริมแรงทางลบทันที ดังเช่น กรณีของหนูที่อยู่ใตกรงแล้วถูกช็อตด้วยไฟฟ้า

2.2 พฤติกรรมหลีกเลี่ยง (Avoidance Behavior) เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการได้รับสัญญาณว่าเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ไม่พึงพอใจจะเกิดขึ้น ซึ่งบุคคลจะสามารถหลีกเลี่ยงจากสิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจนั้นได้ โดยการแสดงพฤติกรรมอื่นแทน เช่น โกลัสบอกแล้วยังไม่ดูหนังสือ สิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจคือ การสอบไม่ผ่าน เพื่อหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจ บุคคลก็จะแสดงพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการอ่านหนังสือแทนการดูโทรทัศน์ เป็นต้น

จากทฤษฎีดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การเสริมแรงทางบวกและทางลบล้วนส่งผลให้ความถี่ของพฤติกรรมเพิ่มขึ้นหรือลดลง ผู้สอนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้หลากหลาย แรงเสริมขึ้นอยู่กับสถานการณ์และความพร้อมของผู้สอน

2.6 เทคนิคการปรับสินไหม (Response Cost)

2.6.1 ความหมายเทคนิคการปรับสินไหม (Response Cost)

ยิวดี วิริยางกูร (2561) การปรับสินไหม หมายถึงการยึดตัวเสริมแรงที่เป็นสิ่งของเพื่อให้พฤติกรรมเป้าหมายลดลง เช่น บอyleนกับเพื่อนแล้วตีเพื่อน ครูแหวนจึงดึงตุ๊กตาไดโนเสาร์ที่บอyleชอบมากออกจากมือของบอyleแล้วบอกบอyleว่า “ครูยึดตุ๊กตาไดโนเสาร์เพราะบอyleตีเพื่อน” แต่ครูแหวนจะใช้วิธีการนี้ได้เมื่อครูทราบตัวเสริมแรงของบอyleคืออะไร นอกจากนี้ ครูแหวนต้องมั่นใจว่าบอyleไม่มีโอกาสได้รับไดโนเสาร์จากที่อื่น เช่น พ่อแม่หรือครูคนอื่นอาจหยิบตุ๊กตาไดโนเสาร์ตัวนั้นจากโต๊ะของครูแหวนและนำกลับมาให้บอyle อีกทั้งบอyleต้องไม่มีโอกาสได้รับตัวเสริมแรงอื่นที่มีพลังใกล้เคียงกับตุ๊กตาไดโนเสาร์ เช่น เมื่อครูแหวนยึดตุ๊กตาไดโนเสาร์แล้ว บอyleเดินไปหยิบหนังสือนิทานไดโนเสาร์มาอ่าน เป็นต้น หากครูแหวนไม่สามารถคุมตัวเสริมแรงนั้นได้ การยึดตุ๊กตา

ไดโนเสาร์นั้นย่อมไม่มีความหมาย จึงเห็นได้ว่าการประเมินพลังของตัวเสริมแรงนั้นมีผลต่อการเพิ่มและลดพฤติกรรม

การที่ครูยึดสิ่งที่เด็กชอบและสิ่งของนั้นเป็นทรัพย์สินของโรงเรียน ผู้ปกครองอาจไม่มีปัญหามากนักแต่ถ้าสิ่งของที่ครูยึดเป็นทรัพย์สินของนักเรียนหรือของผู้ปกครอง ครูอาจถูกฟ้องร้องได้ เช่น ครูในโรงเรียนแห่งหนึ่งยึดโทรศัพท์มือถือของนักเรียนเพราะไม่ต้องการให้นักเรียนคนนั้นเล่นเกมในห้องเรียนขณะครูสอนแต่ครูกลับถูกผู้ปกครองแจ้งความในข้อหา “ลักทรัพย์” เหตุการณ์เช่นนี้จึงช่วยตอกย้ำถึงความสำคัญที่ครูต้องสื่อสารโดยอธิบายสิ่งที่ครูจะทำเพื่อลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์และขออนุญาตจากผู้ปกครองเป็นลายลักษณ์อักษร

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงและการปรับสัณใหม่

เพ็ญศรี ศรีมา (2550) ศึกษาการปรับพฤติกรรมการตีผู้อื่นของเด็กออทิสติกโดยใช้หลักการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ กรณีศึกษาเป็นเด็กออทิสติกจำนวน 1 คน โดยนำเทคนิคการเสริมแรงทางบวกในรูปแบบของเบี้ยอรรถกร การใช้ตัวแบบการกระทำที่มีชีวิต และการลงโทษด้วยการปรับสัณใหม่ และการชี้แนะทางกาย และวาจา เครื่องมือที่ใช้คือ 1) โปรแกรมการปรับพฤติกรรมการตีผู้อื่น 2) แบบประเมินความสามารถที่พื้นฐาน 3) แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมแบบแผนการวิจัยที่ใช้ Single Subject Design รูปแบบ A-B-A ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 3 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า กรณีศึกษามีพฤติกรรมตีผู้อื่นลดลงจากร้อยละ 92 เป็นร้อยละ 32 ทั้งนี้กรณีศึกษาได้เรียนรู้และเลือกแสดงพฤติกรรมลบแทนพฤติกรรมการตี คิดเป็นร้อยละ 72

เย็นจิตร ชวนะวิบูลยงกูร (2547) การเปรียบเทียบผลของการเสริมแรงแบบดีอาร์เอ และการปรับสัณใหม่เพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดหนองจอก (ภักดีนรเศรษฐ) เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน จำนวน 16 คน จากการสุ่มอย่างง่าย แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลอง 1 จำนวน 8 คน ได้รับการเสริมแรงแบบดีอาร์เอ กลุ่มทดลอง 2 จำนวน 8 คน ได้รับการปรับสัณใหม่ แบบแผนการวิจัยแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากที่ได้รับการเสริมแรงแบบดีอาร์เอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงหลังจากที่ได้รับการปรับสัณใหม่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงแบบดีอาร์เอ และนักเรียนที่ได้รับการปรับสัณใหม่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

3.1 ความหมายของนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม

มีนักวิชาการให้ความหมาย คำจำกัดความเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรม และเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมไว้ดังนี้

สำหรับความหมายของปัญหาทางพฤติกรรม นักวิชาการได้ให้ความหมายว่า พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับวัย และพฤติกรรมนั้นขัดแย้งกับบรรทัดฐานของสังคมนั้นๆ พฤติกรรมที่แสดงออกมานั้นเป็นภัยต่อสังคมและบุคคลอื่น ซึ่งอาจนำไปสู่ปัญหาการกระทำที่ร้ายแรงยิ่งขึ้น (พรพิมล เจียมนาคินทร์, 2539) สอดคล้องกับ The Individuals with Disabilities Education Act (IDEA) กล่าวไว้ว่า ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมต้องเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นเวลายาวนาน มีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้นและลักษณะพฤติกรรมที่เป็นปัญหามีความแตกต่างกันตามวัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ และ McIntyre (2003) กล่าวว่า นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมต่อการขัดขวางการสอนของครู หรือนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมที่ทำให้ตนเองหรือเพื่อนไม่สามารถเรียนหนังสือได้ ซึ่งปัญหาพฤติกรรมอาจเกิดขึ้นเพียงพฤติกรรมเดียวหรือหลายพฤติกรรมรวมกันได้

สำหรับความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายดังนี้

สมเกตู อุทธโยธา (2560) ให้ความหมายไว้ว่า เด็กที่ไม่สามารถควบคุมตนเอง ประพฤติปฏิบัติตนในการ อยู่ร่วมกับผู้อื่นไม่ได้ก่อให้เกิดปัญหามากมายตามมา ได้แก่ ไม่เชื่อฟัง เจ้าอารมณ์ อยู่ไม่นิ่ง ไม่มีสมาธิ พฤติกรรมก้าวร้าว ไม่ปฏิบัติตามกติกา ซึมเศร้า วิตกกังวล เครียด ก่อวุ่น พุดปด ไม่สนใจเรียน ไม่ชอบเรียน ผดุง อารยะวิญญู (2542) ได้กล่าวถึงความหมายเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมไว้ว่า เด็กที่มีพฤติกรรมอันไม่พึงปฏิบัติในโรงเรียน รวมไปถึงการฝ่าฝืนกฎ ระเบียบต่าง ๆ ของโรงเรียน และการประพฤติในลักษณะที่ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม คำจำกัดความนี้คลุมถึงเฉพาะเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเท่านั้น ไม่รวมพฤติกรรมที่เกิดขึ้นนอกโรงเรียน

สรุปได้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม หมายถึง เด็กที่แสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากเด็กทั่วไปในช่วงวัยเดียวกัน ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ และพัฒนาการด้านอื่นๆ เช่น ด้านสังคม ด้านอารมณ์ การควบคุมตนเอง เป็นต้น ความบกพร่องดังกล่าวทำให้เด็กไม่สามารถเรียนรู้ตามพัฒนาการในช่วงวัยของตนเองและเหมาะสมต่อสภาพบริบทของสังคมมักแสดงออกโดยขาดปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้างและไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม โดยแสดงพฤติกรรมออกเป็น 2 ลักษณะได้แก่ มีพฤติกรรมที่แสดงออกมาในลักษณะความก้าวร้าว เช่น ขาดการควบคุมตนเอง

แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว สน ไม่สนใจฟังคำสั่ง เป็นต้น และมีพฤติกรรมที่ถดถอย เช่น มีอาการเก็บตัวอยู่คนเดียว ซึมเศร้า หรือมีสองบุคลิกภาพ ทั้งนี้เป็นผลมาจากความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตัวของเด็กเองและความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับเด็กและสภาพแวดล้อมรอบข้าง

3.2 ลักษณะนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

สมเกตู อูทโยธา (2560) กล่าวว่าไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมที่ครูสังเกตเห็นได้ง่าย และรู้สึกว่าเป็นปัญหามากกว่าพฤติกรรมอื่น ๆ คือ ลักษณะทางอารมณ์รุนแรง พฤติกรรมก้าวร้าว อยู่ไม่นิ่ง พฤติกรรมหลายอย่างที่มองไม่เห็นชัดเจน ต้องใช้เวลาในการสังเกตอาจจะเป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เช่น เด็กเงียบเฉย แยกตัว เก็บกดอารมณ์ พฤติกรรมใดเป็นปัญหาหรือไม่ จะพิจารณาจากความถี่ ระยะเวลา ความรุนแรงของพฤติกรรม และวุฒิภาวะตามวัยของเด็ก เกิดผลเสียต่อตัวเด็กเอง ต่อร่างกายและสุขภาพ ไม่ได้พัฒนาทักษะการเรียนรู้ที่จำเป็น เป็นผลเสียต่อการอยู่ร่วมกันกับเพื่อน และเป็นผลเสียต่อกระบวนการเรียนการสอนโดยรวม

นอกจากนี้ ผดุง อารยะวิญญู (2542) ได้กล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมเด็กบางคนอาจจะมีเพียงลักษณะเดียวของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา หรือหลายลักษณะรวมเข้าด้วยกัน ลักษณะที่เห็นได้ชัดและเห็นได้บ่อย ๆ ในโรงเรียน ได้แก่ การก้าวร้าว อาจจะเป็นการก้าวร้าวต่อครูอาจารย์หรือต่อเพื่อน การหาเรื่องชกต่อยกัน เกเร หนีโรงเรียน กล่าววาจาหยาบคาย ไม่ชอบทำงานที่ได้รับมอบหมายผลการเรียนต่ำ ชอบหาเรื่องทะเลาะวิวาท ยกพวกเข้าทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกันในที่สาธารณะก็มีอยู่เนืองๆ สร้างความปวดหัวให้แก่ครู ตำรวจ และเป็นการก่อความวุ่นวายให้แก่สังคม

จารุณี เต็นจิ (2551) กล่าวถึงลักษณะที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนทั่วไป มีทั้งประเภทที่ส่งผลกระทบต่อตนเอง เช่น ใจลอย ซึมเศร้า และส่งผลกระทบต่อบุคคลรอบข้าง เช่น การทะเลาะวิวาทหรือหนีโรงเรียน เป็นต้น

3.3 สาเหตุของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

สุพร อภินันทเวช และคณะ (2558) กล่าวถึงสาเหตุที่เกิดจากตัวโรคจิตเวชเด็กหรือวัยรุ่นหรือปัจจัยภายนอกตัวเด็กนักเรียนที่ส่งผลกระทบต่อนักเรียนในการทำพฤติกรรมที่มีปัญหาดังนี้

1. การไม่ตั้งใจเรียน ก่อความห้องเรียน แกล้งเพื่อน สาเหตุที่เป็นไปได้ ได้แก่

1.1 การเป็นโรคสมาธิสั้น โรคการเรียนรู้บกพร่อง (L.D.) ระดับสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์ โรคติดต่อต้าน โรคซึมเศร้า

1.2 การขาดความกระตือรือร้นในการเรียน

- 1.3 การต้องการได้รับความสนใจ
- 1.4 บรรยากาศการเรียนไม่เอื้ออำนวย ทักษะไม่ดีต่อครู
- 1.5 ถูกเพื่อนแกล้งก่อน
- 1.6 การอบรมเลี้ยงดูที่ขาดระเบียบวินัย
- 2.การก้าวร้าว ไม่เชื่อฟังครู ต่อต้าน เอาชนะ สาเหตุที่เป็นไปได้ ได้แก่
- 2.1 การเป็นโรคสมาธิสั้น โรคดื้อต่อต้าน โรคซึมเศร้า โรคอารมณ์แปรปรวน
- 2.2 การต้องการได้รับความสนใจ
- 2.3 การอบรมเลี้ยงดูที่ขาดระเบียบวินัย ครอบครัวที่ก้าวร้าวรุนแรง ถูกบังคับ
- 2.4 การถูกระงับทำทารุณกรรม
3. การแต่งกายไม่สุภาพ สาเหตุที่เป็นไปได้ ได้แก่
- 3.1 ระดับสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์ โรคดื้อต่อต้าน
- 3.2 การต้องการได้รับความสนใจ
- 3.3 การอบรมเลี้ยงดูที่ขาดระเบียบวินัย
- 3.4 การชักชวนของเพื่อน หัวอ่อน ตามเพื่อน
4. การชวนกันดูวิดีโอโป๊ เปลือย แสดงพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม สาเหตุที่เป็นไปได้
- 4.1 อยากรู้อยากลอง ทำตามสื่อหรือเห็นตัวอย่าง
- 4.2 การชักชวนของเพื่อน หัวอ่อน ตามเพื่อน
- 4.3 การถูกระงับทำทารุณกรรมทางเพศ
- 4.4 การต้องการได้รับความสนใจ
5. การมาโรงเรียนสาย สาเหตุที่เป็นไปได้ ได้แก่
- 5.1 การเป็นโรคสมาธิสั้น โรคดื้อต่อต้าน โรคซึมเศร้า โรคอารมณ์แปรปรวน
- 5.2 การไม่ยอมมาโรงเรียน กลัวโรงเรียน
- 5.3 การอบรมเลี้ยงดูที่ขาดระเบียบวินัย พ่อแม่ปล่อยปละละเลย
- 5.4 ถูกเพื่อนแกล้ง
6. การเข้ากับเพื่อนไม่ได้ สาเหตุที่เป็นไปได้ ได้แก่
- 6.1 การเป็นโรคสมาธิสั้น โรคดื้อต่อต้าน โรคซึมเศร้า โรคอารมณ์แปรปรวน
- 6.2 ปรับตัวช้า ไม่ค่อยมั่นใจตนเอง ขาดทักษะสังคม
- 6.3 ถูกเพื่อนแกล้งหรือชอบแกล้งเพื่อน

- 6.4 การอบรมเลี้ยงดูที่เข้มงวดเกินไป ทำให้เด็กกลัว หรือก้าวร้าว
7. ซ้ำร้าย ไม่กล้าแสดงออก ถูกเพื่อนแกล้ง สาเหตุที่เป็นไปได้ ได้แก่
- 7.1 ระดับสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์
  - 7.2 ปรับตัวช้า ไม่ค่อยมั่นใจตนเอง ขาดทักษะสังคม
  - 7.3 การอบรมเลี้ยงดูที่เข้มงวดเกินไป ทำให้เด็กกลัว กังวล
  - 7.4 บรรยากาศการเรียนไม่เอื้ออำนวย ครูดูมากเกินไป
8. การติดเกม ติดอินเทอร์เน็ต ใช้สารเสพติด (บุหรี่ยาเสพติด) สาเหตุที่เป็นไปได้ ได้แก่
- ซึ่มเศร้า
- 8.1 การเป็นโรคสมาธิสั้น ระดับสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์ โรคติดต่อต้าน โรค
  - 8.2 การอบรมเลี้ยงดูที่ขาดระเบียบวินัย ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ค่อยดี
  - 8.3 การเลียนแบบ เห็นตัวอย่างจากเพื่อนหรือครอบครัว
  - 8.4 การชักชวนของเพื่อน หัวอ่อน ตามเพื่อน
  - 8.5 การขาดความกระตือรือร้นในการเรียน
9. ปัสสาวะ อุจจาระรดกางเกง ไม่กล้าเข้าห้องน้ำ สาเหตุที่เป็นไปได้ ได้แก่
- 9.1 ระดับสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์ ความวิตกกังวล ความเครียด
  - 9.2 การอบรมเลี้ยงดูที่เข้มงวดเกินไป ทำให้เด็กกลัว กังวล
  - 9.3 การต้องการได้รับความสนใจ
  - 9.4 สภาพห้องน้ำสกปรก หรือมีเหตุการณ์ที่ทำให้เด็กไม่กล้าไปห้องน้ำ
10. อันธพาล รีดไถเงินเพื่อนหรือรุ่นน้อง รุ่นพี่ สาเหตุที่เป็นไปได้ ได้แก่
- หรือติดเกม
- 10.1 การเป็นโรคสมาธิสั้น โรคติดต่อต้าน โรคอารมณ์แปรปรวน โรคติดพนัน
  - 10.2 การต้องการได้รับความสนใจ
  - 10.3 ความขาดแคลน มีปัญหาภาวะเศรษฐกิจของครอบครัว
  - 10.4 การอบรมเลี้ยงดูที่เข้มงวดเกินไป ก้าวร้าว รุนแรง ถูกบังคับ
  - 10.5 การเลียนแบบ เห็นตัวอย่างจากเพื่อนหรือครอบครัว
11. การพูดโกหก ลักขโมย สาเหตุที่เป็นไปได้ ได้แก่
- 11.1 ระดับสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์ โรคติดต่อต้าน
  - 11.2 การต้องการได้รับความสนใจ

11.3 ความขาดแคลน มีปัญหาภาวะเศรษฐกิจของครอบครัว

11.4 การเลียนแบบ เห็นตัวอย่างจากคนในครอบครัว

11.5 การอบรมเลี้ยงดูที่เข้มงวดเกินไป เด็กกลัวถูกลงโทษ หนีปัญหา

3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

รักษณาวรรณ เสาทอง (2556) ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรีเขต 2 อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี วัตถุประสงค์การวิจัย 1) ระบุการใช้ความรุนแรงในครอบครัว อิทธิพลจากเพื่อน การเลียนแบบสื่อ อิทธิพลจากครู และพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 3) การใช้ความรุนแรงในครอบครัว อิทธิพลจากเพื่อน การเลียนแบบสื่อ อิทธิพลจากครู เป็นตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้จำนวน 227 คน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ ผลการวิจัยพบว่า 1) การใช้ความรุนแรงในครอบครัว อิทธิพลจากเพื่อน การเลียนแบบสื่อ และพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับน้อย และอิทธิพลจากครูอยู่ในระดับน้อยที่สุด 2) นักเรียนที่มีสภาพการพักอาศัยต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่มีสภาพการพักอาศัยอยู่กับพ่อและแม่ มีพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่านักเรียนที่มีสภาพการพักอาศัยกับญาติหรืออื่นๆ เมื่อจำแนกตามเพศ จำนวนพี่น้อง ผู้ที่ดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิดมากที่สุด ประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายจากบุคคลในครอบครัว ประสบการณ์การถูกลงโทษทางวาจาจากบุคคลในครอบครัว ประสบการณ์การถูกก้าวร้าวทางวาจาจากโรงเรียน ประสบการณ์การถูกก้าวร้าวทางวาจาจากเพื่อน ประสบการณ์การถูกก้าวร้าวทางกายจากเพื่อน และประเภทของโรงเรียน ไม่พบความแตกต่าง 3) การเลียนแบบสื่อและอิทธิพลจากเพื่อน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ร้อยละ 24.3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาระบบ

4.1 ความหมายของระบบ

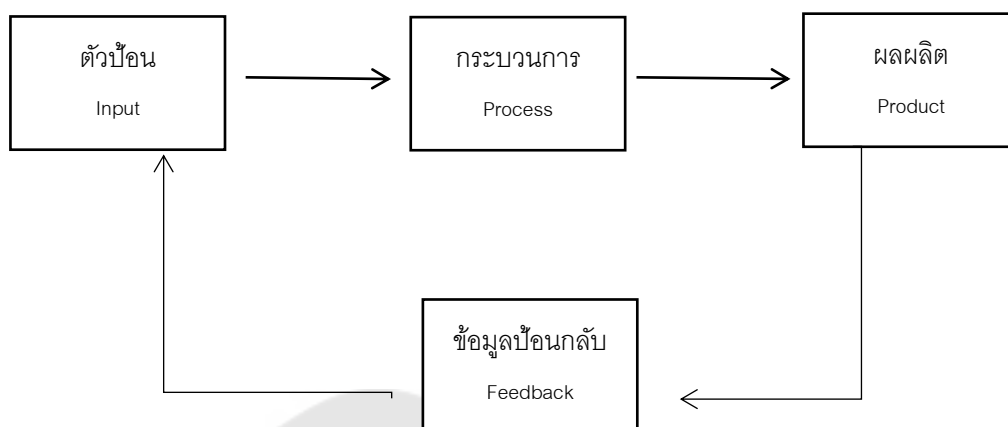
ระบบมีความสำคัญในการช่วยให้การดำเนินงานต่างๆ เกิดสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมาย ซึ่งคำว่า “ระบบ” มีนักวิชาการได้ให้ความหมายต่างๆ ดังต่อไปนี้

Gangne และ Briggs (1974) กล่าวว่า ระบบ หมายถึง วิธีการใดๆ ที่ได้รับการจัดไว้อย่างเป็นระบบ เพื่อเป็นหลักให้สามารถทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้บรรลุผลตามเป้าหมาย ซึ่งอาจจะเป็นเป้าหมายในวงกว้าง ได้แก่ เพื่อสังคมหรือเป้าหมายย่อย เช่น เพื่อคนส่วนหนึ่งของสังคม หรือเป้าหมายในวงแคบ เช่น เพื่อคุณคนเดียวก็ได้

4.2 ส่วนประกอบของระบบ

กิดานันท์ มลิทอง (2540) ได้สรุปส่วนประกอบของระบบ ซึ่งแบ่งองค์ประกอบและหน้าที่ดังนี้

- 1) ข้อมูล เป็นการตั้งปัญหาและวิเคราะห์ปัญหา การตั้งวัตถุประสงค์หรือเป็นการป้อนวัตถุประสงค์ตอนจนข้อมูลต่างๆ เพื่อแก้ปัญหานั้น
- 2) กระบวนการ เป็นการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลที่ป้อนเข้ามา เพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้
- 3) ผลลัพธ์ เป็นผลผลิตที่ได้ออกมาภายหลังจากการดำเนินงานในขั้นของกระบวนการสิ้นสุดลงรวมทั้งการประเมินด้วย

ภาพประกอบ 4 ส่วนประกอบของระบบ

ที่มา : กิดานันท์ มลิทอง (2540)

นอกจากนี้ ทิศนา แคมมณี (2557) ได้กล่าวว่า ระบบประกอบด้วยสิ่งสำคัญอย่างน้อย 3 สิ่ง ดังนี้

1. ตัวป้อน Input คือองค์ประกอบต่างๆของระบบนั้นหรืออีกนัยหนึ่งก็คือสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับระบบนั้น องค์ประกอบต่างๆของระบบใดระบบหนึ่งจะมีจำนวนและความสำคัญมากน้อยเพียงใด มักขึ้นอยู่กับความรู้ ความคิดและประสบการณ์ของผู้จัดระบบ

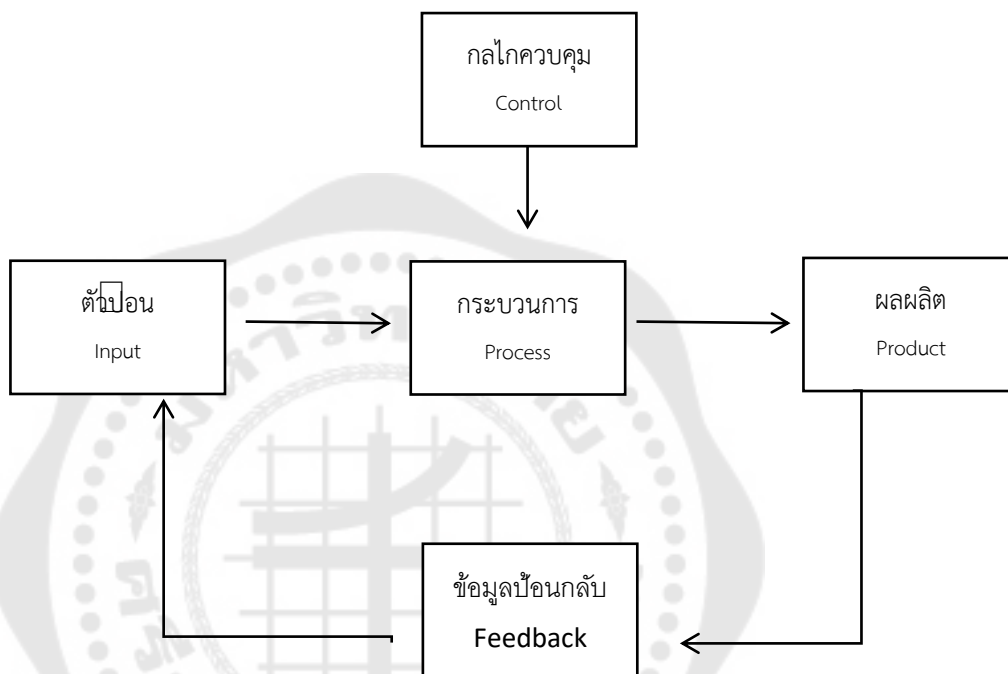
2. กระบวนการ Process หมายถึงการจัดการความสัมพันธ์ขององค์ประกอบเหมือนกันแต่อาจมีลักษณะของการจัดการความสัมพันธ์แตกต่างกันได้ แล้วแต่ความคิด ความรู้และประสบการณ์ของผู้จัดระบบ

3. ผลผลิต Product คือ ผลที่เกิดขึ้นจากกระบวนการดำเนินงาน หากผลที่เกิดขึ้นเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ แสดงว่า ระบบนั้นมีประสิทธิภาพหากผลที่เกิดขึ้นไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง แสดงว่าระบบนั้นยังมีจุดบกพร่อง ควรที่จะพิจารณาแก้ไขปรับปรุงกระบวนการหรือตัวป้อนซึ่งเป็นเหตุให้เกิดผลนั้น

ส่วนประกอบทั้ง 3 ส่วนนี้เป็นส่วนประกอบเบื้องต้นของระบบ ระบบที่สมบูรณ์ควรจะมีส่วนสำคัญเพิ่มขึ้นอีก 2 ส่วน ดังนี้

1. กลไกควบคุม Control คือกลไกหรือวิธีการที่ใช้ในการควบคุมหรือตรวจสอบกระบวนการให้เป็นอย่างมีประสิทธิภาพ

2. ข้อมูลป้อนกลับ Feedback หมายถึง ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลผลิตกับจุดมุ่งหมาย ซึ่งจะเป็นข้อมูลป้อนกลับไปสู่การปรับปรุงกระบวนการและตัวป้อนซึ่งสัมพันธ์กับผลผลิตและเป้าหมายนั้น
สำหรับระบบที่สมบูรณแบบแสดงดังภาพต่อไปนี้

ภาพประกอบ 5 ระบบที่สมบูรณแบบ

ที่มา : ทิศนา แชมมณี (2557) ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

4.4 ขั้นตอนการสร้างระบบ มีดังนี้

1. การกำหนดจุดมุ่งหมายของระบบ ระบบทุกระบบจะต้องมีจุดมุ่งหมายของตน ดังนั้นในการสร้างระบบใดๆ สิ่งสำคัญประการแรกคือ ต้องกำหนดจุดมุ่งหมายของระบบให้ชัดเจน
2. การศึกษาหลักการ/ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ผู้ใดมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ทำมากเพียงใดย่อสามารถกำหนดองค์ประกอบและเห็นแนวทางในการจัดการความสัมพันธ์ขององค์ประกอบได้รอบคอบขึ้น ดังนั้นการศึกษาหลักการ/ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง จะช่วยให้ระบบมีพื้นฐานที่มั่นคงขึ้น

อนึ่ง ในการจัดผังระบบนั้น นิยมใช้กรอบรูป เป็นสัญลักษณ์แสดงองค์ประกอบของระบบ และเส้นตรง — เส้นโค้ง เส้นประ ----- พร้อมด้วยหัวลูกศร → เป็นสัญลักษณ์แสดงทิศทางของความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ ลักษณะของการเขียนผังมีหลายลักษณะดังนี้

ก. เขียนแนวนอน โดยใช้รูปเรขาคณิตเป็นสัญลักษณ์แสดงองค์ประกอบของระบบ ต่อเนื่องกัน และแสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบโดยใช้เส้นและหัวลูกศรแสดงทิศทางของความสัมพันธ์ไปในแนวนอน

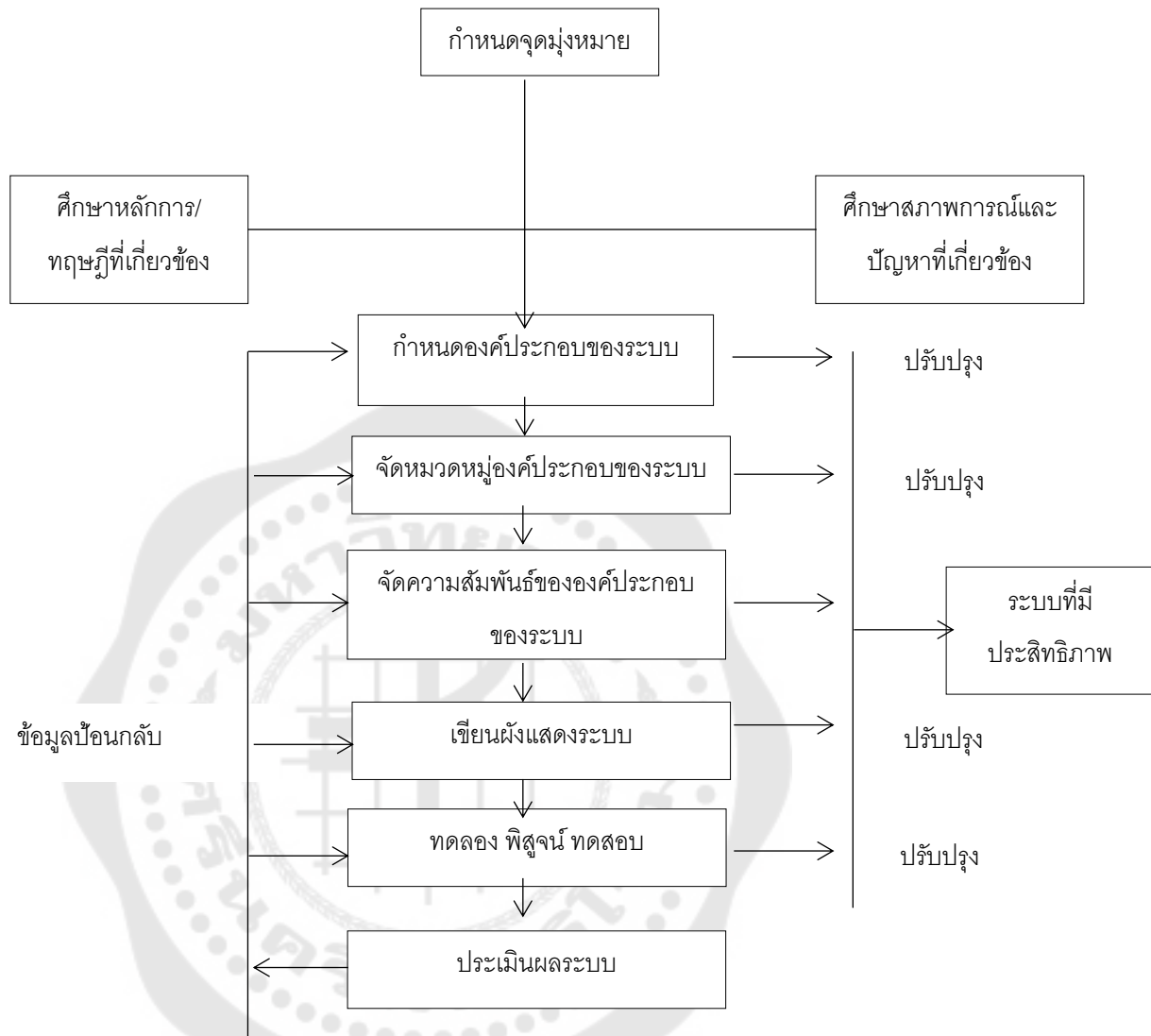
ข. เขียนแนวตั้ง โดยใช้รูปเรขาคณิตเป็นสัญลักษณ์เช่นเดียวกับแบบ ก. แต่การเรียงลำดับองค์ประกอบเป็นไปในแนวตั้ง

ค. เขียนผสมทั้งแนวนอนแนวตั้ง วิธีนี้เป็นวิธีที่ใช้กันมากที่สุดเพราะสามารถใช้แสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบได้หลายทิศทาง

ง. เขียนผสมรูปภาพและสัญลักษณ์ผสมกัน การใช้ภาพผสมจะช่วยให้ความคิดชัดเจนขึ้น

จ. เขียนเป็นสัญลักษณ์เชิงคณิตศาสตร์ วิธีนี้ใช้กันมากในการเขียนโปรแกรมทางคอมพิวเตอร์ และบทเรียนแบบโปรแกรม

สรุปได้ว่า ในการจัดสร้างระบบหนึ่งขึ้นมา กระบวนการที่จำเป็นก็คือ การกำหนดจุดมุ่งหมายของระบบ การศึกษาหลักการ/ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง การประมวลผลสภาพการณ์และปัญหาที่เกี่ยวข้อง การกำหนดองค์ประกอบของระบบ การจัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ การเขียนผังระบบ การทดลองใช้ระบบ การประเมินผลระบบ และการปรับปรุงระบบ ดังแสดงในแผนภาพที่ ต่อไปนี้ (ทีศนา แซมมณี, 2557)

ภาพประกอบ 6 ระบบการสร้างหรือจัดระบบโดย ทิศนา แชมมณี

ที่มา : ทิศนา แชมมณี (2557) ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

4.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาระบบ

ธงชาติ วงษ์สุวรรณ (2553) การพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาโดยใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม ดำเนินการวิจัยในลักษณะของการวิจัยและพัฒนา โดยประยุกต์ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม กลุ่มตัวอย่าง คือ โรงเรียนวัดราชาธิวาส และโรงเรียนวัดอินทาราม สังกัดเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 1, 2 และ 3 ในปีการศึกษา 2551-2552 มีขั้นตอนการวิจัย 6 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 การศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการของการพัฒนาระบบฯ ขั้นที่ 2 การพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนฯ ขั้นที่ 3 การทดลองใช้ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนฯ ขั้นที่ 4 การประเมินและปรับปรุงระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนรอบที่ 1 ขั้นที่ 5 การทดลองใช้ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนรอบที่ 2 และขั้นที่ 6 การประเมินและปรับปรุงระบบฯ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า 1) ระบบฯ ที่พัฒนาขึ้นมีชื่อว่า “ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนแบบมีส่วนร่วม” (PSSS) ประกอบด้วยระบบย่อย 4 ระบบ ได้แก่ ระบบวางแผน ระบบปฏิบัติการ ระบบตรวจสอบ ระบบสะท้อนผล 2) ผลการทดลองใช้ระบบฯ พบว่าด้านการใช้ประโยชน์ตอบสนองต่อความต้องการของทุกฝ่าย ซึ่งทำให้เกิดการดูแลช่วยเหลือ ส่งเสริม พัฒนา ป้องกัน และแก้ไขปัญหา นักเรียน

ฐาปณีย์ โลพันดุง (2560) การพัฒนาระบบบริหารโรงเรียนขนาดเล็กตามแนวคิดกิจกรรมเพื่อสังคม วัตถุประสงค์การวิจัย 1) ศึกษากรอบแนวคิดระบบบริหารโรงเรียนขนาดเล็ก 2) ศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ของการบริหารโรงเรียนขนาดเล็ก 3) พัฒนาระบบบริหารโรงเรียนขนาดเล็ก ใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสาน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ โรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐานจำนวน 375 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า 1) กรอบแนวคิดระบบบริหารประกอบด้วยนโยบาย กระบวนการ วิธีการ งานบริหารโรงเรียนเน้นงานวิชาการประกอบด้วยการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา การจัดการเรียนการสอน กิจกรรมเสริมหลักสูตร และการวัดและประเมินผล 2) สภาพปัจจุบันการบริหารโรงเรียนมีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง 3) กระบวนการและวิธีการดำเนินงานมี 7 ขั้นตอน คือ การสำรวจและวิเคราะห์สภาพปัจจุบัน การกำหนดค่าเป้าหมายและตัวชี้วัด การวางแผน การดำเนินการตามแผน การติดตามประเมินผล การจัดทำมาตรฐานการปฏิบัติงานและการปรับปรุงพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวงจรคุณภาพ

5.1 แนวคิดการบริหารงานวงจรคุณภาพ

วีระพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์ (2547) กล่าวว่า วงจรเดมมิ่ง หรือวงจร PDCA คือ วิธีการที่เป็นขั้นตอนในการทำงานให้งานเสร็จอย่างถูกต้องอย่างมีประสิทธิภาพและเชื่อถือได้ ซึ่ง

ประกอบด้วย การวางแผน (Plan) การลงมือปฏิบัติ (Do) การตรวจสอบผลการปฏิบัติ (Check) การปฏิบัติตามผลการตรวจสอบ หรือแก้ไขการปฏิบัติ (Action)

สมศักดิ์ สีนธุระเวช (2542) ได้กล่าวถึง แนวคิดเกี่ยวกับวงจรคุณภาพหรือวงจรเดมมิ่ง PDCA ย่อมาจาก Plan-Do-Check-Act แปลว่า วางแผน-ปฏิบัติ-ตรวจสอบ-ปรับปรุง เป็นวงจรที่มีความเกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาโดยตรง ที่พัฒนาโดยดร.เอ็ดวาร์ด เดมมิ่ง เป็นผู้นำมาเผยแพร่ในประเทศไทยเมื่อปีค.ศ.1950 จนเป็นที่เผยแพร่หลายในชื่อวัฏจักรเดมมิ่ง (Deming cycle) หรือวงจรคุณภาพหรือวัฏจักรแห่งการบริหารคุณภาพ ซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวางแผน (Plan-P)

ขั้นตอนที่ 2 การปฏิบัติตามแผน (Do-D)

ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบ (Check-C)

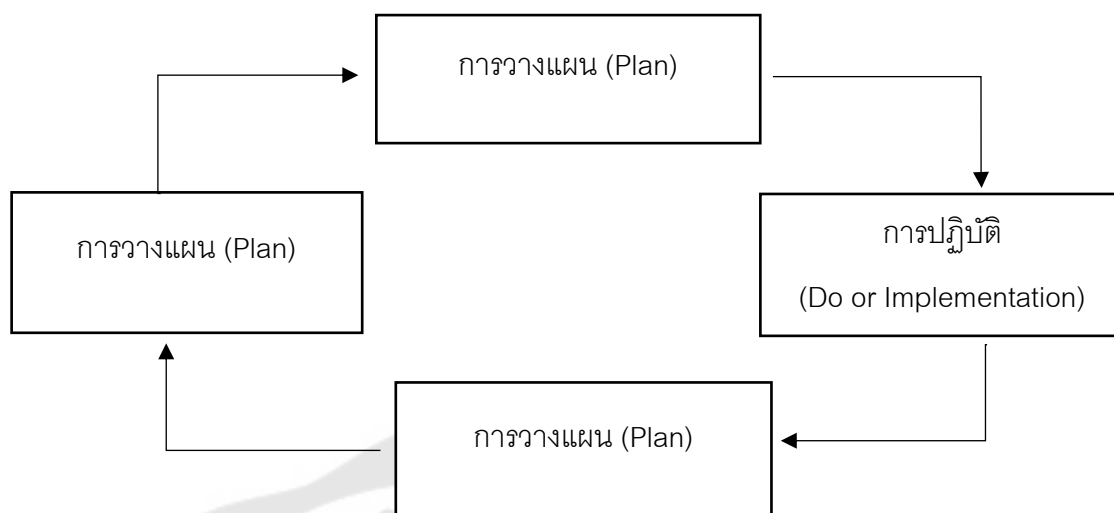
ขั้นตอนที่ 4 การปรับปรุง (Act-A)

สมคิด บางโม (2550) ได้กล่าวว่า การใช้วงจรเดมมิ่งกับการทำงานเป็นทีม จำเป็นต้องมีการวางแผนการปฏิบัติตามแผน การตรวจสอบและประเมินผล การปรับปรุงและพัฒนา

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การบริหารงานวงจรคุณภาพหรือวงจร PDCA คือระบบบริหารงานหรือขั้นตอนการทำงานอย่างมีระบบที่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพในองค์กรหรือหน่วยงาน เพื่อให้องค์กรมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและมีคุณภาพบรรลุตามเป้าหมายขององค์กร

5.2 องค์ประกอบและความสำคัญของการบริหารงานวงจรคุณภาพ

การบริหารงานวงจรคุณภาพ หรือวงจรคุณภาพ (PDCA) หรือวงจรเดมมิ่ง มีองค์ประกอบและความสำคัญ ดังต่อไปนี้

ภาพประกอบ 7 วงจรการบริหารงาน

ที่มา สมคิด พรหมจ้อย และสุพักตร์ พิบูลย์ (2544)

สมคิด บางโม (2550) ได้กล่าวว่า การใช้วงจรเดมมิ่งกับการทำงานเป็นทีม จำเป็นต้องมีการวางแผน การปฏิบัติตามแผน การตรวจสอบและประเมินผล การปรับปรุงและพัฒนา

1. การวางแผน (Plan: P) เป็นการหาองค์ประกอบของสิ่งที่จะดำเนินการในการเริ่มกิจกรรมของทีม ซึ่งหัวหน้าทีมและสมาชิกต้องระดับความคิดในการกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ทีมต้องทำให้สำเร็จให้ชัดเจน กำหนดเป้าหมายให้อยู่ในลักษณะที่สามารถวัดได้ รวมถึงกำหนดภารกิจของทีม ขั้นตอนวิธีการดำเนินการ วิธีการตรวจสอบประเมินผลของสมาชิก และนำมาจัดทำเป็นตารางการปฏิบัติงานโดยแจ้งให้สมาชิกทุกคนในทีมรับทราบ ส่วนการวางแผนเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นนั้น หัวหน้าทีมและสมาชิกต้องระดมความคิดในการกำหนดปัญหา ดำเนินการหรือการเลือกปัญหา หาสาเหตุและวิธีการแก้ไขด้วยการสร้างทางเลือกที่เป็นไปได้โดยสมาชิกทุกคนนำข้อมูลที่ได้จากการระดมความคิดมาวิเคราะห์และตัดสินใจเลือกที่เหมาะสมที่สุดเพื่อกำหนดทางเลือกที่มีความน่าจะเป็นสำหรับการแก้ปัญหาจนได้วิธีการดำเนินงานหรือปรับปรุงแก้ไข ซึ่งในขั้นการวางแผนนี้สมาชิกต้องกำหนดขั้นตอนวิธีดำเนินการ วิธีการตรวจสอบประเมินผลของสมาชิก และนำมาจัดทำเป็นตารางการปฏิบัติงานโดยแจ้งให้สมาชิกทุกคนในทีมรับทราบ นอกจากนี้ สุจริต คุณธนกุลวงศ์ (2543) กล่าวว่า การวางแผนควรกำหนดวิธีการต่างๆ ที่ใช้เพื่อการตรวจสอบว่าแผนดังกล่าวมีการวางแผนที่ดีและมีการปฏิบัติอย่างถูกต้อง

2. การปฏิบัติตามแผน (Do:D) เป็นการลงมือปฏิบัติตามแผนที่ได้กำหนดไว้ในตารางการปฏิบัติงาน โดยมีการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานและทำการตรวจสอบไปพร้อมกัน ความสำคัญในขั้นตอนนี้ ได้แก่ หัวหน้าทีมมอบหมายหน้าที่ให้ตรงกับความสามารถและความถนัดของสมาชิก ความพร้อมและเพียงพอของทรัพยากรที่จำเป็น ความเข้าใจถึงความสำคัญและความจำเป็นในการปฏิบัติตามแผน การฝึกอบรมให้ผู้ปฏิบัติงานมีความรู้ในงานในหน้าที่ และความร่วมมือ

3. การตรวจสอบและประเมินผล (Check: C) เป็นการหาข้อบกพร่อง ปัญหา และอุปสรรคในการดำเนินงานด้วยการตรวจสอบผลงานเชิงปริมาณ และนำมาเปรียบเทียบกับแผนที่ได้วางไว้หรือวัด และดูค่าโดยเปรียบเทียบกับมาตรฐานหรือตรวจลักษณะเฉพาะเชิงคุณภาพ หรือตรวจสอบวิธีปฏิบัติงานตามที่กำหนด หากแผนนั้นสามารถปฏิบัติได้ตรงตามเป้าหมายของแผนก็ให้ปฏิบัติต่อไป แต่ถ้าการดำเนินงานไม่เป็นไปตามเป้าหมายอาจต้องพิจารณาปรับแผนใหม่

4. การปรับปรุงและพัฒนา (Action:A) เป็นการนำผลจากการตรวจสอบและประเมินผลมาแก้ไขปัญหาที่ทำให้เกิดการดำเนินงานที่เบี่ยงเบนไม่ตรงตามเป้าหมาย ด้วยการตรวจสอบสาเหตุ ค้นหาแนวทางที่จะไม่ทำให้เกิดปัญหาซ้ำ และพัฒนาหรือปรับปรุงระบบการทำงานให้ดีขึ้น

6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องการเรียนรู้ร่วม

6.1 คำจำกัดความการเรียนรู้ร่วม

การเรียนรู้ร่วม (Inclusive Education) เป็นการจัดการศึกษาที่เริ่มใช้ในสหรัฐอเมริกา ตั้งแต่ประกาศใช้กฎหมาย Individuals with Disabilities Act หรือ IDEA (1990) โดยรัฐบาลถือเป็นนโยบายสำคัญในการจัดการศึกษาพิเศษแบบการเรียนรู้ร่วมและมีการกำหนดมาตรการหลายประการให้โรงเรียนได้นำไปเป็นแนวทางการปฏิบัติการจัดการเรียนรู้ร่วมที่เหมาะสม โดยที่ผู้ปกครองต้องมีส่วนร่วมสำคัญในการจัดการศึกษาบุตรหลาน ซึ่งจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีนักวิชาการหลายท่านได้นำเสนอความหมายของการเรียนรู้ร่วมไว้ดังนี้ ผดุง อารยะวิญญู (2546) เบญจมา ชลธานนท์ (2546) การเรียนรู้ร่วมเป็นวิธีการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งนำเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมในห้องเรียนปกติ โดยใช้กระบวนการเรียนการสอนตามปกติของเด็กทั่วไป

จากความหมายดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้ร่วม คือ การจัดการศึกษาที่เปิดโอกาสให้เด็กที่มีความพิการหรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนในชั้นเรียนปกติ โดยใช้กระบวนการเรียนการสอนตามปกติของเด็กทั่วไปและให้ความช่วยเหลือด้านการศึกษาตามความ

ต้องการจำเป็นพิเศษของนักเรียน มีการทำกิจกรรมตามปกติในชั้นเรียน โดยใช้กระบวนการแบบธรรมชาติที่เป็นปกติทั่วไป ทั้งนี้เพื่อให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษหรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เรียนรู้เพื่อการพัฒนาและปรับตัวเองให้สามารถอยู่กับสังคมปกติได้ การจัดการเรียนร่วมมีหลายรูปแบบและมีลักษณะการจัดที่แตกต่างกัน โดยมีครู บุคลากร ผู้ปกครอง และ ผู้ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ เช่นนักสหวิชาชีพร่วมมือเพื่อดำเนินการจัดการศึกษาให้นักเรียนทุกคน

6.2 รูปแบบการจัดการเรียนร่วม

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2550) ได้กล่าวว่า วิธีการจัดการเรียนร่วมให้กับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมกับนักเรียนทั่วไป โดยนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ จะต้องได้รับการเตรียมความพร้อมมาก่อนและบริการสนับสนุนตามความต้องการจำเป็นพิเศษเฉพาะบุคคลเมื่อเข้าเรียนร่วม โดยทั่วไปรูปแบบการจัดการเรียนร่วมแบ่งออกเป็น 5 รูปแบบ คือ

รูปแบบที่ 1 ชั้นเรียนปกติเต็มวัน นักเรียนเรียนในชั้นปกติเต็มเวลาโดยอยู่ในความรับผิดชอบของครูประจำชั้น และนักเรียนไม่ได้รับบริการทางการศึกษาพิเศษโดยตรง

รูปแบบที่ 2 ชั้นเรียนปกติเต็มวันและบริการปรึกษาหารือ นักเรียนเข้าเรียนในชั้นเรียนปกติเต็มเวลาโดยอยู่ในความรับผิดชอบของครูประจำชั้น แต่มีผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นบุคคลที่มีประสบการณ์ทั้งในเรื่องการศึกษาปกติและการศึกษาพิเศษ ร่วมให้คำปรึกษาหารือ เช่น นักจิตวิทยา ครูการศึกษาพิเศษซึ่งเป็นครูเดินสอน หรือครูการศึกษาพิเศษที่ทำหน้าที่เป็นครูสอนเสริมในโรงเรียน

รูปแบบที่ 3 ชั้นเรียนปกติเต็มวันและบริการครูเดินสอนนักเรียนเข้าเรียนในชั้นเรียนปกติเต็มเวลา โดยอยู่ในความรับผิดชอบของครูประจำชั้นและการช่วยเหลือสนับสนุนโดยตรงจากครูเดินสอนตามตารางที่กำหนด หรือเมื่อมีความต้องการจำเป็นพิเศษ ครูเดินสอนอาจเป็นนักกายภาพบำบัด ครูแก้ไขการพูด หรือครูการศึกษาพิเศษที่เดินทางไปให้บริการตามโรงเรียนต่างๆ แก่นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทั้งในและนอกห้องเรียน รวมทั้งยังให้บริการช่วยเหลือแก่ครูทั่วไปโดยตรงเช่น ช่วยครูทั่วไปในกรณีที่นักเรียนบางคนต้องการสอนเสริมหรือปรับพฤติกรรม รวมทั้งให้คำแนะนำปรึกษาแก่ครูทั่วไปเกี่ยวกับปัญหาของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ

รูปแบบที่ 4 ชั้นเรียนปกติเต็มวันและการบริการสอนเสริมนักเรียนเรียนในชั้นปกติเต็มเวลาโดยอยู่ในความรับผิดชอบของครูประจำชั้น แต่ได้รับการสอนเพิ่มเติมหรือสอนเสริมจากครูการศึกษาพิเศษในห้องสอนเสริมตามกำหนดตารางการเรียน โดยให้นักเรียนมาเรียนสอนเสริมกับครูบางเวลาและบางวิชา ครูสอนเสริมอาจสอนเนื้อหาหรือทักษะที่นักเรียนที่มีความต้องการ

พิเศษที่จะต้องเรียนรู้หรือพัฒนาให้เกิดขึ้น เช่น ทักษะทำความเข้าใจกับสภาพแวดล้อมและการเคลื่อนไหว (Orientation & Mobility : O & M) สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นหรือภาษามือ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยอาจสอนเป็นเฉพาะบุคคลหรือเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ก็ได้ ในปัจจุบันครูสอนเสริมจะใช้เวลาสอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษร่วมกับครูในชั้นเรียนมากกว่าที่จะนำนักเรียนเหล่านี้ออกมาสอนในห้องสอนเสริม นอกจากนี้ครูสอนเสริมจะเป็นผู้ให้คำแนะนำ ปรีกษา และสาธิตการสอน แก่ครูทั่วไปด้วย

รูปแบบที่ 5 ชั้นเรียนพิเศษและชั้นเรียนปกติ นักเรียนในชั้นเรียนพิเศษและเข้าเรียนร่วม ในชั้นเรียนปกติมากขึ้นตามความเหมาะสมและสอดคล้องกับระดับความสามารถของนักเรียน โดยอาจเรียนร่วมในบางวิชา เช่น พลศึกษา ศิลปศึกษา ดนตรี -นาฏศิลป์ การงานพื้นฐาน อาชีพ จริยศึกษา ศึกษาศาสตร์พิเศษและครูทั่วไปร่วมกันทำงาน ร่วมกันรับผิดชอบรูปแบบนี้จัดได้ทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

6.3 ความเป็นมาของการจัดการเรียนร่วมในประเทศไทย

การจัดการเรียนร่วมในประเทศไทยเท่าที่มีปรากฏหลักฐาน และรวบรวมนำมาเสนอไว้ดังนี้ กองการศึกษาเพื่อคนพิการ (2543) ระบุว่าในปี พ.ศ.2499 ประเทศไทยได้จัดการเรียนร่วมเป็นครั้งแรกสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นของโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพฯ ส่งนักเรียนตาบอดที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยคัดเลือกจากนักเรียนที่เรียนดีและช่วยเหลือตนเองได้ ไปเรียนร่วมในโรงเรียนเซนต์ คาเบรียลในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมูลนิธิช่วยคนตาบอดแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ให้ความสนับสนุนด้านทุนการศึกษา ทุนซื้อตำราและอุปกรณ์พิเศษ ฯลฯ ได้ผลเป็นที่น่าพอใจจึงขยายไปตามโรงเรียนเอกชนและโรงเรียนรัฐบาลอีกหลายแห่ง

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

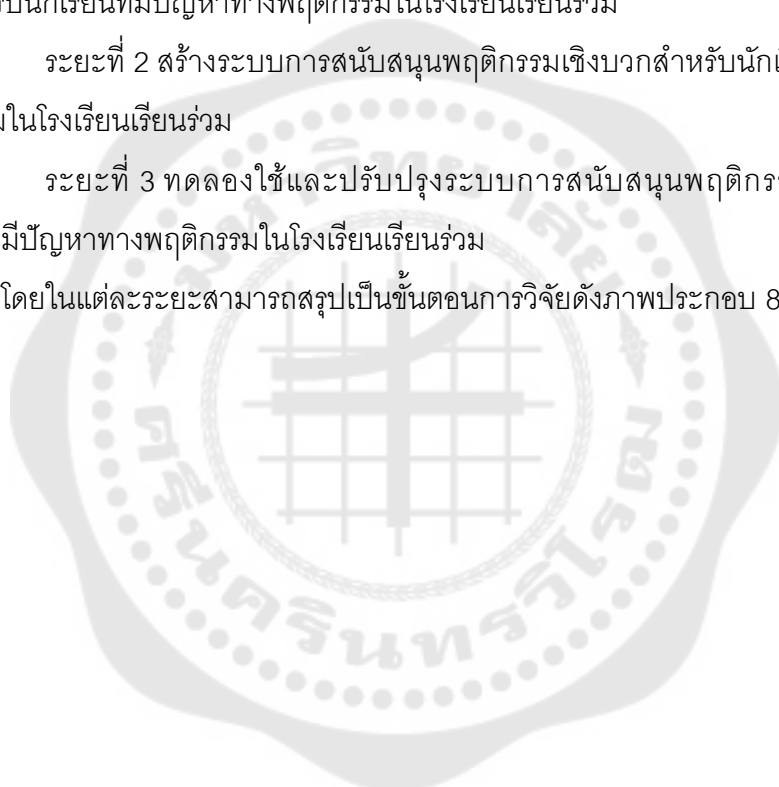
การวิจัยเรื่อง การพัฒนาระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (PBIS) สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม เป็นงานวิจัยประเภทการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยมีการดำเนินการวิจัย 3 ระยะ ได้แก่

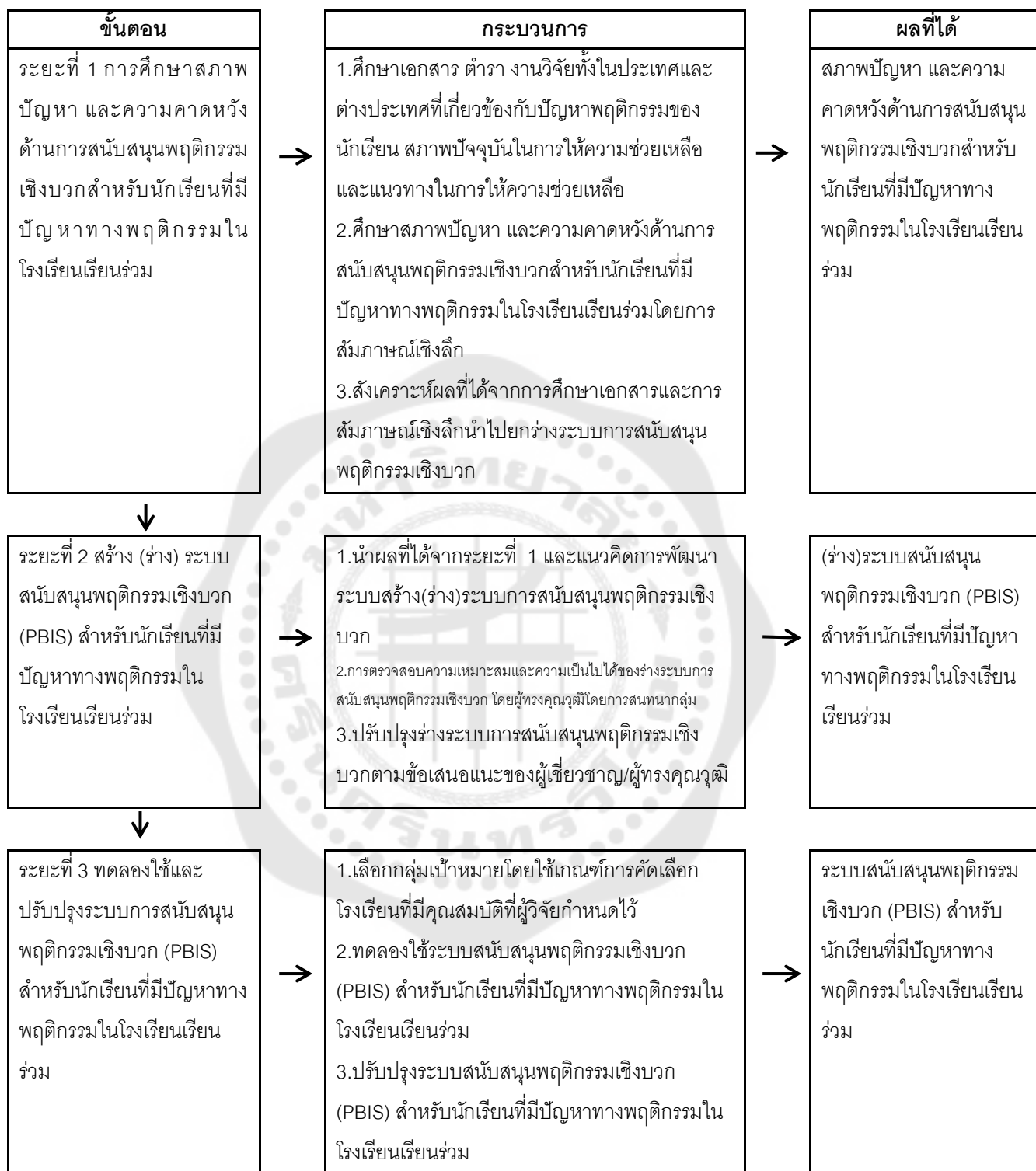
ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหา และความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ระยะที่ 2 สร้างระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ระยะที่ 3 ทดลองใช้และปรับปรุงระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

โดยในแต่ละระยะสามารถสรุปเป็นขั้นตอนการวิจัยดังภาพประกอบ 8

ภาพประกอบ 8 ขั้นตอนการวิจัยระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพปัญหา และความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

การดำเนินการวิจัยในระยะที่ 1 มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพปัญหา และความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ประกอบด้วย

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษา ค้นคว้าและรวบรวมเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาพฤติกรรมนักเรียน การจัดการพฤติกรรมสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม และแนวทางในการให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม มีรายละเอียด ดังนี้

1. **แหล่งข้อมูล** ได้แก่ เอกสาร หนังสือ ตำรา บทความ และวิทยานิพนธ์ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับ แนวคิดและทฤษฎีการจัดการพฤติกรรม การปรับพฤติกรรม การวางแผนการช่วยเหลือการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วมที่มีประสิทธิภาพ และสภาพปัญหาพฤติกรรมนักเรียนในห้องเรียนระดับประถมศึกษา

2. **เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล** ได้แก่ แบบบันทึกข้อมูล

3. **การเก็บรวบรวมข้อมูล** มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 กำหนดประเด็นในการคัดเลือกเอกสาร ตำรา บทความวิชาการ บทความวิจัย งานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับปัญหาพฤติกรรมนักเรียน การจัดการพฤติกรรมสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม และแนวทางในการให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

3.2 ออกแบบและสร้างแบบบันทึกการวิเคราะห์เนื้อหา (content Analysis)

4. **การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล** ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (content Analysis)

ผลที่ได้จากระยะที่ 1 ขั้นตอนที่ 1 คือ นำประเด็นที่ได้ไปกำหนดประเด็นคำถามในการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับสภาพปัญหา ความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ขั้นตอนที่ 2 สัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับการศึกษาสภาพปัญหา และความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ดังนี้

1.ผู้ให้ข้อมูล ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในการทำงานกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ หรือทำงานที่เกี่ยวกับการสอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนเรียนร่วม และทำงานเกี่ยวกับการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมไม่น้อยกว่า 3 ปี จำนวน 12 คน โดยใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัย กำหนด ดังนี้

1.1 ผู้บริหาร จำนวน 3 คน เป็นผู้บริหารที่มีประสบการณ์ด้านการจัดการเรียนร่วมไม่น้อยกว่า 3 ปี เป็นผู้บริหารโรงเรียนเรียนร่วมขนาดเล็กในจังหวัดสกลนคร ที่ได้รับรางวัลเกี่ยวกับการบริหารการจัดการเรียนร่วมหรือรางวัลที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียน หรือมีผลงานวิทยฐานะที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วม การจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยผู้บริหารหมายถึง ผู้อำนวยการโรงเรียน 1 คน และรองผู้อำนวยการหรือหัวหน้าฝ่ายวิชาการ 2 คน

1.2 ครูการศึกษาพิเศษหรือครูที่ได้รับผิดชอบดูแลเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จำนวน 3 คน โดยมีคุณสมบัติ 1 ข้อขึ้นไป ได้แก่

1) ต้องเป็นครูที่มีวุฒิปริญญาตรีสาขาการศึกษาพิเศษหรือสูงกว่าระดับปริญญาตรีขึ้นไป หรือครูที่ผ่านการอบรมครูด้านการสอนคนพิการ 200 ชั่วโมง

2) มีประสบการณ์ดูแลนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนเรียนร่วมไม่น้อยกว่า 3 ปี

1.3 ครูประจำชั้น จำนวน 2 คน เป็นครูประจำชั้นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คน และครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1 คน โดยมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1) ต้องมีวุฒิมหาบัณฑิตศึกษาศาสตร์/ครุศาสตร์หรือสูงกว่า

2) มีประสบการณ์เป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ต่อเนื่องกัน 3 ปี ขึ้นไป

3) มีประสบการณ์ดูแลนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมไม่น้อยกว่า 3 ปี

1.4 ครูประจำสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและคณิตศาสตร์ จำนวน 2 คน เป็นครูประจำสาระการเรียนรู้ภาษาไทยจำนวน 1 คนและคณิตศาสตร์จำนวน 1 คน ที่สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1) ต้องมีวุฒิมหาบัณฑิตศึกษาศาสตร์/ครุศาสตร์หรือสูงกว่า

2) มีประสบการณ์สอนภาษาไทยและวิชาคณิตศาสตร์ไม่น้อยกว่า 3 ปี

3) มีประสบการณ์การสอนนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในชั้นเรียน
ไม่น้อยกว่า 3 ปี

1.5 ครูประจำสาระการเรียนรู้อื่นๆ หรือครูผู้สอนระดับประถมศึกษาปีที่ 2
จำนวน 1 คน โดยมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1) ต้องมีวุฒิมหาบัณฑิตศึกษาศาสตร์/ครุศาสตร์หรือสูง
กว่า

2) มีประสบการณ์การสอนนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในชั้นเรียน
ไม่น้อยกว่า 3 ปี

1.6 นักสหวิชาชีพ จำนวน 1 คน เป็นจิตแพทย์ หรือนักจิตวิทยาในโรงเรียน
หรือนักจิตวิทยาในโรงพยาบาล หรือพยาบาลที่ดูแลเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในจังหวัด
สกลนครที่ทำงานเกี่ยวข้องหรือมีประสบการณ์กับการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม
และทำงานในเขตพื้นที่จังหวัดสกลนครไม่น้อยกว่า 3 ปี และเคยทำงานร่วมกับโรงเรียนเรียนร่วม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ ประเด็นคำถามในการ
สัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth-Interview) และแบบบันทึกการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง

โดยมีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังภาพประกอบที่ 9

1. ศึกษาวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถามในแบบ สัมภาษณ์เชิงลึก ประเด็นที่เกี่ยวกับการจัดการพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทาง

2. นำแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย เพื่อตรวจสอบข้อ คำถามในแบบสัมภาษณ์ และปรับแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษามีปัญหาทางพฤติกรรม

3. นำแบบสัมภาษณ์ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงตาม เนื้อหา และเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับหรือมากกว่า 0.5 ขึ้นไป

4. ผู้วิจัยนำประเด็นข้อคำถามไปแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้จริง

ภาพประกอบ 9 ขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อศึกษาสภาพปัญหา และความคาดหวัง ด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

1. ศึกษาวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการ สร้างข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์เชิงลึก ในประเด็นที่เกี่ยวกับการจัดการพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับ นักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

2. นำแบบบันทึกการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ ปรึกษางานวิจัย เพื่อตรวจสอบข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ และปรับแก้ไขตามข้อเสนอแนะของ อาจารย์ที่ปรึกษา

3. นำแบบบันทึกการสัมภาษณ์ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ได้แก่ 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ จำนวน 1 ท่าน 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการพฤติกรรมนักเรียน ที่มีความต้องการพิเศษ จำนวน 1 ท่าน 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 1 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ในประเด็นของข้อ

คำถามสอดคล้องกับเนื้อหาที่ต้องการจะวัด ตลอดจนความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย โดยเกณฑ์ที่ใช้มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ดังนี้ (พิชิต ฤทธิจัญญ, 2561)

ให้ +1 ถ้าแน่ใจว่า ข้อคำถามในการสัมภาษณ์นั้นสอดคล้องกับเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

ให้ 0 ถ้าไม่แน่ใจว่า ข้อคำถามในการสัมภาษณ์นั้นสอดคล้องกับเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

ให้ -1 ถ้าแน่ใจว่า ข้อคำถามในการสัมภาษณ์นั้นไม่สอดคล้องกับเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

ในการวิจัยครั้งนี้พบว่า ทุกประเด็นคำถามในการสัมภาษณ์ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) มีค่าเท่ากับ 1.00 และ มีข้อเสนอแนะให้ปรับการใช้ภาษาในแบบสัมภาษณ์ให้มีความชัดเจนเพื่อให้ผู้ถูกสัมภาษณ์เข้าใจคำถามได้ง่ายขึ้น

4. ผู้วิจัยนำประเด็นข้อคำถามไปแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้จริง

3. การพิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูล

ผู้วิจัยส่งเค้าโครงปริญญาบัตรเข้ารับการพิจารณาจริยธรรมโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ จากคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เลขที่โครงการวิจัย SWUEC-G-017/2563E เมื่อผ่านการอนุมัติผู้วิจัยได้ทำการพิทักษ์สิทธิของกลุ่มเป้าหมาย โดยชี้แจงวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการดำเนินการ และประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อขอความร่วมมือในการเข้าร่วมการวิจัย พร้อมทั้งชี้แจงว่าการตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ จะไม่มีผลกระทบใดๆ เมื่อกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเข้าใจในวัตถุประสงค์และขั้นตอนการวิจัย และตอบรับเข้าร่วมการวิจัย จะมีเอกสารหนังสือให้ความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัยให้ลงนามต่อการเข้าร่วมการวิจัย ซึ่งข้อมูลทุกอย่างจะถือเป็นความลับและนำมาใช้ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้เท่านั้น รวมทั้งมีการใช้รหัสแทนชื่อจริงของกลุ่มเป้าหมาย ผลการวิจัยจะนำเสนอข้อมูลต่างๆ ในภาพรวม และหากมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการทำวิจัย สามารถสอบถามผู้วิจัยได้ตลอดเวลา

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากบัณฑิตวิทยาลัยถึงผู้ให้ข้อมูลจำนวน 12 คน เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการสัมภาษณ์เชิงลึก
2. ผู้วิจัยดำเนินการติดต่อผู้ให้ข้อมูล เพื่อบันทึกวันเวลาสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ และจัดส่งประเด็นข้อคำถามการสัมภาษณ์ให้กับผู้ให้ข้อมูลล่วงหน้า
3. ผู้วิจัยสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูล จำนวน 12 คน ด้วยตนเองและนำข้อมูลที่ได้อามาตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล ก่อนนำไปวิเคราะห์ สรุป เรียบเรียง และจัดหมวดหมู่ข้อมูล

5. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากได้เก็บรวบรวมข้อมูลเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้อจากการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยดำเนินการจัดหมวดหมู่ประเด็นข้อมูลสภาพปัญหา และความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

ผลที่ได้จากระยะที่ 1 นำไปใช้ในการสร้างร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วมในระยะเวลาที่ 2 ต่อไป

ระยะที่ 2 สร้างระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

การสร้างมี 3 ขั้นตอนได้แก่

ขั้นตอนที่ 1 จัดทำร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม โดยนำข้อมูลที่ได้อจากระยะที่ 1 มาดำเนินการสร้างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ขั้นตอนที่ 2 ตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกฯ โดยผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นตอนที่ 3 จัดการสนทนากลุ่มเพื่อพิจารณาร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกฯ

1. **ผู้ให้ข้อมูล** ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญและผู้ที่เกี่ยวข้องโดยเลือกแบบเจาะจง ตามคุณสมบัติที่ผู้วิจัยกำหนดเฉพาะด้าน ประกอบด้วย

1.ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการพฤติกรรม 2 คน โดยจบวุฒิกฎการศึกษาด้านการศึกษาพิเศษ จิตวิทยา จิตวิทยาและการแนะแนว ระดับปริญญาโทขึ้นไป และมีประสบการณ์ในการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษอย่างน้อย 5 ปี

2. ผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารจัดการเรียนร่วม 1 คน โดยจบวุฒิการศึกษาด้านการบริหาร ระดับปริญญาโทขึ้นไป และมีประสบการณ์ในการทำงาน การทำวิจัยเกี่ยวกับการบริหารจัดการเรียนร่วมอย่างน้อย 5 ปี

3. ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนนักเรียนในระดับประถมศึกษา 1 คน โดยจบวุฒิการศึกษาด้านการศึกษาพิเศษ ระดับปริญญาตรีขึ้นไป และมีประสบการณ์ในการทำงานการจัดการเรียนการสอนนักเรียนที่มีปัญหาด้านพฤติกรรม หรือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนเรียนร่วมอย่างน้อย 5 ปี

4. ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ 2 คน โดยจบวุฒิการศึกษาด้านการศึกษาพิเศษ ระดับปริญญาโทขึ้นไป และมีประสบการณ์ในการทำงาน การทำวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษอย่างน้อย 5 ปี

5. ผู้เชี่ยวชาญด้านระบบ 1 คน โดยจบวุฒิการศึกษาด้านหลักสูตรและการสอน การบริหารการศึกษา ระดับปริญญาโทขึ้นไป และมีประสบการณ์ในการทำงาน การทำวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาระบบการศึกษาอย่างน้อย 5 ปี

6. ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาเด็กที่มีความต้องการพิเศษ 1 คน โดยจบวุฒิการศึกษาด้านจิตวิทยา จิตวิทยาแนะแนว ระดับปริญญาโทขึ้นไป และมีประสบการณ์ในการทำวิจัยหรือการให้คำปรึกษา การจัดการพฤติกรรมนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม หรือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษอย่างน้อย 5 ปี

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ร่างระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ประกอบด้วย

1. ความเป็นมาและความสำคัญของระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
2. วัตถุประสงค์ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
3. หลักการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

3.1 การวางแผน (Plan)

1. เป้าหมายของโรงเรียน
2. บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
3. นักเรียนชั้นป.2
4. งบประมาณ
5. เครื่องมือ/สื่อ/อุปกรณ์สิ่งอำนวยความสะดวกในการดำเนินงาน

3.2 กระบวนการปฏิบัติ (DO)

1. แผนการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
2. ขั้นตอนการดำเนินงาน

3.3 การติดตามผล (Check)

3.4 ปรับปรุงผลการปฏิบัติงาน (Act)

4. องค์ประกอบระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

4.1 การประเมินคัดกรองพฤติกรรม

4.2 การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1 (Tier1)

4.3 การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier2)

4.4 การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 3 (Tier3)

5. คู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

2.2 แบบบันทึกการสนทนากลุ่มพิจารณาร่างระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

โดยมีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

2.1 ร่างระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม มีขั้นตอนการสร้างและพัฒนา ดังนี้

1. นำข้อมูลในระยะที่ 1 มายกร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

2. จัดทำร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม โดยองค์ประกอบภายในระบบฯ ประกอบด้วย

- 1.ความเป็นมาและความสำคัญของระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
- 2.วัตถุประสงค์ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
- 3.หลักการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

3.1 การวางแผน (Plan)

- 1.เป้าหมายของโรงเรียน
- 2.บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
- 3.นักเรียนชั้นป.2
- 4.งบประมาณ

5. เครื่องมือ/สื่อ/อุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวกในการดำเนินงาน

3.2 กระบวนการปฏิบัติ (DO)

- 1) แผนการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
- 2) ขั้นตอนการดำเนินงาน

3.3 การติดตามผล (Check)

3.4 ปรับปรุงผลการปฏิบัติงาน (Act)

4. องค์ประกอบระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

4.1 การประเมินคัดกรองพฤติกรรม

4.2 การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1 (Tier1)

4.3 การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier2)

4.4 การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 3 (Tier3)

5. คู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มี

ปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

3. นำร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำปรึกษาและปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพโดยการประเมินร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย ด้านการจัดการพฤติกรรม 1 ท่าน ด้านการบริหารจัดการเรียนร่วม จำนวน 1 ท่าน ด้านบริหารระบบการศึกษาพิเศษ 1 ท่าน ด้านการศึกษาพิเศษ 2 ท่าน (ตั้งรายละเอียดในภาคผนวก ก) โดยใช้แบบประเมินมีลักษณะเป็นแบบประเมินนวัตกรรมโดยผู้เชี่ยวชาญตามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 5 ระดับ (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2561)

แบบประเมินความเหมาะสมร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในโรงเรียนเรียนร่วม ได้แก่ 1) แบบประเมินความเหมาะสมและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ และ 2) แบบประเมินความเป็นไปได้ของร่างระบบฯ แบบประเมินทั้ง 2 ชุด ใช้แบบประเมินคุณภาพของนวัตกรรมโดยผู้เชี่ยวชาญ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2561) ซึ่งในแต่ละระดับมีความหมายดังต่อไปนี้

การแปลความหมาย

ความเหมาะสม

5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากและมีความจำเป็นเร่งด่วนในการนำไปปฏิบัติ

4 หมายถึง มีความเหมาะสมค่อนข้างมาก ควรนำไปปฏิบัติเพื่อให้เกิดความสำเร็จ

3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง ปฏิบัติได้ก็ดีปฏิบัติไม่ได้ก็ไม่เกิดความเสียหาย

2 หมายถึง มีความเหมาะสมค่อนข้างน้อย สามารถนำไปปฏิบัติได้ตามสถานการณ์

1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย อาจไม่คุ้มค่าในการนำไปปฏิบัติ
ความเป็นไปได้

5 หมายถึง แนวปฏิบัติชัดเจนมาก สามารถนำไปปฏิบัติได้จริงจนประสบความสำเร็จ

4 หมายถึง แนวปฏิบัติมีความชัดเจน มีความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติจนประสบความสำเร็จ

3 หมายถึง แนวปฏิบัติชัดเจนพอสมควรมีความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติจนประสบความสำเร็จในระดับปานกลาง

2 หมายถึง แนวปฏิบัติชัดเจนพอสมควรแต่มีความยากลำบากในการนำไปปฏิบัติ

1 หมายถึง แนวปฏิบัติไม่ชัดเจน เมื่อนำไปปฏิบัติอาจไม่ประสบความสำเร็จ

ตอนที่2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมขององค์ประกอบของร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในโรงเรียนเรียนร่วม

โดยมีเกณฑ์การแปลความหมายดังนี้

ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม จากค่าเฉลี่ย แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

- 4.50 – 5.00 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างระบบฯ อยู่ในระดับมากที่สุด
- 3.50 – 4.49 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างระบบฯ อยู่ในระดับมาก
- 2.50 – 3.49 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างระบบฯ อยู่ในระดับปานกลาง
- 1.50- 2.49 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างระบบฯ อยู่ในระดับน้อย
- 1.00- 1.49 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างระบบฯ อยู่ในระดับน้อยที่สุด
- พบว่าทุกองค์ประกอบได้ค่าความเหมาะสมในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย(μ) อยู่ระหว่าง 3.50 – 4.49
4. ผู้วิจัยแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงก่อนนำไปใช้สนทนากลุ่ม

1. นำข้อมูลในระยะที่ 1 มากร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

2. จัดทำร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

3. นำร่างระบบฯ ที่ผ่านการพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมิน จำนวน 5

4. ผู้วิจัยแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ มาปรับปรุงก่อนนำไปใช้สนทนากลุ่ม

ภาพประกอบ 10 ขั้นตอนการสร้างร่างระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

2.2 แบบบันทึกการสนทนากลุ่มพิจารณาร่างระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม โดยมีประเด็นในการสนทนาร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก 1) องค์ประกอบของผังระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก 2) ความเป็นมาและความสำคัญของระบบฯ 3) วัตถุประสงค์ของระบบฯ 4) หลักการดำเนินงานระบบฯ 5) องค์ประกอบของระบบฯ 6) คู่มือการใช้ระบบฯ

มีขั้นตอนการสร้างและพัฒนา ดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก การพัฒนาระบบการช่วยเหลือนักเรียน การพัฒนาระบบการจัดการศึกษา การพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ

2. นำแบบบันทึกการสนทนากลุ่ม เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำปรึกษาและนำมาจัดทำเป็นแบบบันทึกการสนทนากลุ่ม

3. นำแบบบันทึกการสนทนากลุ่ม ที่ผ่านการพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหา จำนวน 3 ท่าน ได้แก่ 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ 2 ท่าน ดังรายละเอียดในภาคผนวก ก โดยการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ประเด็นและเนื้อหาที่ต้องการจะวัด ตลอดจนความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย โดยเกณฑ์ที่ใช้มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ดังนี้ (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2561)

ให้ +1 ถ้าแน่ใจว่าประเด็นการสนทนานั้นสอดคล้องกับเนื้อหาตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

ให้ 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าประเด็นการสนทนานั้นสอดคล้องกับเนื้อหาตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

ให้ -1 ถ้าแน่ใจว่าประเด็นการสนทนานั้นไม่สอดคล้องกับเนื้อหาตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

พบว่า ทุกประเด็นการสนทนาได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่า 1.00 และมีข้อเสนอแนะให้ปรับภาษาที่ใช้ในการสื่อสารชัดเจนตรงประเด็น

4. ผู้วิจัยนำประเด็นข้อคำถามไปแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้จริง

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี สำหรับการสร้างแบบบันทึกการสนทนากลุ่ม ร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

2. นำแบบบันทึกการสนทนากลุ่มเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำปรึกษาและนำมาจัดทำเป็นแบบบันทึกการสนทนากลุ่ม

3. นำแบบบันทึกการสนทนากลุ่ม ไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหา จำนวน 3 ท่าน

4. เลือกประเด็นการสนทนากลุ่มที่ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ≤ 0.50 และปรับตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาที่ใช้ในการสื่อสารชัดเจนตรงประเด็น

ภาพประกอบ 11 ขั้นตอนการสร้างแบบบันทึกการสนทนากลุ่ม ร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล มีดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากบัณฑิตวิทยาลัยถึงผู้ให้ข้อมูลจำนวน 8 ท่าน โดยเลือกแบบเจาะจงจากประสบการณ์การเรียนและการทำงานตามคุณสมบัติเฉพาะด้าน เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการจัดสนทนากลุ่ม (Focus Group)

2. ติดต่อผู้เข้าร่วมสนทนาและแจ้งกำหนดวัน เวลา ซึ่งการจัดประชุมครั้งนี้ผ่านโปรแกรม Zoom Cloud Meetings ผู้วิจัยส่งประเด็นการสนทนากลุ่มให้ผู้เข้าร่วมสนทนาทุกท่าน โดยส่งล่วงหน้าก่อนนัดการสนทนากลุ่มเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 1 สัปดาห์

3. วางแผนและจัดเตรียมการสนทนากลุ่ม ได้แก่ การจัดเตรียมสถานที่ในการสนทนากลุ่ม และชักชวนความเข้าใจบทบาทหน้าที่ของผู้ช่วยในการดำเนินการสนทนากลุ่มในการจัดบันทึกสนทนากลุ่มและผู้ช่วยในการอำนวยความสะดวกการสนทนากลุ่มครั้งนี้

4. ดำเนินการสนทนากลุ่ม ในวันที่ 19 เมษายน 2564 เวลา 13.00-16.00 น.ผ่านการประชุมแบบออนไลน์ ผ่านโปรแกรม Zoom Cloud Meetings โดยผู้วิจัยดำเนินการสนทนากลุ่มด้วยตนเองโดยมีผู้ช่วยในการดำเนินการสนทนากลุ่มจำนวน 2 คน ทำหน้าที่ในการจดบันทึกข้อมูล 1 คน และอำนวยความสะดวกในการสนทนากลุ่ม 1 คน และมีการบันทึกเสียงสนทนาไว้โดยการขออนุญาตกลุ่มสนทนาล่วงหน้าเพื่อนำมาถอดข้อความในการสนทนาภายหลัง โดยใช้เวลาในการสนทนากลุ่ม 2 ชั่วโมง โดยมีขั้นตอนในการสนทนากลุ่ม ดังนี้ 1) กล่าวต้อนรับผู้เข้าร่วมการสนทนากลุ่ม 2) แนะนำทีมผู้ดำเนินการสนทนากลุ่ม 3) ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการสนทนากลุ่ม 4) ขออนุญาตบันทึกเสียงการสนทนากลุ่ม 5) ให้ผู้เข้าร่วมสนทนาแนะนำตัวทีละคน เมื่อจบแต่ละประเด็นผู้ดำเนินการสรุปและขอคำยืนยันจากผู้ร่วมสนทนากลุ่ม สุดท้ายสรุปและขอคำยืนยันจากผู้ร่วมสนทนากลุ่ม 6) เมื่อจบการสนทนากลุ่มผู้วิจัยและทีมผู้ช่วยดำเนินการสนทนากลุ่มกล่าวขอบคุณผู้เข้าร่วม

5. ถอดเทปและนำข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลก่อนนำไปวิเคราะห์ สรุป เรียบเรียงและจัดหมวดหมู่ข้อมูล

6. ผู้วิจัยนำผลที่ได้มาจัดทำเป็นร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ที่สมบูรณ์ตามคำแนะนำของผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มก่อนนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

4. การจัดการกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์การประเมินร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม โดยผู้เชี่ยวชาญ ประกอบด้วย

1. ความเป็นมาและความสำคัญของระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
2. วัตถุประสงค์ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
3. หลักการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

3.1 การวางแผน (Plan)

- 1).เป้าหมายของโรงเรียน
- 2).บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
- 3).นักเรียนชั้นป.2
- 4).งบประมาณ
- 5).เครื่องมือ/สื่อ/อุปกรณ์สิ่งอำนวยความสะดวกในการดำเนินงาน

3.2 กระบวนการปฏิบัติ (DO)

- 1) แผนการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
- 2) ขั้นตอนการดำเนินงาน

3.3 การติดตามผล (Check)

3.4 ปรับปรุงผลการปฏิบัติงาน (Act)

4. องค์ประกอบระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

4.1 การประเมินคัดกรองพฤติกรรม

4.2 การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1 (Tier1)

4.3 การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier2)

4.4 การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 3 (Tier3)

5. คู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

โดยหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

- 1) ค่าเฉลี่ย (μ) โดยใช้สูตร

$$(\mu) = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ (μ) แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน คะแนนเต็ม

- 2) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)

$$(\sigma) = \sqrt{\frac{\sum (X - \mu)^2}{N}}$$

เมื่อ σ แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\times$ แทน คะแนนแต่ละคน

N แทน จำนวนคนในกลุ่ม

(μ) แทน ค่าเฉลี่ย

ระยะที่ 3 ทดลองใช้และปรับปรุงระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

โดยผู้วิจัยดำเนินการ 2 ขั้นตอน ได้แก่

1. ทดลองใช้ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

2. ปรับปรุงระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม หลังจากนำไปทดลองใช้

ขั้นตอนที่ 1 ทดลองใช้ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 18 คน โรงเรียนบ้านประชาสุขสันต์ จังหวัดสกลนคร

โดยใช้เกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดในการคัดเลือกโรงเรียนที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์

1. เป็นโรงเรียนที่จัดการศึกษาแบบเรียนร่วมในระดับประถมศึกษา ขนาดเล็ก ในจังหวัดสกลนคร

2. โรงเรียนตั้งอยู่ในอำเภอเมืองจังหวัดสกลนครในระยะไม่เกิน 20 กิโลเมตร การเดินทางไปเก็บข้อมูลโรงเรียนได้สะดวก มีความปลอดภัยในการเดินทาง

3. โรงเรียนมีครูการศึกษาพิเศษหรือครูที่รับผิดชอบด้านการศึกษาพิเศษที่สามารถประสานงานกับนักวิจัยได้

4. โรงเรียนมีผู้บริหาร คณะครู บุคลากรที่สามารถให้ความร่วมมือในการวิจัยการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

5. โรงเรียนมีความคาดหวังในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. คู่มือการใช้ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

2. แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (PBIS)

3. สมุดติดตามความก้าวหน้าพฤติกรรมโดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์

4. แผนการจัดการพฤติกรรม (Behavior Intervention Plan: BIP)

โดยมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. คู่มือการใช้ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

1.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ประกอบด้วย ความเป็นมา นิยาม ลักษณะ ความชุก สาเหตุและการป้องกัน และการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม เพื่อวิเคราะห์และสังเคราะห์ระบบที่เหมาะสมกับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

1.3 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาระบบ ประกอบด้วย แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับระบบ แนวคิดข้อมูลพื้นฐานเพื่อการพัฒนา ระบบ แนวคิด ทฤษฎีและขั้นตอนการพัฒนาระบบ เพื่อวิเคราะห์และสังเคราะห์ขั้นตอนการพัฒนาระบบที่เหมาะสมในการจัดทำระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

1.4 วิเคราะห์ สังเคราะห์ สภาพปัจจุบัน ความคาดหวังและแนวทางการพัฒนาการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

1.5 กำหนดโครงสร้างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก ประกอบด้วยหัวข้อและขอบเขตเนื้อหา ดังนี้

ตาราง 4 องค์ประกอบคู่มือการใช้ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

หัวข้อ	ขอบเขตเนื้อหา
ตอนที่ 1 บทนำ	<ol style="list-style-type: none"> 1.จุดมุ่งหมายของคู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก 2.ประโยชน์ของคู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก 3.ประโยชน์ต่อผู้บริหาร บุคลากรทางการศึกษา คณะทำงาน 4.ประโยชน์ต่อนักเรียน 5.ประโยชน์ต่อผู้ปกครอง
ตอนที่ 2 บริบทสถานศึกษา	<ol style="list-style-type: none"> 1.ข้อมูลทั่วไป 2.สภาพชุมชนโดยรวม 3.ข้อมูลบุคลากร 4.ข้อมูลนักเรียนปีการศึกษา 2564 5.ปัญหาและความต้องการจำเป็นของโรงเรียนบ้านประชาสุขสันต์ 6.ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม
ตอนที่ 3 แนวคิดระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	<ol style="list-style-type: none"> 1.ความหมายระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก 2.ความหมายนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม
สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม	<ol style="list-style-type: none"> 3.ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม
ตอนที่ 4 แนวปฏิบัติของโรงเรียน	<ol style="list-style-type: none"> 1.แผนการดำเนินงาน 2.คณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก 3.บทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก 4.ขั้นตอนการดำเนินงานสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

ตาราง 4 (ต่อ)

หัวข้อ	ขอบเขตเนื้อหา
ตอนที่ 5 การคัดกรอง เก็บ รวบรวมข้อมูล	1.การคัดกรองนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม 2.เครื่องมือที่ใช้คัดกรองนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม 3.แบบเก็บข้อมูลทะเบียนนักเรียนรายบุคคล 4.แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 5.สรุปการประเมินผลคัดกรอง 6.สรุปการจัดระดับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกแต่ละTier
ตอนที่ 7 การสนับสนุน พฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier 2)	1.หลักการ 2.วัตถุประสงค์ 3.กลุ่มเป้าหมาย 4.กลยุทธ์การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier1 5.เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ 6.การสรุปผลและรายงานผล 7.ประเมินและสรุปผลการดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรม Tier2 8.เครื่องมือที่ใช้การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier 2
ตอนที่ 8 การสนับสนุน พฤติกรรมเชิงบวกระยะที่3 (Tier 3)	1.หลักการ 2.วัตถุประสงค์ 3.กลุ่มเป้าหมาย

1.6 จัดทำคู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ตามโครงสร้างและองค์ประกอบของคู่มือระบบฯ

1.7 นำคู่มือการใช้ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม (PBIS) ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการพฤติกรรม 1 ท่าน 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารจัดการเรียนร่วม 1 ท่าน 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านระบบการศึกษาพิเศษ 2 ท่าน 4) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล 1

ท่าน โดยใช้แบบประเมินคุณภาพของนวัตกรรมโดยผู้เชี่ยวชาญ แบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ (พิชิต ฤทธิจรูญ, 2561) ซึ่งในแต่ละระดับมีความหมายดังต่อไปนี้

การแปลความหมาย

5 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับมาก

3 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับปานกลาง

2 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับน้อย

1 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม จากค่าเฉลี่ย แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

4.51 – 5.00 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเห็นคู่มือการใช้ร่างระบบฯ อยู่ในระดับมากที่สุด

3.51 – 4.50 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเห็นคู่มือการใช้ร่างระบบฯ อยู่ในระดับมาก

2.51 – 3.50 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเห็นคู่มือการใช้ร่างระบบฯ อยู่ในระดับน้อย

1.00- 1.50 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นเห็นคู่มือการใช้ร่างระบบฯ อยู่ในระดับน้อยที่สุด

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ทุกองค์ประกอบได้ค่าความเหมาะสมในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย (μ) อยู่ระหว่าง 4.80-5.00

1.8 ผู้วิจัยแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับประเด็นภาษาของข้อคำถามให้ชัดเจน ก่อนนำไปประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้ระบบฯ

2. แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ก่อนและหลังการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก(PBIS) สำหรับนักเรียนชั้นป. 2

เป็นแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนก่อนและหลังการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก โดยแบบประเมินนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินพฤติกรรมโดยครูผู้สอนเพื่อจัดลำดับนักเรียนเข้ารับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกใน Tier1 Tier2 Tier3 โดยมีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบประเมินพฤติกรรมแบบประเมินพัฒนาการเด็ก แบบวัดพฤติกรรมเด็ก เพื่อวิเคราะห์ สังเคราะห์รูปแบบของแบบประเมินก่อนและหลังการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกที่เหมาะสมกับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม จากการศึกษาพบว่าแบบประเมินพฤติกรรมนักเรียนในขณะเรียนหรือทำกิจกรรม หรือแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในห้องเรียนส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นแบบประเมินความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

2.2 จัดทำแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในชั้นป.2 เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำปรึกษาและนำมาจัดทำเป็นแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ก่อนและหลังการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม โดยแบบประเมินนี้แบ่งเป็นการประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในห้องเรียนทั้งหมด 3 พฤติกรรม ได้แก่ 1) พฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน จำนวน 10 ข้อ 2) พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน จำนวน 10 ข้อ 3) พฤติกรรมการตีเพื่อนขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน จำนวน 10 ข้อ ทั้งนี้ผู้ใช้แบบประเมินฉบับนี้เป็นครูประจำชั้นหรือครูประจำวิชาหรือครูการศึกษาพิเศษ ใช้วิธีการประเมินพฤติกรรมตามสภาพจริงของนักเรียนขณะที่อยู่ในห้องเรียน ทำกิจกรรมในห้องเรียน มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ

3 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมตามคำอธิบายบ่อยมาก โดยแสดงพฤติกรรม 5 ครั้งขึ้นไปใน 1 คาบเรียน

2 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมตามคำอธิบายค่อนข้างบ่อย โดยแสดงพฤติกรรม 3-4 ครั้งใน 1 คาบเรียน

1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมตามคำอธิบายเล็กน้อย โดยแสดงพฤติกรรม 1-2 ครั้งใน 1 คาบเรียน

หมายถึง นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ตามคำอธิบายเลย

ตาราง 5 เกณฑ์การแปลผลคะแนนแบบประเมินพฤติกรรม PBIS

คะแนน	ร้อยละ		แปลผล
0-9	ร้อยละ 0-30	กลุ่มปกติ	ได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก ระยะที่ 1 (Tier 1)
10-19	ร้อยละ 31-69	กลุ่มเสี่ยง	ได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก ระยะที่ 2 (Tier 2)
20-30	ร้อยละ 70 ขึ้นไป	กลุ่มมีปัญหา	ได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก ระยะที่ 3 (Tier 3)

2.3 นำแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่เพียงประสงค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (PBIS) ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการพฤติกรรม 1 ท่าน 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารจัดการเรียนร่วม 1 ท่าน 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านระบบการศึกษาพิเศษ 2 ท่าน 4) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน (ตั้งรายละเอียดในภาคผนวก ก) ตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ประเด็นที่ต้องการจะวัด ตลอดจนความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย โดยเกณฑ์ที่ใช้มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ดังนี้ (พิชิต ฤทธิ์จัญญ, 2561)

ให้ +1 ถ้าแน่ใจว่า ข้อที่ประเมินนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาตาม
วัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

ให้ 0 ถ้าไม่แน่ใจว่า ข้อที่ประเมินนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาตาม
วัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

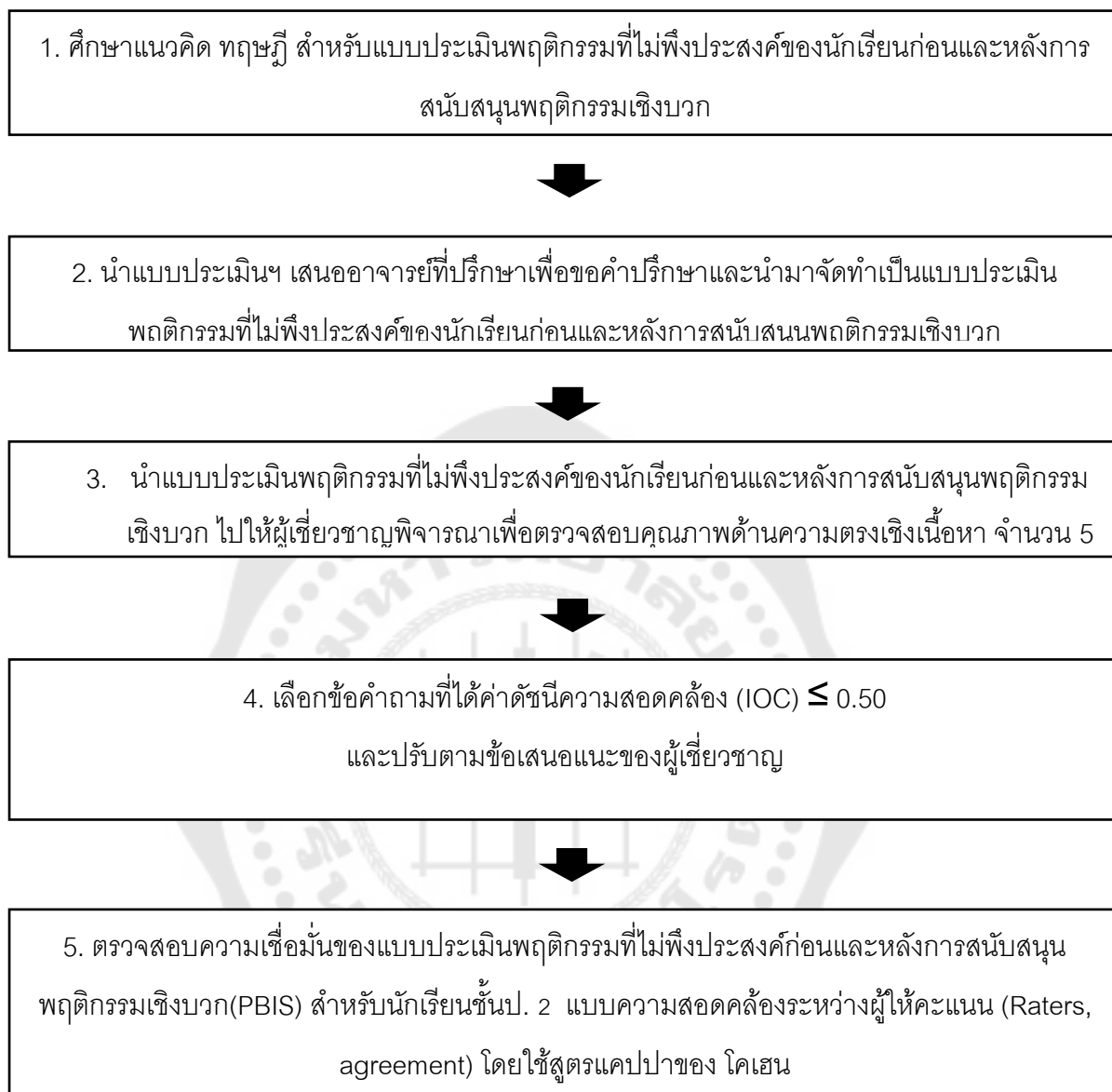
ให้ -1 ถ้าแน่ใจว่า ข้อที่ประเมินนั้นไม่สอดคล้องกับเนื้อหาตาม
วัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

ในการวิจัยครั้งนี้พบว่า ข้อที่ประเมินทุกข้อได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง
สอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) มีค่าเท่ากับ 1.0 และมีข้อเสนอแนะให้
ปรับการใช้ภาษาให้ชัดเจนเพื่อให้ผู้ประเมินเข้าใจคำถามได้ง่ายขึ้น

2.4 ผู้วิจัยแก้ไขปรับปรุงแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ก่อนและหลังการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก(PBIS) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปทดลองใช้จริง

2.5 ผู้วิจัยตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ก่อนและหลังการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก(PBIS) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แบบความสอดคล้องระหว่างผู้ให้คะแนน (Raters, agreement) โดยใช้สูตรแคปปาของโคเฮน (Cohen, 1960 อ้างถึงใน ญัฐสุภรณ์ หลาวทอง, 2559) ซึ่งเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลที่ได้จากผู้ประเมินจำนวนมากกว่า 2 คนขึ้นไป ในขณะที่ลงพื้นที่จริง โดยการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยและครูประจำชั้นหรือครูการศึกษาพิเศษ จำนวน 1 คน เป็นผู้สังเกตและประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ พร้อมกัน ซึ่งได้ผลของการตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ มีค่าเท่ากับ 0.86 ซึ่งเป็นค่าความสัมพันธ์ระดับสูง ก่อนนำไปทดลองใช้จริง

ภาพประกอบ 12 ขั้นตอนการแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ก่อนและหลังการสนับสนุน
พฤติกรรมเชิงบวก(PBIS) สำหรับนักเรียนชั้นป. 2

3. สมุดติดตามความก้าวหน้าพฤติกรรมโดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์

สมุดติดตามความก้าวหน้าพฤติกรรมโดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์เป็นเครื่องมือในการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier2 ได้แก่ 1) พฤติกรรมลุกออกจากที่นั่ง 2) พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพ มีลักษณะเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่าง ครูประจำชั้น ครูประจำวิชา ครูการศึกษาพิเศษ ผู้ปกครอง และนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมระดับเล็กน้อย มีวิธีการในการสร้างและหาคุณภาพดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier 2 และเทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์

2. ออกแบบสมุดติดตามความก้าวหน้าพฤติกรรมเช็คอิน-เช็คเอาท์ มีส่วนประกอบดังนี้

1) ปกหน้า ประกอบด้วย ชื่อสมุดติดตามความก้าวหน้า ชื่อ-สกุลนักเรียน และเงื่อนไขของการใช้สมุดติดตามความก้าวหน้าพฤติกรรมเช็คอิน-เช็คเอาท์

2) แบบบันทึกพฤติกรรมโดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ ประกอบด้วย ชื่อ-สกุลนักเรียน วันเดือนปีที่บันทึก พฤติกรรมเป้าหมายของนักเรียน ผู้บันทึกพฤติกรรม คำชี้แจง คำอธิบายพฤติกรรม ตารางบันทึกพฤติกรรม ลงลายมือชื่อของครูการศึกษาพิเศษและผู้ปกครอง และช่องทำเครื่องหมายพฤติกรรมผ่านหรือไม่ผ่าน

3. ตรวจสอบคุณภาพของสมุดติดตามความก้าวหน้าพฤติกรรมเช็คอิน-เช็คเอาท์ เป็นการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายโดยเกณฑ์ที่ใช้มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ดังนี้ (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2561)

ให้ +1 ถ้าแน่ใจว่าเครื่องมือนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์สามารถนำไปใช้ในการวิจัยได้

ให้ 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าเครื่องมือนั้นสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์สามารถนำไปใช้ในการวิจัยได้

ให้ -1 ถ้าแน่ใจว่าเครื่องมือนั้นไม่สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์สามารถนำไปใช้ในการวิจัยได้

ในการวิจัยครั้งนี้พบว่า ข้อที่ประเมินทุกข้อได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) มีค่าเท่ากับ 1.00 และมีข้อเสนอแนะให้ปรับ

ความหมายของพฤติกรรมที่ต้องการจะวัดให้ชัดเจน และปรับคำอธิบายเงื่อนไขการใช้ให้สั้น กระชับ เพื่อนักเรียนสามารถอ่านและทำความเข้าใจได้ง่าย

4. ผู้วิจัยแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ก่อนนำไปทดลองใช้จริง

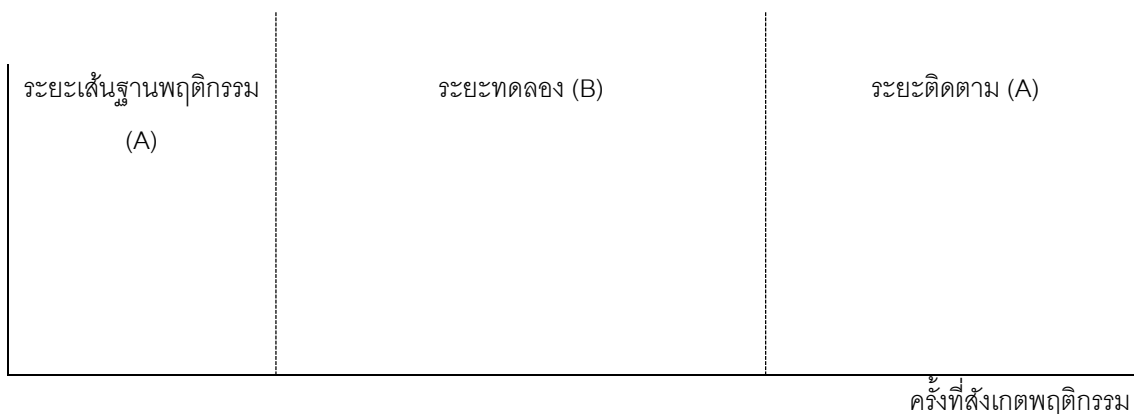
3. การพิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูล

ผู้วิจัยส่งเค้าโครงปริญญาานิพนธ์เข้ารับการพิจารณาจริยธรรมโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ จากคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เลขที่โครงการวิจัย SWUEC-G-017/2563E เมื่อผ่านการอนุมัติผู้วิจัยได้ทำการพิทักษ์สิทธิของกลุ่มเป้าหมาย โดยชี้แจงวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการดำเนินการ และประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อขอความร่วมมือในการเข้าร่วมการวิจัย พร้อมทั้งชี้แจงว่าการตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ จะไม่มีผลกระทบใดๆ เมื่อกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเข้าใจในวัตถุประสงค์และขั้นตอนการวิจัย และตอบรับเข้าร่วมการวิจัย จะมีเอกสารหนังสือให้ความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัยให้ลงนามต่อการเข้าร่วมการวิจัย ซึ่งข้อมูลทุกอย่างจะถือเป็นความลับและนำมาใช้ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้เท่านั้น รวมทั้งมีการใช้รหัสแทนชื่อจริงของกลุ่มเป้าหมาย ผลการวิจัยจะนำเสนอข้อมูลต่างๆ ในภาพรวม และหากมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการทำวิจัยสามารถสอบถามผู้วิจัยได้ตลอดเวลา

4. วิธีดำเนินการทดลอง

แบบแผนการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) ใช้วิธีการสังเกตและบันทึกข้อมูลความถี่ของพฤติกรรมนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้แบบแผนการทดลองแบบ A-B-A

ภาพประกอบ 13 แผนการดำเนินการทดลองงานวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว
(Single Subject Design)

ระยะที่ 1 หมายถึง ระยะเวลาพื้นฐานพฤติกรรม Baseline Phase (A) ผู้วิจัยและผู้ช่วยนักวิจัยดำเนินการสังเกตและบันทึกและบันทึกพฤติกรรมเป้าหมายติดต่อกัน 5 วัน ใน 1 สัปดาห์ รวมเป็น 5 ครั้ง ในช่วงคาบเรียนภาษาไทย

ระยะที่ 2 ระยะเวลาทดลอง Intervention Phase (B) เป็นระยะทดลองใช้การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier1 Tier2 และ Tier3 เป็นเวลา 6 สัปดาห์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

Tier 1 ดำเนินการฝึก 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน รวมเป็น 18 ครั้ง ประเมินติดตามผลทุกสัปดาห์

Tier 2 ดำเนินการโดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ ได้แก่ 1) พฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรม 2) พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโผล่ออกมาในขณะที่ครูสอน หรือทำกิจกรรมในห้องเรียน ดำเนินการฝึก 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน รวมเป็น 18 ครั้ง ประเมินติดตามผลทุกสัปดาห์

Tier 3 ดำเนินการโดยใช้การปรับพฤติกรรมตามแผน BIP ดำเนินการฝึก 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน รวมเป็น 18 ครั้ง ประเมินติดตามผลทุกสัปดาห์

ระยะที่ 3 ระยะติดตามผล Follow up (A) เป็นระยะติดตามความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยผู้วิจัยถอดถอนการให้การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกออกเป็นเวลา 1 สัปดาห์และกลับไปเก็บข้อมูลในระยะติดตามผล จำนวน 5 วัน ใน 1 สัปดาห์ รวมเป็น 5 ครั้ง ในช่วงคาบเรียนภาษาไทย

โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม โดยมีขั้นตอนการทดลอง แบ่งเป็น 3 ระยะ ดังนี้

4.1 ระยะก่อนการทดลอง มีการดำเนินการดังนี้

1. การประชุมวางแผน ผู้วิจัยได้เข้าร่วมประชุมวางแผนกับผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูการศึกษาพิเศษหรือครูผู้รับผิดชอบดูแลการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้น ก่อนเปิดภาคเรียน เพื่อขอความร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้ อธิบายขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ชี้แจง ขั้นตอนการทดลองใช้ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม วางแผนในการจัดอบรมผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ประเด็นการเตรียมความพร้อม การจัดตั้งคณะกรรมการ และปฏิทินการดำเนินงาน

ตาราง 6 ปฏิทินการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม โรงเรียนบ้านประชาสุขสันต์

วิธีดำเนินงาน	ระยะเวลา
1. การวางแผน (Plan)	ระหว่างเดือน
1.1 การประชุมวางแผนผู้ที่เกี่ยวข้อง การประชุมวางแผนผู้ที่เกี่ยวข้อง	กันยายน 2564
1.2 ร่วมกันเสนอชื่อและแต่งตั้งคณะกรรมการระบบฯ ประกอบด้วย ผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูการศึกษาพิเศษ ครูประจำ ชั้น นักสหวิชาชีพ	
1.3 ร่วมกันวางแผนระบบวางแผนปฏิบัติงานร่วมกัน โดยยึดหลัก องค์ประกอบของการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (PBIS)	
2. ขั้นปฏิบัติตามแผน (DO)	
2.1 จัดอบรมเชิงปฏิบัติการระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับ นักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม โรงเรียนบ้านประชาสุขสันต์	เดือนตุลาคม 2564
2.2 เปิดภาคเรียนที่ 2/2564	1 พฤศจิกายน 2564
2.3 ประเมินพฤติกรรมนักเรียนโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรม PBIS	5 พฤศจิกายน 2564

ตาราง 6 (ต่อ)

วิธีดำเนินงาน	ระยะเวลา
2.4 สรุปข้อมูลพฤติกรรมนักเรียน และสรุปผล Tier1 Tier2 Tier3 และวางแผนเก็บข้อมูลนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยง Tier2 และTier3	5 พฤศจิกายน - 2564
2.5 ดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน	8 พฤศจิกายน - 17 ธันวาคม 2564
2.6 เก็บข้อมูลระยะติดตามผล Follow up (A) เป็นระยะติดตามความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ Tier1 Tier2 Tier3	24-30 ธันวาคม 2564
2.7 สรุปผลการประเมิน	30 ธันวาคม 2564
3. ขั้นตรวจสอบและประเมินผล (Check)	4 มกราคม 2565
3.1 ประชุมคณะกรรมการเพื่อกำหนดแนวทางการและระยะเวลาในการตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงาน	
4. ขั้นปรับปรุงและพัฒนา (Act)	4 มกราคม 2565
4.1 ประชุมคณะกรรมการเพื่อสะท้อนผลการดำเนินงาน	
4.2 ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามมติที่ประชุม	
4.3 จัดทำเอกสารรายงานผลให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ	
4.4 ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมครบถ้วนในกระบวนการปรับปรุง	

2. จัดอบรมเชิงปฏิบัติการและทำความเข้าใจผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก ได้แก่ ผู้บริหาร หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูการศึกษาพิเศษหรือครูผู้รับผิดชอบดูแลการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้น นักจิตแพทย์ ผู้ปกครอง เพื่อวางแผนการดำเนินการวิจัยโดยกำหนดประเด็นในการประชุมตามแผนการดำเนินการ ดังนี้ตารางการอบรม ใช้เวลา 1 วัน

ตาราง 7 ประชุมอบรมเชิงปฏิบัติการและทำความเข้าใจผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของทดลองใช้ระบบสนับสนุน
พฤติกรรมเชิงบวก

เวลา	เรื่อง	วิทยากร
09.00-10.00 น.	แนวทางการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรม เชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม	ผู้วิจัย
10.00-11.00 น.	การส่งต่อนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมเพื่อ ขอรับการประเมินจากโรงพยาบาล	วิทยากรจาก โรงพยาบาลที่เป็น คณะกรรมการระบบฯ
11.00-12.00 น.	การประเมินคัดกรองและการสนับสนุนพฤติกรรม เชิงบวกTier 1	ผู้วิจัย
13.00-14.00 น.	เทคนิคการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier 2	ผู้วิจัย
14.00-15.00 น.	เทคนิคการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier 3	ผู้วิจัย
15.00-16.00 น.	การวางแผนแนวทางการดำเนินงานระบบสนับสนุน พฤติกรรมเชิงบวกในโรงเรียน	ผู้อำนวยการโรงเรียน และคณะกรรมการ ระบบฯ

4.2 ระยะดำเนินการทดลอง มีการดำเนินการดังนี้

1. ขั้นตอนการคัดกรอง ประเมิน และวางแผนการสนับสนุน พฤติกรรมเชิงบวก

1.1 ดำเนินการคัดกรองปัญหาพฤติกรรมโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมที่
ไม่พึงประสงค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (PBIS) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผู้วิจัยและผู้ช่วย
นักวิจัยเป็นผู้ร่วมสังเกตและบันทึกพฤติกรรม หาค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกต และบันทึกผล
การประเมินครั้งที่ 1

1.1.1 คณะกรรมการระบบฯ นำผลการประเมินพฤติกรรมนักเรียนมา
พิจารณาผลการคัดกรองด้านพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละบุคคล แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มปกติ
กลุ่มเสี่ยง และกลุ่มมีปัญหาพฤติกรรมตามเกณฑ์คะแนนที่กำหนดไว้

1.1.2 คณะกรรมการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกวางแผนการให้
ความช่วยเหลือและสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนแต่ละกลุ่ม และรายบุคคลในกรณี
กลุ่มเสี่ยง และกลุ่มมีปัญหาพฤติกรรม โดยแบ่งเป็นกลุ่มปกติ ได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิง

บวกระยะที่ 1 (Tier 1) กลุ่มเสี่ยง ได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier 2) กลุ่มมีปัญหาพฤติกรรม ได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 3 (Tier 3)

1.1.3 คณะกรรมการระบบร่วมประชุมวางแผนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก และแจ้งผู้ปกครองรับทราบผลการประเมินและแนวทางการช่วยเหลือ

2. ขั้นตอนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1 (Tier1) มีการดำเนินการดังต่อไปนี้

2.1) การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน (Tier 1) การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน (Tier 1) หมายถึง การช่วยเหลือระยะเริ่มต้น นักเรียนทุกคนในห้องเรียน (จำนวนนักเรียน 100%) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันพฤติกรรมเชิงรุก เพื่อไม่ให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโผล่ออกมาในขณะที่ครูสอน หรือมีพฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะเรียน และพฤติกรรมตีเพื่อน โดยเทคนิคที่ใช้ใน Tier1 ได้แก่ การออกข้อกำหนดภายในโรงเรียนและภายในห้องเรียน การจัดสภาพแวดล้อมที่ดีและปลอดภัยเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การจัดห้องเรียนให้เอื้อต่อกิจกรรมการเรียนการสอน และพฤติกรรมการสอนของครูที่สนับสนุนพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียน เช่น การใช้ตารางกิจกรรม การให้โอกาส การชื่นชม การเตือนก่อนเกิดพฤติกรรม และการจัดการพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ระยะเวลาที่ใช้เป็นเวลา 1 สัปดาห์

เทคนิคที่ใช้สำหรับ Tier 1 ได้แก่ การดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน Classwide Positive Behavior Interventions and Supports (CWPBIS) ซึ่งเป็นการป้องกันพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไม่ให้เกิดขึ้น โดยการปรับเปลี่ยนเงื่อนไข (Antecedents : A) ช่วงเริ่มต้นภาคเรียนที่ 1 คุณครูประจำชั้นโฮมรูม นักเรียนในช่วงเปิดภาคเรียน แจ้งให้นักเรียนทุกคนทราบถึงข้อควรปฏิบัติ ข้อตกลงเกี่ยวกับระเบียบวินัยของห้องเรียน เพื่อให้ห้องเรียนน่าอยู่ส่งเสริมการเรียนการสอน อธิบายพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่นักเรียนพึงปฏิบัติภายในโรงเรียน แนะนำช่องทางในการให้คำปรึกษาให้นักเรียนหากนักเรียนประสบปัญหาด้านพฤติกรรมและการเรียน

2.2) การประเมินคัดกรองพฤติกรรม เป็นการพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่แสดงพฤติกรรมออกมาขณะครูสอน หรือทำกิจกรรมในห้องเรียนแล้วพฤติกรรมนั้นเป็นอุปสรรคหรือขัดขวางต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูส่งผลกระทบต่อเรียนรู้ของตนเอง รวมถึงรบกวนสมาธิของเพื่อนร่วมชั้นเรียน ทำลายบรรยากาศในห้องเรียน เพื่อนร่วมชั้นเรียนรู้สึกไม่ปลอดภัยหรือได้รับบาดเจ็บ ไม่สบายใจหรือรำคาญ ทำให้ข้าว

ของเสียหาย โดยเก็บข้อมูล 3 ส่วน ได้แก่ การประเมินพฤติกรรมโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การสอบถามผู้ปกครอง และการสังเกตพฤติกรรมในห้องเรียน พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่

1) การคัดกรองปัญหาพฤติกรรมโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (PBIS) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผู้วิจัยและครูประจำชั้นเป็นผู้ร่วมสังเกตและบันทึกพฤติกรรม หาค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกต และบันทึกผลการประเมินครั้งที่ 1

2) การสอบถามผู้ปกครอง โดยครูประจำชั้นในการรวบรวมข้อมูลพื้นฐาน ลักษณะนิสัย ลักษณะปัญหาพฤติกรรมขณะอยู่ที่บ้าน

3) การสังเกตพฤติกรรมในห้องเรียน เป็นการรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมนักเรียนขณะอยู่ในห้องเรียน พฤติกรรมการเรียน การคบเพื่อน การมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน การทำงาน เป็นต้น

2.3) ประชุมครูผู้สอน ครูประจำวิชา ครูการศึกษาพิเศษ นำผลการประเมินพฤติกรรมนักเรียนมาพิจารณาผลการคัดกรองด้านพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละบุคคล แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยง และกลุ่มมีปัญหาพฤติกรรมตามเกณฑ์คะแนนที่กำหนดไว้ และวางแผนการให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนแต่ละกลุ่ม และรายบุคคลในกรณีกลุ่มเสี่ยง และกลุ่มมีปัญหาพฤติกรรม โดยแบ่งเป็น

กลุ่มปกติ ได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1 (Tier 1)

กลุ่มเสี่ยง ได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier 2)

กลุ่มมีปัญหาพฤติกรรม ได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 3 (Tier 3)

2.4) นักเรียนที่ผ่านการคัดกรองและอยู่ในระดับที่ 1 จะมีประมาณ 80% ของนักเรียนในห้องเรียน จะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระดับที่ 1 ใช้วิธีการเช่นเดียวกับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกนักเรียนทุกคนในห้องเรียนก่อนการคัดกรอง และจะมีการเก็บข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคล ระยะเวลาที่ใช้ 6 สัปดาห์

1) ระยะที่ 1 หมายถึง ระยะเสถียรพฤติกรรม Baseline Phase (A) ในระยะนี้ของ Tier 1 นักเรียนทุกคนในห้องเรียนตามปกติ ผู้วิจัยและผู้ช่วยนักวิจัยดำเนินการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมเป้าหมายติดต่อกัน 5 วัน ใน 1 สัปดาห์ รวมเป็น 5 ครั้ง ในคาบเรียนวิชา

ภาษาไทย ระยะเวลาเป็นการสังเกตพฤติกรรมการเรียนตามธรรมชาติของนักเรียน เพื่อนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐาน และได้วางแผนการให้ความช่วยเหลือ

2) ระยะเวลาที่ 2 ระยะเวลาทดลอง Intervention Phase (B) ดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกโดยการปรับเปลี่ยนสภาพแวดล้อม การใช้กฎ กติกาของห้องที่ส่งเสริมพฤติกรรมที่พึงประสงค์ การจัดบรรยากาศในห้องเรียน การจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เริ่มใช้แผนตั้งแต่วันที่ 8 พฤศจิกายน 2564 ถึงวันที่ 17 ธันวาคม 2564 ดำเนินการฝึก 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน รวมเป็น 18 ครั้ง ประเมินติดตามผลทุกสัปดาห์

3) ระยะเวลาที่ 3 ระยะเวลาติดตามผล Follow up (A) เป็นระยะติดตามความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยเป็นการสังเกตพฤติกรรมนักเรียน โดยทิ้งระยะเวลา 1 สัปดาห์และกลับไปเก็บข้อมูลในระยะติดตามผล จำนวน 5 วัน ใน 1 สัปดาห์ รวมเป็น 5 ครั้ง ในช่วงเวลาวิชาภาษาไทย

2.5) การประเมินความก้าวหน้า คณะกรรมการฯ ประชุมเพื่อติดตามและทบทวนความก้าวหน้าของพฤติกรรม โดยใช้กราฟเส้นติดตามความก้าวหน้า โดยจะมีการติดตามความก้าวหน้าจำนวน 6 ครั้ง (2สัปดาห์) ซึ่งมีเกณฑ์การพิจารณาติดตามความก้าวหน้าดังนี้

1. นักเรียนไม่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ นักเรียนมีความถี่พฤติกรรมเป้าหมายเท่ากับ 0 ครั้ง/วัน ติดต่อกัน 4 ครั้ง นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier1

2. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเล็กน้อย ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายเท่ากับ 1 ครั้ง/วัน ไม่เกิน 3 ครั้ง (จากจำนวน 6 ครั้ง) นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier1

3. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เพิ่มขึ้นปานกลาง ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายที่ผกผัน ได้แก่ มีพฤติกรรมเท่ากับ 1-2 ครั้งขึ้นไป/วัน สลับกันหรือต่อเนื่องกัน 2ครั้งขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการทบทวนและปรับปรุงแผนให้เหมาะสมกับนักเรียน นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกtier 1 ต่อไป และเมื่อครบ 4 สัปดาห์ แล้วพิจารณาพบว่านักเรียนไม่มีการตอบสนองต่อการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier1 ให้ดำเนินการประเมินพฤติกรรมรายบุคคลอีกครั้งเพื่อจัดการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในTierที่เหมาะสมต่อไป

4. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เพิ่มขึ้นมาก ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายที่ผกผัน ได้แก่ มีพฤติกรรมตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป/วัน สลับกันหรือ

ต่อเนื่องกัน 1 ครั้งขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการทบทวนและปรับปรุงแผนให้เหมาะสมกับนักเรียน นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก tier 1 ต่อไป และเมื่อครบ 4 สัปดาห์ แล้วพิจารณาพบว่านักเรียนไม่มีการตอบสนองต่อการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier1 ให้ดำเนินการประเมินพฤติกรรมรายบุคคลอีกครั้งเพื่อจัดการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในTierที่เหมาะสมต่อไป

5. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เพิ่มขึ้นมากที่สุด ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายที่ผกผันสูง ได้แก่ มีพฤติกรรมตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป/วัน สลับกันหรือต่อเนื่องกัน 2 ครั้งขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการประเมินพฤติกรรมรายบุคคลอีกครั้งเพื่อจัดการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในTier ที่เหมาะสมต่อไป

3. ขั้นตอนการดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier2) โดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์

นักเรียนที่ผ่านการคัดกรองแล้วมีผลคะแนนอยู่ในเกณฑ์เสี่ยงมีปัญหาทางพฤติกรรม จะได้รับการถูกส่งต่อมาเข้าสู่กระบวนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 โดยการศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีการสังเกตและบันทึกข้อมูลความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ ลุกออกจากที่และพูดคำไม่สุภาพผู้วิจัยได้ใช้เป็นกรวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) แบบแผนการทดลองแบบ A-B-A โดยมีการดำเนินการดังต่อไปนี้

3.1 ระยะที่ 1 หมายถึง ระยะเส้่นฐานพฤติกรรม Baseline Phase (A) ในระยะนี้ของTier 1 นักเรียนทุกคนในห้องเรียนตามปกติ รวมถึงนักเรียนที่ได้รับการประเมินให้อยู่Tier 2 โดยไม่มีการใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยนักวิจัยดำเนินการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมเป้าหมายติดต่อกัน 5 วัน ใน 1 สัปดาห์ รวมเป็น 5 ครั้ง ในคาบเรียนวิชาภาษาไทย ระยะนี้เป็นการสังเกตพฤติกรรมการเรียนตามธรรมชาติของนักเรียน เพื่อนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐาน และได้วางแผนการให้ความช่วยเหลือ ดังนี้

3.1.1 คณะกรรมการระบบฯ ร่วมกันวางแผนให้ความช่วยเหลือ และสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก ได้แก่

- การระบุปัญหาพฤติกรรมที่เป็นปัญหา มีผลมาจากพยาธิสภาพของนักเรียน ครอบครัว สิ่งแวดล้อม เพื่อนร่วมชั้นเรียน การจัดการเรียนการสอนของครู หรือเหตุปัจจัยอื่นๆ

กรณีศึกษา เด็กชายเอ (นามสมมติ) เรียนชั้นป.2

ข้อมูลพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ นักเรียนมีพฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะครูสอนหรือทำกิจกรรม หมายถึง การที่นักเรียนเอาตัวออกพ้นจากเก้าอี้หรือนั่งของ

ตนเองในระยะ 1 ก้าว ซึ่งพฤติกรรมนั้นแสดงออกมาในขณะที่นักเรียนกำลังเรียนหรือทำกิจกรรม โดยที่ไม่ได้รับอนุญาตจากครู และไม่เกี่ยวข้องกับการลุกออกจากที่เพื่อทำกิจกรรม ทำให้นักเรียนมี ปัญหาในการเรียน การร่วมกับเพื่อนภายในห้องเรียน และขาดโอกาสในการพัฒนาศักยภาพของ ตนเอง

- คณะกรรมการร่วมกันวางแผนให้การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในระยะที่ 2 เป็นรายบุคคล ด้วยการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ (functional behavior assessment: FBA) และจัดทำแผนการจัดการพฤติกรรม (Behavior intervention Plan)

ตาราง 8 ตารางวิเคราะห์พฤติกรรมด.ช.เอ (ABC)

กิจกรรม	สถานการณ์ก่อน หน้าที่คาดว่าทำให้ เกิดพฤติกรรม (Antecedents : A)	พฤติกรรมที่ไม่พึง ประสงค์ (Behavior : B)	ผลที่ตามมาหลังจากแสดง พฤติกรรม (Consequences : C)
ในห้องเรียน วิชา ภาษาไทย	ทำแบบฝึกหัด/ใบ งาน/เรียนหนังสือ	ลุกออกจากที่นั่ง	ได้หลีกเลี่ยงจากงานที่ไม่อยากทำ (C+)

จากการวิเคราะห์หน้าที่ของพฤติกรรม สรุปได้ว่าด.ช.เอ แสดงพฤติกรรมลุกออกจากที่ เนื่องจากเหตุปัจจัยเพื่อหลีกเลี่ยงจากงานที่ไม่อยากทำ ในกรณีนี้คือ ด.ช.เอไม่ยอมทำแบบฝึกหัด ทำใบงานในคาบเรียนวิชาภาษาไทย ดังนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นถือเป็น C+ สำหรับด.ช.เอ ดังนั้น ด.ช.เอ จึงมีแนวโน้มที่จะลุกออกจากที่ในช่วงโมงเรียน

- การวางแผนการจัดการพฤติกรรม (Behavior intervention Plan)
นำข้อมูลที่ได้มาจากการวิเคราะห์พฤติกรรม การสังเกตพฤติกรรม ข้อมูลพื้นฐาน มาวางแผนการสนับสนุนในTier2 โดยมีรายละเอียดสำคัญดังนี้

1. กรณีศึกษา เด็กชายเอ (นามสมมติ) เรียนชั้นป.2
2. พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ นักเรียนมีพฤติกรรมลุกออกจากที่

ขณะครูสอนหรือทำกิจกรรม

3. วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ลดพฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะครูสอนหรือทำกิจกรรม

โดย 1) การป้องกันพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยการปรับเปลี่ยนเงื่อนไข (A)

2) การปรับเปลี่ยนผลที่ตามมาหลังจากแสดงพฤติกรรมเป้าหมาย (C)

3) การใช้เทคนิคเช็คอิน - เช็คเอาท์เพื่อลดพฤติกรรมลุกออกจากที่

กรณีศึกษา เด็กชายบี (นามสมมติ) เรียนชั้นป.2

ข้อมูลพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ นักเรียนมีพฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพ โพล่งออกมาในขณะที่ครูสอน หรือทำกิจกรรมในห้องเรียน หมายถึง การที่นักเรียนพูดคำหยาบหรือคำไม่สุภาพ เช่น การสบถ การเรียกเพื่อนโดยใช้คำว่า มึง กู อี เป็นต้น

- คณะกรรมการร่วมกันวางแผนให้การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในระยะที่ 2 เป็นรายบุคคล ด้วยการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ (functional behavior assessment : FBA) และจัดทำแผนการจัดการพฤติกรรม (Behavior intervention Plan)

ตาราง 9 ตารางวิเคราะห์พฤติกรรมด.ช.บี (ABC)

กิจกรรม	สถานการณ์ก่อน หน้าที่คาดว่าทำให้เกิดพฤติกรรม (Antecedents : A)	พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (Behavior : B)	ผลที่ตามมาหลังจากแสดงพฤติกรรม (Consequences : C)
ในห้องเรียน วิชา ภาษาไทย	ขณะเรียนหนังสือหรือ ทำกิจกรรมใน ห้องเรียน	พูดคำไม่สุภาพ	เพื่อนฟ้องครู เพื่อนโต้ตอบกลับ (C+)

จากการวิเคราะห์หน้าที่ยของพฤติกรรม สรุปได้ว่าดช.เอ แสดงพฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพเนื่องจากเหตุปัจจัยเพื่อเรียกร้องความสนใจจากเพื่อนและครู ดังนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นถือเป็น C+ สำหรับด.ช.บี ดังนั้น ด.ช.บี จึงมีแนวโน้มที่จะพูดคำไม่สุภาพอีกในห้องเรียน

- การวางแผนการจัดการพฤติกรรม (Behavior intervention Plan)

นำข้อมูลที่ได้มาจากการวิเคราะห์พฤติกรรม การสังเกตพฤติกรรม ข้อมูลพื้นฐาน มาวางแผนการสนับสนุนในTier2 โดยมีรายละเอียดสำคัญดังนี้

1. กรณีศึกษา เด็กชายบี (นามสมมติ) เรียนชั้นป.2

2. พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ นักเรียนมีพฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพ โพล่งออกมาในขณะที่ครูสอน หรือทำกิจกรรมในห้องเรียน

3. วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ลดพฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอน หรือทำกิจกรรมในห้องเรียน

โดย 1) การป้องกันพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยการปรับเปลี่ยนเงื่อนไข (A)

2) การปรับเปลี่ยนผลที่ตามมาหลังจากแสดงพฤติกรรมเป้าหมาย (C)

3) การใช้เทคนิคเช็คอิน เช็คเอาท์เพื่อลดพฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพ

3.1.2วางแผนการจัดการพฤติกรรมเชิงบวกโดยใช้เทคนิคเช็คอิน เช็คเอาท์โดยประชุมคณะทำงาน วางแผนการจัดการพฤติกรรมเชิงบวกโดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์

1) จัดทำบัตรรายงานพฤติกรรมรายวันสำหรับนักเรียน ชี้แจงการใช้บัตรรายงานพฤติกรรมรายวันให้กับครูผู้สอน

2) กำหนดครูที่ปรึกษาเพื่อให้เด็กได้พบเพื่อเทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ ทุกวัน โดยมีหลักการเลือกครูที่ปรึกษาดังนี้

- ควรเป็นบุคคลที่สามารถให้บริการได้ทุกเช้าและบ่าย

- ควรมีลักษณะที่นักเรียนมีความสัมพันธ์หรือคนที่สามารถ

พัฒนาความสัมพันธ์กับเด็กได้ดี

- ควรมีลักษณะเป็น “ผู้ให้คำปรึกษา” มากกว่าคนที่รักษา

วินัยในโรงเรียนหรือครูฝ่ายปกครอง

- ควรมีครูที่ปรึกษาหนึ่งหรือสองคนเพื่อสำรองไว้เมื่ออีกท่าน

ติดภารกิจ

3) ชี้แจงเกี่ยวกับชี้แจงการดำเนินการระบบ Check-in /Check-out วิธีการใช้บัตรรายงานพฤติกรรมประจำวันเพื่อรับทราบพฤติกรรมของนักเรียนขณะอยู่ที่โรงเรียน ครูควรแนะนำผู้ปกครองเกี่ยวกับวิธีการให้คำแนะนำหากนักเรียนมีปัญหาและอุปสรรค และแนวทางแก้ไขให้ดีขึ้น

4) จัดสถานที่ห้องสำหรับดำเนินการระบบ Check-in /Check-out และนัดหมายกับครูที่ปรึกษา ช่วงเวลาที่พบเพื่อ Check-in คือช่วงเช้า หรือถ้าหากเด็กขาดเรียนช่วงเช้าให้จัด Check-in เป็นช่วงก่อนเข้าเรียนที่นักเรียนมาถึงโรงเรียน

3.2 ระยะเวลาที่ 2 ระยะเวลาทดลอง Intervention Phase (B) ดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกโดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ เริ่มใช้แผนตั้งแต่วันที่ 8 พฤศจิกายน 2564 ถึงวันที่ 17 ธันวาคม 2564 ดำเนินการฝึก 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน รวมเป็น 18 ครั้ง ประเมินติดตามผลทุกสัปดาห์ การเก็บข้อมูลและการฝึกโดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.2.1 ดำเนินการเช็คอินตอนเช้า นักเรียนจะต้องเข้าพบครูที่ปรึกษาเพื่อเข้าเช็คอินในตอนเช้า

1. เช็คอินก่อนเข้าเรียน ครูที่ปรึกษาถามคำถาม ดังนี้

1.1 ขอคู่มือรายงานพฤติกรรมประจำวันจากวันก่อนหน้า

1.2 ตรวจสอบการลงลายมือชื่อผู้ปกครองเพื่อรับทราบพฤติกรรม ในส่วนนี้จะได้รับแต่มีสะสมติดไว้ที่กระดานสะสมดาวของตนเอง หากนักเรียนลืมให้ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบ ให้สอบถามเหตุผลเพื่อเป็นข้อมูลต่อไป

1.3 จากนั้นครูที่ปรึกษาถามเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนวันนี้ ได้แก่ความพร้อมในการเรียน การบ้าน งานที่ค้างส่ง และอุปกรณ์การเรียน สมุด ดินสอ หรือสิ่งของที่ครูให้เตรียมมาจากบ้านฯลฯ และ

1.4 ให้นักเรียนเขียนข้อมูลลงในสมุดติดตามความก้าวหน้า ได้แก่ วัน/เดือน/ปี ข้อมูลตารางเรียน ข้อมูลพฤติกรรมเป้าหมายในวันนี้ และวิชาที่นักเรียนจะต้องนำสมุดติดตามความก้าวหน้าไปให้คุณครูประจำวิชา ซึ่งในงานวิจัยนี้เป็นวิชาภาษาไทย

1.5 จากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนหยิบแต่มีสะสมติดไว้ที่กระดานสะสมดาวของตนเองเพื่อให้เป็นแรงเสริมในการมาเช็คอิน เมื่อนักเรียนเขียนรายละเอียดลงในสมุด

ติดตามความก้าวหน้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยบันทึกข้อมูลลงในแบบบันทึกผลการใช้สมุดติดตามความก้าวหน้าเช็คคอิน-เช็คเอาท์

2. ครูที่ปรึกษาให้นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้าไปให้ครูผู้สอนประจำวิชาภาษาไทยในช่วงก่อนเริ่มคาบเรียน

3. ครูผู้สอน ทบทวนเป้าหมายพฤติกรรมประจำวันที่นักเรียนต้องปฏิบัติก่อนเริ่มการสอน

4. ครูผู้สอนประเมินผลคะแนนตามพฤติกรรมเป้าหมายของนักเรียน และให้ข้อเสนอแนะเพื่อส่งเสริมความสำเร็จ ได้แก่

- ครูให้คำชมเชยทันทีสำหรับนักเรียนที่ทำพฤติกรรมนั้นตามที่วางเป้าหมายไว้

- ครูให้ข้อเสนอแนะถ้าหากนักเรียนไม่บรรลุเป้าหมาย

3.2.2 ดำเนินการเช็คเอาท์หลักเลิกเรียน

1. หลังเลิกเรียนคาบสุดท้าย นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้ามาให้ครูที่ปรึกษาเช็คเอาท์ เมื่อนักเรียนมาถึงครูจะให้นักเรียนหยิบจะได้รับแต้มสะสมติดไว้ที่กระดานสะสมดาวของตนเองเพื่อเป็นการเสริมแรง

2. จากนั้นครูตรวจดูคะแนนข้อมูลย้อนกลับ และรวมคะแนนการให้ข้อมูลย้อนกลับ นำข้อมูลเขียนลงในแบบบันทึก (กราฟ) หากนักเรียนทำคะแนนได้มากกว่าร้อยละ 80 ครูให้นักเรียนหยิบแต้มสะสมติดไว้ที่กระดานสะสมดาวของตนเอง หากนักเรียนไม่บรรลุเป้าหมายรายวัน ครูที่ปรึกษาจะให้ข้อเสนอแนะในการบรรลุเป้าหมายพฤติกรรม

3. จากนั้นครูตรวจดูการจดงานและการบ้านในแต่ละวิชา และครูเขียนแสดงความคิดเห็นลงไปในสมุดเพื่อสื่อสารกับผู้ปกครองและลงลายมือชื่อเพื่อให้นักเรียนนำกลับไปให้ผู้ปกครองรับทราบ และนำกลับมาให้ครูในตอนเช้าของวันต่อมา

4. ให้แรงเสริมเป็นรางวัลตามที่ตกลงกับนักเรียน

5. จากนั้นนักเรียนจะนำบัตรรายงานพฤติกรรมกลับไปให้ผู้ปกครองที่บ้านเซ็นชื่อรับทราบ

3.2.3 สรุปและประเมินผลรายสัปดาห์ คณะกรรมการฯ ประชุมเพื่อติดตามและทบทวนความก้าวหน้าของพฤติกรรม โดยใช้กราฟเส้นติดตามความก้าวหน้า ซึ่งมีเกณฑ์การพิจารณาติดตามความก้าวหน้าดังนี้

1. นักเรียนไม่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ นักเรียนมีความถี่พฤติกรรมเป้าหมายเท่ากับ 0 ครั้ง/วัน ติดต่อกัน 4 ครั้ง คณะกรรมการทบทวนและปรับแผนการสนับสนุนโดยถอดถอนการเสริมแรงที่เข้มข้น ให้อยู่ในระดับที่พอดีเพื่อติดตามความคงทนของพฤติกรรมนักเรียน นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier2 ต่อไป

2. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เล็กน้อย ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายเท่ากับ 1-3 ครั้ง/วัน สลับกันหรือต่อเนื่องกัน 2 ครั้งขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier2 ต่อไป คณะกรรมการทบทวนและปรับแผนการสนับสนุนโดยถอดถอนการเสริมแรงที่เข้มข้น ให้อยู่ในระดับที่พอดีเพื่อติดตามความคงทนของพฤติกรรมนักเรียน นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier2 ต่อไป

3. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ปานกลาง ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายที่ผกผัน ได้แก่ มีพฤติกรรมเท่ากับ 4-5 ครั้งขึ้นไป/วัน สลับกันหรือต่อเนื่องกัน 2 ครั้งขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการทบทวนและปรับปรุงแผนให้เหมาะสมกับนักเรียน นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกtier 2 ต่อไป และเมื่อครบ 4 สัปดาห์ แล้วพิจารณาพบว่านักเรียนไม่มีการตอบสนองต่อการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier1 ให้ดำเนินการประเมินพฤติกรรมรายบุคคลอีกครั้งเพื่อจัดการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในTierที่เหมาะสมต่อไป

4. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เพิ่มขึ้น ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายที่ผกผันสูง ได้แก่ มีพฤติกรรมตั้งแต่ 6 ครั้งขึ้นไป/วัน สลับกันหรือต่อเนื่องกัน 2 ครั้งขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการประเมินพฤติกรรมรายบุคคลอีกครั้งเพื่อจัดการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในTierที่เหมาะสมต่อไป

4. ในกรณีมีการร้องเรียนจากครูประจำชั้น ครูประจำวิชา เพื่อนในห้องเรียน และผู้ปกครองเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์รุนแรงขึ้นจากเดิม หรือนักเรียนไม่ตอบสนองต่อการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier2 หรือมีพฤติกรรมอื่นแทรกเข้ามา ให้พิจารณาประเมินพฤติกรรมPBIS เพื่อจัดการสนับสนุนพฤติกรรมที่เหมาะสมต่อไป

3.3 ระยะเวลาที่ 3 ระยะเวลาติดตามผล Follow up (A) เป็นระยะติดตามความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยผู้วิจัยถอดถอนเทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ โดยทิ้งระยะเวลา 1 สัปดาห์และกลับไปเก็บข้อมูลในระยะเวลาติดตามผล จำนวน 5 วัน ใน 1 สัปดาห์ รวมเป็น 5 ครั้ง ในช่วงเวลาวิชาภาษาไทย ซึ่งผลการติดตามความก้าวหน้าจะเป็นเกณฑ์เพื่อตรวจสอบนักเรียนที่จำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือในระยะที่ 3 (Tier3) หรือนักเรียนที่ยังต้องได้รับการ

ช่วยเหลือในระยะเวลาที่ 2 (Tier2) หรือนักเรียนมีความก้าวหน้าด้านพฤติกรรมที่ดีได้รับการส่งต่อไปยังการช่วยเหลือในระยะเวลาที่ 1 (Tier1)

4. การดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะเวลาที่ 3 (Tier3) โดยใช้เทคนิคการเสริมแรงและปรับเปลี่ยนใหม่

นักเรียนที่ผ่านการคัดกรองแล้วมีผลคะแนนอยู่ในเกณฑ์ต้องได้รับการช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน จะได้รับการถูกส่งต่อมาเข้าสู่กระบวนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะเวลาที่ 3 โดยการศึกษาครั้งนี้ใช้วิธีการสังเกตและบันทึกข้อมูลความถี่ของการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวทางกาย ได้แก่ การตีเพื่อน โดยใช้เทคนิคการเสริมแรงและปรับเปลี่ยนใหม่ ผู้วิจัยได้ใช้เป็นการวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) แบบแผนการทดลองแบบ A-B-A โดยมีมีการดำเนินการดังต่อไปนี้

4.1 ระยะเวลาที่ 1 หมายถึง ระยะเวลาพื้นฐานพฤติกรรม Baseline Phase (A) ในระยะนี้ของ Tier 1 นักเรียนทุกคนในห้องเรียนตามปกติ รวมถึงนักเรียนที่ได้รับการประเมินให้อยู่ Tier 3 ผู้วิจัยและผู้ช่วยนักวิจัยดำเนินการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมเป้าหมายติดต่อกัน 5 วัน ใน 1 สัปดาห์ รวมเป็น 5 ครั้ง ในคาบเรียนวิชาภาษาไทย ระยะเวลาเป็นการสังเกตพฤติกรรมการเรียนตามธรรมชาติของนักเรียน การเตรียมสื่อการสอน การประเมินสิ่งเสริมแรง เพื่อนำมาจัดเตรียมสื่อการสอนและอุปกรณ์ในการฝึก โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

4.1.1 คณะกรรมการระบบฯ ร่วมกันวางแผนให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก ได้แก่

- การระบุปัญหาพฤติกรรมที่เป็นปัญหา มีผลมาจากพยาธิสภาพของนักเรียน ครอบครัว สิ่งแวดล้อม เพื่อนร่วมชั้นเรียน การจัดการเรียนการสอนของครู หรือเหตุปัจจัยอื่นๆ ได้แก่ พฤติกรรมการตีเพื่อน หมายถึง การกระทำที่นักเรียนแสดงออกมาด้วยการใช้มือตีเพื่อน ทำให้เกิดความรำคาญ และได้รับบาดเจ็บ

กรณีศึกษา เด็กชายซี (นามสมมติ) เรียนชั้นป.2

ข้อมูลพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ นักเรียนมีพฤติกรรมตีเพื่อน ในขณะที่ร่วมเรียนในห้องเรียน ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวได้เกิดขึ้นบ่อย ในช่วงเวลาที่ทำแบบฝึกหัด ทำใบงาน หรือในช่วงเวลาที่ครูให้ตอบคำถามหรือทำกิจกรรม นักเรียนจะแสดงพฤติกรรมตีเพื่อนเท่ากับ 4-5 ครั้งต่อชั่วโมง ทำให้นักเรียนมีปัญหาในการเรียน การร่วมกับเพื่อนภายในห้องเรียน และขาดโอกาสในการพัฒนาศักยภาพของตนเอง

- คณะกรรมการร่วมกันวางแผนให้การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในระยะที่ 3 เป็นรายบุคคล ด้วยการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ (functional behavior assessment : FBA) และจัดทำแผนการจัดการพฤติกรรม (Behavior intervention Plan)

ตาราง 10 ตารางวิเคราะห์พฤติกรรม (ABC)

กิจกรรม	สถานการณ์ก่อน หน้าที่คาดว่าทำให้ เกิดพฤติกรรม (Antecedents : A)	พฤติกรรมที่ไม่พึง ประสงค์ (Behavior : B)	ผลที่ตามมาหลังจากแสดง พฤติกรรม (Consequences : C)
ในห้องเรียน วิชา ภาษาไทย	1.ทำแบบฝึกหัด/ใบ งาน	ลุกจากที่เดินไปตี เพื่อน	เพื่อนฟ้องครู ครูตักเตือน และได้ หลีกเลี่ยงจากงานที่ไม่อยากทำ (C+)

จากการวิเคราะห์หน้าที่ของพฤติกรรม สรุปได้ว่า ด.ช.ซี แสดงพฤติกรรมตีเพื่อนเนื่องจากเหตุปัจจัย เพื่อเรียกร้องความสนใจจากเพื่อนและครู และการหลีกเลี่ยงจากงานที่ไม่อยากทำ ในกรณีนี้คือ ด.ช.ซีไม่อยากทำแบบฝึกหัด ทำใบงานในคาบเรียนวิชาภาษาไทย ดังนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นถือเป็น C+ สำหรับด.ช.ซี ดังนั้น ด.ช.ซี จึงมีแนวโน้มที่จะตีเพื่อนอีกในการทำแบบฝึกหัด หรือทำใบงาน

- การวางแผนการจัดการพฤติกรรม (Behavior intervention Plan) นำข้อมูลที่ได้มาจากการวิเคราะห์พฤติกรรม การสังเกตพฤติกรรม ข้อมูลพื้นฐาน มาจัดทำแผนการจัดการพฤติกรรม จำนวน 3 แผน โดยมีรายละเอียดสำคัญดังนี้

1. กรณีศึกษา เด็กชายซี (นามสมมติ) เรียนชั้นป.2
2. พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ นักเรียนมีพฤติกรรมตีเพื่อน
ในขณะที่ร่วมเรียนในห้องเรียน หรือทำกิจกรรมในห้องเรียน
3. วัดดูประสงค์เชิงพฤติกรรม ลดพฤติกรรมตีเพื่อนในขณะที่ร่วมเรียนในห้องเรียน หรือทำกิจกรรมในห้องเรียน

โดย 1) การป้องกันพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยการปรับเปลี่ยนเงื่อนไข (A)

2) การปรับเปลี่ยนผลที่ตามมาหลังจากแสดงพฤติกรรม

เป้าหมาย (C)

3) การเสริมแรงและการปรับสินไหม

4) การสอนพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ทดแทนพฤติกรรม

เก่าที่ไม่พึงประสงค์

4.2 ระยะเวลาที่ 2 ระยะเวลาทดลอง Intervention Phase (B) ดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกโดยใช้เทคนิคการเสริมแรง การปรับสินไหม ดำเนินการฝึก 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน รวมเป็น 18 ครั้ง ประเมินติดตามผลทุกสัปดาห์ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยชี้แจงกติกาและเกณฑ์ในการปรับพฤติกรรมให้ ด.ช.ซี รับทราบ โดยเฉพาะการชี้แจงการแสดงพฤติกรรมอย่างไรที่จะได้มาซึ่งการเสริมแรงทางบวกและพฤติกรรมที่ทำให้ถูกลงโทษด้วยการปรับสินไหม

2. ผู้วิจัยได้จัดทำการสอนเรื่องพฤติกรรม การปรับพฤติกรรมดี เพื่อน เริ่มใช้แผนตั้งแต่วันที่ 8 พฤศจิกายน 2564 ถึงวันที่ 17 พฤศจิกายน 2564 ในห้องเรียนพิเศษ ทั้งนี้มีขั้นตอนการสอนดังนี้

2.1 การสร้างสถานการณ์จำลองแล้วให้ตัวแบบซึ่งเป็นเพื่อนในชั้นเรียน 2 คน มาสาธิตการแสดงพฤติกรรมจับแขนเบาๆ แทนการตีเพื่อนให้เป็นตัวอย่าง

2.2 เมื่อเพื่อนที่เป็นตัวแบบแสดงพฤติกรรมจับแขนเพื่อนเบาๆ ผู้วิจัยให้แอมยิ้มแล้วนำไปแลกกับแรงเสริมที่เป็นของเล่น แต่ถ้าตัวแบบแสดงพฤติกรรมตีเพื่อนจะถูกกลงโทษโดยการปรับสินไหม คือการริบแอมยิ้มคืน

3. ระหว่างการทำกิจกรรมในห้องเรียน ครูจะกระตุ้นให้ ด.ช.ซี แสดงพฤติกรรมจับแขนเพื่อนเบาๆ แทนการตี โดยการชี้แจงเทคนิคการชี้แนะทางวาจา การส่งสัญญาณเตือนการใช้สื่อทางสายตา (Visual Structure) เป็นรูปภาพ

4. ตลอดระยะเวลาของการทดลองให้มีการสังเกตและบันทึกการทดลอง

4.3 ระยะเวลาที่ 3 ระยะเวลาติดตามผล Follow up (A) เป็นระยะติดตามความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยผู้วิจัยถอดถอนเทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ โดยทิ้งระยะเวลา 1 สัปดาห์และกลับไปเก็บข้อมูลในระยะเวลาติดตามผล จำนวน 5 วัน ใน 1 สัปดาห์ รวม

เป็น 5 ครั้ง ในช่วงเวลาวิชาภาษาไทย ครูติดตามความก้าวหน้าของนักเรียนทุกครั้งหลังทำการสอนและการจัดการพฤติกรรม รวมทั้งประเมินความก้าวหน้าของนักเรียนในแต่ละครั้ง ซึ่งผู้วิจัยแบ่งเป็น 5 ครั้ง และในแต่ละครั้งใช้เวลา 1 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน รวมเก็บข้อมูลความก้าวหน้าทั้งหมด 5 ครั้ง

ซึ่งมีเกณฑ์การพิจารณาติดตามความก้าวหน้าดังนี้

1. นักเรียนไม่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ นักเรียนมีความถี่พฤติกรรมเป้าหมายเท่ากับ 0 ครั้ง/วัน ติดต่อกัน 4 ครั้ง คณะกรรมการทบทวนและปรับแผนการสนับสนุนโดยถอดถอนการเสริมแรงที่เข้มข้น ให้อยู่ในระดับที่พอดีเพื่อติดตามความคงทนของพฤติกรรมนักเรียน นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier3 ต่อไป

2. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เล็กน้อย ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายเท่ากับ 1-3 ครั้ง/วัน สลับกันหรือต่อเนื่องกัน 2 ครั้งขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier3 ต่อไป คณะกรรมการทบทวนและปรับแผนการสนับสนุนโดยถอดถอนการเสริมแรงที่เข้มข้น ให้อยู่ในระดับที่พอดีเพื่อติดตามความคงทนของพฤติกรรมนักเรียน นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier2 ต่อไป

3. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ปานกลาง ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายที่ผกผัน ได้แก่ มีพฤติกรรมเท่ากับ 4-5 ครั้งขึ้นไป/วัน สลับกันหรือต่อเนื่องกัน 2 ครั้งขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการทบทวนและปรับปรุงแผนให้เหมาะสมกับนักเรียน นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก tier 3 ต่อไป และเมื่อครบ 4 สัปดาห์ แล้วพิจารณาพบว่านักเรียนไม่มีการตอบสนองต่อการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier3 ให้คณะกรรมการทบทวนและปรับแผนการสนับสนุนที่เหมาะสมต่อพฤติกรรมนักเรียน

4. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เพิ่มขึ้น ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายที่ผกผันสูง ได้แก่ มีพฤติกรรมตั้งแต่ 6 ครั้งขึ้นไป/วัน สลับกันหรือต่อเนื่องกัน 2 ครั้งขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการประเมินพฤติกรรมรายบุคคลอีกครั้งเพื่อจัดการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในTier ที่เหมาะสมต่อไป

4. ในกรณีมีการร้องเรียนจากครูประจำชั้น ครูประจำวิชา เพื่อนในห้องเรียน และผู้ปกครองเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์รุนแรงขึ้นจากเดิม หรือนักเรียนไม่ตอบสนองต่อการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier3 หรือมีพฤติกรรมอื่นแทรกเข้ามา ให้พิจารณาประเมินพฤติกรรมPBIS เพื่อจัดการสนับสนุนพฤติกรรมที่เหมาะสมต่อไปให้

คณะกรรมการทบทวนปรับแผน และส่งต่อเพื่อขอรับบริการด้านการจัดการพฤติกรรมหรือวินิจัยจากแพทย์หรือนักจิตวิทยาต่อไป

4.4 คณะกรรมการประชุมร่วมกันเพื่อพิจารณาความก้าวหน้าของนักเรียนที่ได้รับการช่วยเหลือระยะที่ 3 (Tier3) และรายงานให้ผู้ปกครองรับทราบผลการดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 3 และทำการส่งต่อนักสหวิชาชีพ จิตแพทย์ นักจิตวิทยาต่อไป

4.6 คณะกรรมการจัดประชุมเพื่อพิจารณาตรวจสอบผลการดำเนินงานตั้งแต่การคัดกรอง การสนับสนุนในแต่ละระยะ เพื่อนำมาพิจารณาปรับปรุง

5. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การทดลองใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) ใช้วิธีการสังเกตและบันทึกข้อมูลความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในห้องเรียน โดยบันทึกในช่วงระยะเวลาตั้งแต่เริ่มเข้าสู่ชั้นสอนจนหมดคาบเรียน และวิเคราะห์ข้อมูลเป็นรายบุคคล โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นสถิติเชิงพรรณนาซึ่งเป็นสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่ามัธยฐาน

1.ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยมีวิธีการคำนวณ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554)

สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน คะแนนเต็ม

2.ค่าร้อยละ (Percentage) โดยมีวิธีคำนวณ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด,

2554)

สูตร

$$P = \frac{f \times 100}{N}$$

เมื่อ P แทน คะแนนค่าร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงให้เป็นร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

ขั้นตอนที่2 ปรับปรุงระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม โดยการสัมภาษณ์ผู้บริหาร ครู และผู้ที่เกี่ยวข้อง

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน ครู ผู้ปกครองของกลุ่มทดลองใช้ระบบฯ จำนวน 5 คน โดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีเกณฑ์การเลือก ดังนี้

1.1 เป็นผู้บริหาร และครูประจำชั้น ครูประจำวิชา และครูการศึกษาพิเศษ และผู้ปกครองของกลุ่มทดลองใช้ระบบฯ

1.2 เป็นคณะกรรมการระบบฯที่ได้รับการแต่งตั้ง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

เครื่องมือที่ใช้ในการปรับปรุงระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ได้แก่ แบบสัมภาษณ์เชิงลึก เรื่อง การปรับปรุงระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

โดยมีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

1) กำหนดประเด็นคำถามในการการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ตาราง 11 ประเด็นคำถามในการการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

เครื่องมือการวิจัย	ประเด็นคำถามหลัก
1.ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก มีองค์ประกอบครบ มีความชัดเจนและสมบูรณ์ ครูสามารถนำไปใช้ ข้อที่ควรปรับปรุง
2.คู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	คู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก มีองค์ประกอบครบ มีความชัดเจนและสมบูรณ์ ครูสามารถนำไปใช้ ข้อที่ควรปรับปรุง
3.แบบประเมินพฤติกรรม	แบบประเมินพฤติกรรม มีองค์ประกอบครบ มีความชัดเจนและสมบูรณ์ ครูสามารถนำไปใช้ ข้อที่ควรปรับปรุง

2) นำประเด็นคำถามสัมภาษณ์เชิงลึกเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาและคุณภาพของข้อคำถาม และปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

3). สร้างแบบสัมภาษณ์เชิงลึกตามโครงสร้างที่กำหนดโดยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ และด้านการจัดการพฤติกรรมนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ประเด็นและเนื้อหาที่ต้องการจะวัด ตลอดจนความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย และคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) เท่ากับหรือมากกว่า 0.5 ขึ้นไป (พิชิต ฤทธิ์จรรยา, 2561)

4) นำประเด็นการสนทนากลุ่มไปปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง

3. เก็บรวบรวมข้อมูล มีขั้นตอนดังนี้

1. จัดสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหาร ครู 3 และผู้ปกครองจำนวน 1 คน ตั้งแต่วันที่ 27-30 ธันวาคม 2564 ผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์ด้วยตนเองและผ่านทางโทรศัพท์

4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

แบบสัมภาษณ์เชิงลึก เรื่อง การปรับปรุงระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากแบบสัมภาษณ์เชิงลึกมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

1. ขั้นตอนที่ 1 กำหนดเกณฑ์คัดเลือกข้อความจากแบบสัมภาษณ์เชิงลึก

2. ขั้นตอนที่ 2 วางเค้าโครงการวิเคราะห์เป็นการจัดระบบการจำแนกคำ หรือข้อความในเนื้อหาสาระของแบบสัมภาษณ์เชิงลึก

3. ขั้นตอนที่ 3 พิจารณาเงื่อนไขแวดล้อม (Context) ของข้อมูลในแบบสัมภาษณ์เชิงลึกมาวิเคราะห์เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปอย่างถูกต้อง มีความครอบคลุมมากที่สุด

4. ขั้นตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการนับความถี่ของคำหรือข้อความที่จำแนกไว้ภายใต้ระบบการจำแนกที่กำหนดไว้ หลังจากนั้นทำการวิเคราะห์เชื่อมโยง สรุปบรรยายข้อมูลที่จำแนกได้ อ้างอิงไปสู่ข้อมูลทั้งหมดในแบบสัมภาษณ์เชิงลึกผลที่ได้จากการวิจัยระยะที่ 3 คือ ผลการเปรียบเทียบร้อยละของคะแนนความก้าวหน้าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนก่อนและหลังการใช้ทดลองใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม รวมทั้งประเด็นที่ต้องปรับปรุงของระบบระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (PBIS) สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม เป็นงานวิจัยประเภทการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยมีการดำเนินการวิจัย 3 ระยะ ได้แก่

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหา และความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ระยะที่ 2 สร้างระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ระยะที่ 3 ทดลองใช้และปรับปรุงระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง 3 ระยะ ตามลำดับ ดังนี้

1. ผลการศึกษาสภาพปัญหา และความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

2. ผลการสร้างระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

3. ผลการทดลองใช้และปรับปรุงระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

1. ผลการศึกษาสภาพปัญหาและความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

สภาพปัญหา และความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการศึกษาสภาพปัญหาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ส่วนที่ 2 ผลการศึกษาความคาดหวังการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ส่วนที่ 1 ผลการศึกษาสภาพปัญหาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

1) ขาดระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม พบว่า โรงเรียนดำเนินการจัดการศึกษา การช่วยเหลือและการจัดการพฤติกรรมนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม โดยใช้ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ซึ่งเป็นระบบที่กระทรวงศึกษาธิการร่วมกับกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข มาใช้ในโรงเรียนเพื่อดำเนินงานในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนทั้งโรงเรียน รวมถึงนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ทั้งนี้ทางโรงเรียนได้ดำเนินการคัดกรองนักเรียนโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรม The Strengths and difficulties Questionnaire : (SDQ) แบบคัดกรองนักเรียนที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรมและอารมณ์ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) และโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนรวมได้ดำเนินงานโดยใช้การบริหารจัดการเรียนรวมตามโครงสร้าง SEAT ในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษรวมถึงนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ดำเนินการคัดกรองโดยใช้ ดำเนินการคัดกรองโดยครูที่รับผิดชอบการศึกษาพิเศษในโรงเรียน ดังคำกล่าวของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1 “...โรงเรียนได้มีนโยบายจัดการศึกษาให้กับเด็กพิเศษทุกประเภท เป็นโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม ทำตามโครงสร้าง SEAT มีส่งครูเข้าอบรมและมอบหมายให้ครู...ซึ่งเป็นครูภาษาไทยรับผิดชอบดูแลเด็กพิเศษ ซึ่งทางผู้บริหารสนับสนุนทุกด้าน ทั้งการคัดกรอง ส่งไปพบแพทย์ และจัดห้องเรียนสำหรับสอนเสริม สำหรับเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนก็จะดำเนินการแนวทางเดียวกันกับเด็กพิเศษประเภทอื่นๆ”

ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2 “...โรงเรียนได้ใช้แบบคัดกรองของ สพฐ. และทางสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอข้อมูลประเมิน SDQ ของนักเรียนในโรงเรียน และหากเด็กคนไหนที่มีปัญหาหลายๆ เช่น สมาธิสั้น เรียนไม่ได้ เกเร ลุกออกจากที่ เรียนไม่รู้เรื่อง ฯลฯ ก็จะไปเรียกผู้ปกครองมาหาทางวิธีการช่วยเหลือร่วมกัน ส่วนใหญ่ก็จะแนะนำให้ผู้ปกครองพาไปพบแพทย์เพิ่ม”

2) บุคลากรขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการพฤติกรรมสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม ส่งผลให้ผู้บริหารโรงเรียน และครูผู้สอน ไม่สามารถจัดการพฤติกรรมของนักเรียนได้ ทำให้นักเรียนขาดโอกาสได้ฝึกพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่เหมาะสมกับสถานที่ สถานการณ์ ต่างๆ ได้อย่างเป็นประจำและสม่ำเสมอ และส่งผลให้นักเรียนมีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มมากขึ้น

ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1 “...ประการแรก ครูผู้สอนไม่มีความรู้ ความเข้าใจ และทักษะปฏิบัติในการจัดการพฤติกรรมหรือการปรับพฤติกรรมเด็กพิเศษ ....”

ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2 “...ขาดวิธีการปรับพฤติกรรม เมื่อครูเจอปัญหาพฤติกรรมของเด็กก็จะใช้วิธีเดิมๆ การเตือน การดุ เพราะวิธีเหล่านี้หยุดพฤติกรรมเด็กได้ทันที แต่เด็กก็ยังมีพฤติกรรมนั้นอีก”

ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3 “...เวลาที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม คุณครูก็จะเตือน อบรม เรียกรายงาน และรายงานให้ผู้ปกครองรับฟัง ส่วนเทคนิควิธีการเฉพาะยังไม่มี...”

3) ขาดการส่งต่อและความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นๆ โรงเรียนได้มีระบบการส่งต่อนักเรียนกลุ่มเสี่ยงด้านปัญหาทางพฤติกรรมไปยังโรงพยาบาลประจำอำเภอและประจำจังหวัด พบว่า การดำเนินงานร่วมกับโรงเรียน ทางโรงพยาบาลจะมีการรายงานผลการวินิจฉัยและการให้คำแนะนำไปยังผู้ปกครองและครู มีการติดตามผลเป็นระยะ นอกจากนี้มีการจัดอบรมการให้ความรู้และวิธีการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1 “...ทางโรงเรียนจะส่งต่อให้หมอที่โรงพยาบาลตรวจวินิจฉัย โดยทางครูที่รับผิดชอบการศึกษาพิเศษจะเป็นคนที่พาเด็กไปตรวจ”

ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2 “...จะมีการส่งต่อไปยังโรงพยาบาลประจำอำเภอ จะมีคิวนัดกับทางโรงพยาบาล”

ผู้เชี่ยวชาญคนที่ “...ทางโรงพยาบาลประจำจังหวัดจะเป็นศูนย์ใหญ่ แต่ทั้งนี้เด็กจะเข้ามาในลู่วงของโรงพยาบาลประจำอำเภอก่อน หากโรงพยาบาลประจำอำเภอไม่มีจิตแพทย์เด็ก ก็จะทำเรื่องส่งมารับการวินิจฉัยจากโรงพยาบาล ซึ่งในส่วนของโรงพยาบาลประจำจังหวัดเมื่อได้รับเคส หลังจากวินิจฉัยจากแพทย์แล้ว ทางโรงพยาบาลจะมีการให้คำแนะนำถึงการช่วยเหลือ กระตุ้นพัฒนาการ การดูแลปรับพฤติกรรมไปยังผู้ปกครองและครู และในส่วนของโรงพยาบาลจะมีการจัดอบรมให้ความรู้และวิธีการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม”

ส่วนที่ 2 ผลการศึกษาความคาดหวังของผู้บริหาร ครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องที่มีต่อระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

1. โรงเรียนอยากให้มีความช่วยเหลือด้านพฤติกรรมของนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม มีขั้นตอนที่ครูในโรงเรียนสามารถนำมาใช้ในการวางแผนและจัดการพฤติกรรมได้อย่างสะดวก ดังคำกล่าวของครูดังนี้

ผู้เชี่ยวชาญคนที่1“...ถ้ามีแนวทางการช่วยเหลือ การปรับพฤติกรรมของเด็กพิเศษที่ชัดเจน มีขั้นตอน วิธีการต่างๆ เทคนิคต่างๆที่เข้าใจง่าย ครูน่าจะทำได้...”

ผู้เชี่ยวชาญคนที่2“...อยากให้ระบบขั้นตอนที่ชัดเจนเริ่มตั้งแต่กระบวนการคัดกรอง การให้ความรู้เรื่องการคัดกรองเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม แบบการประเมินพฤติกรรม และแนวทางการช่วยเหลือที่สอดคล้องกับปัญหาพฤติกรรมของนักเรียน

ผู้เชี่ยวชาญคนที่3“...อยากให้ระบบขั้นตอนที่ชัดเจนเริ่มตั้งแต่กระบวนการคัดกรองการให้ความรู้เรื่องการคัดกรองเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม แบบการประเมินพฤติกรรม และแนวทางการช่วยเหลือที่สอดคล้องกับปัญหาพฤติกรรมของนักเรียน

2. ครูผู้สอนอยากให้มีความรู้เกี่ยวกับเทคนิควิธีการปรับพฤติกรรม วิธีการคัดกรอง วิธีการช่วยเหลือนักเรียนที่เหมาะสม เมื่อพบนักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เช่น นักเรียนลุกออกจากที่ นักเรียนพูดคำไม่สุภาพ ควรมีวิธีการจัดการพฤติกรรมอย่างไรและวิธีการสร้างเสริมพฤติกรรมสำหรับเด็กพิเศษอย่างถูกต้องตามหลักการ ดังคำกล่าว

ผู้เชี่ยวชาญคนที่1“...อยากให้มีความรู้วิธีการปรับพฤติกรรมเด็กพิเศษในห้องเรียน...”

ผู้เชี่ยวชาญคนที่2“...สำหรับเด็กพิเศษที่มีปัญหาพฤติกรรมแล้วเรียนใน

ห้องเรียนรวม เขาจะเป็นคนที่ชอบก่อกวนห้องเรียน คุณครูอยากให้มีความรู้วิธีการปรับพฤติกรรมกับเด็กกลุ่มนี้เป็นพิเศษ”

ผู้เชี่ยวชาญคนที่3“...เคยไปอบรมวิธีการปรับพฤติกรรมเด็กพิเศษ พอจะทราบ

เทคนิคต่างๆมาบ้าง นำมาใช้ในห้องเรียน ปรับเข้ากับวิธีการสอนของเรา เด็กก็ดีขึ้น เช่น การเสริมแรง การให้รางวัล การตั้งเงื่อนไข หากมีวิธีการใหม่ๆ เทคนิคใหม่ๆที่เฉพาะเจาะจงกับพฤติกรรมเด็กก็จะทำให้ช่วยเด็กได้ง่ายขึ้น”

3. ผู้บริหารและครูผู้สอนอยากให้มีความร่วมมือกันทำงานร่วมกันกับผู้ปกครอง และผู้เชี่ยวชาญด้านการปรับพฤติกรรมเด็กพิเศษ เพื่อร่วมกันช่วยกันหาทางแก้ปัญหาพฤติกรรมของนักเรียน

ผู้เชี่ยวชาญคนที่1“...อยากให้มีการร่วมด้วยช่วยกันกับผู้ปกครองในการแก้ไขปัญหาของบุตรหลาน...”

ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2 “...บางปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนมีความรุนแรง เช่น ตีเพื่อน หรือพฤติกรรมรุนแรง ทางครูอยากส่งไปปรึกษาหมอ แต่กระบวนการจะต้องทำเรื่องขอคัดกรอง ซึ่งใช้เวลานาน ทำให้ปัญหาพฤติกรรมที่รุนแรงถูกแก้ไขช้า ”

4. สถานศึกษาอยากให้มีการบริหารจัดการพฤติกรรมที่เป็นขั้นเป็นตอนของการทำงาน มีการเตรียมเอกสาร แบบประเมินต่างๆที่พร้อมใช้ มีการวัดและประเมินผลที่สามารถนำมาใช้ในการประเมินพฤติกรรมเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมได้อย่างชัดเจน

ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1 “...หากเป็นไปได้อยากให้มีส่วนที่มีเอกสารต่างๆ แนะนำครูในการประเมินพฤติกรรมเด็ก มีแนวทางการจัดกิจกรรมและการวัดผล ประเมินผลว่านักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นไหม ...”

ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2 “...อยากให้มีส่วนในการช่วยเหลือนักเรียนเป็นขั้นตอน 1 ควรทำอะไร 2 เมื่อพบเด็กแล้วควรทำอย่างไรต่อไป ถ้าเด็กมีพฤติกรรมนี้ควรช่วยเหลืออย่างไร หากมีขั้นตอนแบบนี้ได้จะทำให้ครูทำงานง่ายขึ้น ”

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาสภาพปัญหา และความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม โดยศึกษาผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) มาเป็นแนวทางกำหนดร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในระยะที่ 2

2. ผลการสร้างระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

การสร้างระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ผลการยกย่องระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม จากข้อมูลระยะที่ 1

ตอนที่ 2 ผลการหาคุณภาพร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม มี 2 ขั้นตอนย่อย คือ

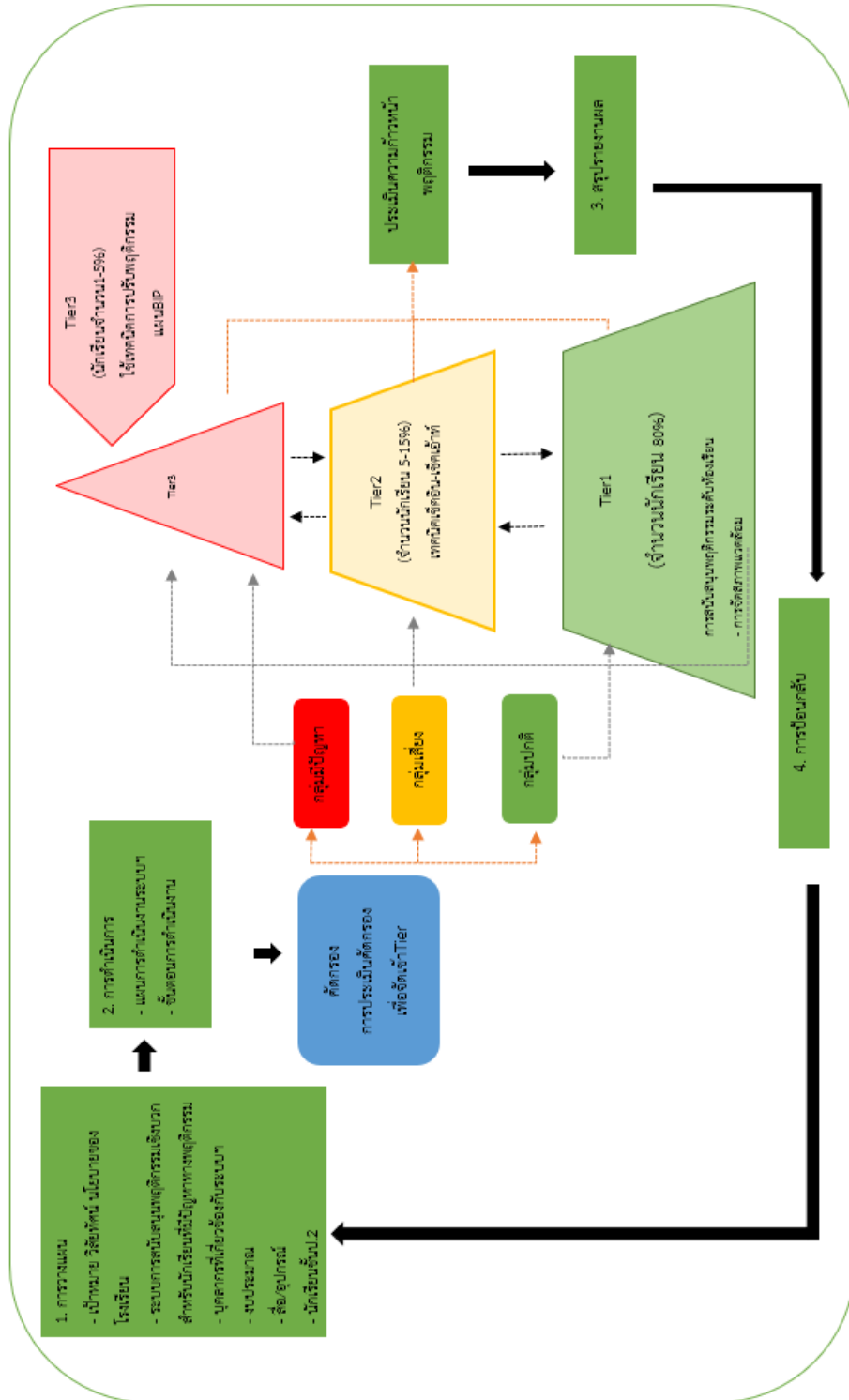
ตอนที่ 2.1 ประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

ตอนที่ 2.2 พิจารณาร่างระบบจากผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่ม

ตอนที่ 1 ผลการยกย่องระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม จากข้อมูลระยะที่ 1

ผลการยกย่องระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม จากข้อมูลระยะที่ 1 พบว่า ร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม มีรายละเอียด ดังภาพประกอบ

1.ร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม
ในโรงเรียนเรียนร่วม

ภาพประกอบ 14 ร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม (ฉบับที่ 1)

2. วัตถุประสงค์ของระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

2.1 เพื่อให้การดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกของโรงเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 เพื่อให้โรงเรียน ผู้ปกครอง หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นักศึกษาชีพ เครือข่ายมีการทำงานร่วมกันโดยผ่านกระบวนการทำงานที่ชัดเจน พร้อมด้วยเอกสาร หลักฐานการปฏิบัติงาน สามารถตรวจสอบหรือรับการประเมินได้

3. องค์ประกอบของระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

องค์ประกอบของระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกพัฒนามาจากสภาพปัจจุบัน ปัญหา ความต้องการและแนวทางการพัฒนาการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม และการวิเคราะห์ สังเคราะห์ การศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 การวางแผน ขั้นตอนนี้เป็นกำหนดองค์ประกอบที่จะนำมาใช้ในการวางแผนระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ประกอบด้วย

1) เป้าหมาย วิสัยทัศน์ นโยบายการดูแลช่วยเหลือ การจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

2) บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

(1) คณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ประกอบด้วย

- ผู้อำนวยการโรงเรียน	ประธานกรรมการ
- ครูประจำชั้นป.2	กรรมการ
- ครูวิชาการ	กรรมการ
- ครูประจำวิชาภาษาไทย	กรรมการ
- ตัวแทนผู้ปกครอง	กรรมการ
- นักศึกษาชีพ	กรรมการ
- ครูการศึกษาพิเศษ	กรรมการและเลขานุการ

(2) บทบาทหน้าที่คณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
มีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 12 บทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

ผู้รับผิดชอบ	บทบาทหน้าที่
ผู้อำนวยการ โรงเรียน	<ul style="list-style-type: none"> - เชิญผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องประชุมชี้แจง - ให้ข้อเสนอแนะและความเห็นชอบระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก - แต่งตั้งคณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก - ร่วมวางแผน ปฏิบัติ ตรวจสอบและสะท้อนผลในระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก - สนับสนุนคณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก - ปฏิบัติตามขั้นตอนต่างๆ ในระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก - กำกับและควบคุมการปฏิบัติงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
ครูผู้สอน ครูประจำชั้น ครูประจำวิชา ครูการศึกษาพิเศษ	<ul style="list-style-type: none"> - ศึกษาทำความเข้าใจคู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก - เป็นคณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก - ร่วมวางแผน ปฏิบัติ ตรวจสอบและสะท้อนผลในระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก - ปฏิบัติตามขั้นตอนต่างๆ ในระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก - ให้ข้อเสนอแนะการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
นักสหวิชาชีพ	<ul style="list-style-type: none"> - ศึกษาทำความเข้าใจคู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก - เป็นคณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก - ร่วมวางแผน ปฏิบัติ ตรวจสอบและสะท้อนผลในระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก - ปฏิบัติตามขั้นตอนต่างๆ ในระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก - ให้ข้อเสนอแนะการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

ตาราง 12 (ต่อ)

ผู้รับผิดชอบ	บทบาทหน้าที่
ผู้ปกครอง	<ul style="list-style-type: none"> - ให้ความร่วมมือในการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก - ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อคณะกรรมการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก - ดำเนินการบันทึกผลพฤติกรรมตามระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
นักเรียนชั้นป.2	<ul style="list-style-type: none"> - ให้ความร่วมมือในการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก - ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง

3) นักเรียนชั้นป.2

4) งบประมาณ

(1) เงินอุดหนุนนักเรียน

(2) เงินสนับสนุนค่าใช้จ่ายการจัดการศึกษา

(3) เงินรายได้สถานศึกษา

5) เครื่องมือ/สื่อ/อุปกรณ์/สิ่งอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกฯ มีดังนี้

(1) คู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มี

ปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

(2) แฟ้มระเบียบนักเรียนชั้นป.2

(3) แบบเก็บข้อมูลทะเบียนนักเรียนรายบุคคล

(4) แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนรายบุคคล

(5) ตารางสรุปการประเมินพฤติกรรมนักเรียนรายบุคคล

(6) แบบประเมินจุดแข็ง และจุดอ่อน (Strengths and Difficulties

Questionnaire: SDQ)

(7) ตารางสรุปผลการประเมินพฤติกรรมก่อนการทดลอง

(8) ตารางสรุปจำนวนนักเรียนสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier1

(9) แบบบันทึกพฤติกรรม(Single Subject Design)

(10) กราฟรายงานผลพฤติกรรม

(11) ตารางการวิเคราะห์หา A-B-C

(12) แบบฟอร์มแผนการจัดการพฤติกรรม (Behavioral

Intervention Plan: BIP)

3.2 กระบวนการ มีรายละเอียดดังนี้

1) แผนดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก มีรายละเอียด

ดำเนินการดังต่อไปนี้

ตาราง 13 แผนการดำเนินงานตามระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

วิธีดำเนินงาน	เครื่องมือ	ผู้รับผิดชอบ
<p>1.การวางแผน (Plan)</p> <p>มีขั้นตอนในการดำเนินงานดังนี้</p> <p>1.4 การประชุมวางแผนผู้ที่เกี่ยวข้อง การประชุมวางแผนผู้ที่เกี่ยวข้อง</p> <p>1.5 ร่วมกันเสนอชื่อและแต่งตั้งคณะกรรมการระบบฯ ประกอบด้วยผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้น นักสหวิชาชีพ</p> <p>1.6 ร่วมกันวางแผนระบบวางแผนปฏิบัติงานร่วมกัน โดยยึดหลักองค์ประกอบของการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (PBIS) รายละเอียดดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. วางแผนพฤติกรรมที่คาดหวังหรือพฤติกรรมเป้าหมายของโรงเรียน/ห้องเรียน 2. วางแผนการบริหารจัดการบุคลากร คณะกรรมการระบบฯ 3. วางแผนการกำกับติดตามการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก 4. วางแผนการจัดเตรียมข้อมูลนักเรียนรายบุคคล 5. วางแผนขั้นตอนการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก 6. วางแผนกำหนดการดำเนินงาน 	<ol style="list-style-type: none"> 1. หนังสือเชิญประชุม 2. บันทึกการประชุม 3. แผนการดำเนินงาน 4. คู่มือการใช้ระบบ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้อำนวยการฯ 2. เลขานุการระบบฯ 3. คณะกรรมการระบบฯ

ตาราง 13 (ต่อ)

วิธีดำเนินงาน	เครื่องมือ	ผู้รับผิดชอบ
<p>2.ชั้นปฏิบัติตามแผน (DO)</p> <p>2.1 จัดอบรมระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม</p>	<p>1. คู่มือการใช้ระบบ</p> <p>2. แบบวิเคราะห์องค์ประกอบ</p> <p>3.แบบรวบรวมปัญหาพฤติกรรม</p> <p>4.ตารางการปฏิบัติงาน</p>	<p>ครูการศึกษาพิเศษ</p>
<p>2.2 ประชุมผู้ปกครองก่อนเปิดภาคเรียนที่ 2/2564 แจกแนวทางดำเนินการส่งเสริมพฤติกรรมทางบวกของโรงเรียน และขอความร่วมมือจากผู้ปกครอง</p>	<p>1. แนวทางการดำเนินงานส่งเสริมพฤติกรรมทางบวกของโรงเรียน</p>	<p>คณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก</p>
<p>2.3 ดำเนินการคัดกรองปัญหาพฤติกรรมโดยใช้แบบประเมินPBIS</p> <p>2.4 คณะกรรมการการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก นำผลการประเมินทั้ง 3 ฉบับ มาพิจารณาผลการคัดกรองด้านพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละบุคคล แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยง และกลุ่มมีปัญหา</p> <p>2.5 คณะกรรมการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกวางแผนการให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนแต่ละกลุ่ม</p>	<p>1.แบบประเมินพฤติกรรมPBIS</p> <p>2. แบบสรุปข้อมูลการส่งเสริมพฤติกรรมแต่ละระดับ</p> <p>3. แบบฟอร์มบันทึกพฤติกรรม</p> <p>4. ตารางข้อตกลงและตัวอย่างพฤติกรรมในแต่ละสถานที่</p>	<p>ครูการศึกษาพิเศษ</p>

ตาราง 13 (ต่อ)

วิธีดำเนินงาน	เครื่องมือ	ผู้รับผิดชอบ
2.6 เริ่มดำเนินการช่วยเหลือนักเรียนตามแผนที่วางไว้	1. แนวทางการส่งเสริมพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียน	คณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
2.7 ดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier1	1. แบบฟอร์มบันทึกพฤติกรรม 2. จัดสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมในห้องเรียน	คณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
2.8 ดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier2	1.แบบฟอร์มบันทึกพฤติกรรม 2.สมุดติดตามความก้าวหน้า Check in-Check out	คณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
2.9 ดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier3	1.แผนBIP 2.แบบประเมินความก้าวหน้า	คณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
3. ขั้นตรวจสอบและประเมินผล (Check) 1.1 ประชุมคณะกรรมการเพื่อกำหนดแนวทางการและระยะเวลาในการตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงาน 1.2 เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผล 1.3 ดำเนินการตรวจสอบและประเมินผล 1.4 สรุปผลการดำเนินงาน	1.. แบบตรวจสอบการดำเนินงานระบบฯ	1. ผู้อำนวยการ 2. เลขานุการ 3.คณะกรรมการระบบฯ 3.คณะกรรมการระบบฯ

ตาราง 13 (ต่อ)

วิธีดำเนินงาน	เครื่องมือ	ผู้รับผิดชอบ
4. ขั้นปรับปรุงและพัฒนา (Act) 1.1 ประชุมคณะกรรมการเพื่อสะท้อนผล การดำเนินงาน 1.2 ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามมติที่ ประชุม 1.3 จัดทำเอกสารรายงานผลให้ผู้ ที่เกี่ยวข้องทราบ 1.4 ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม ครบถ้วนในกระบวนการปรับปรุง	7.แบบสรุปผลการ ดำเนินงานระบบฯ	1. ผู้อำนวยการ 2. เลขานุการ คณะกรรมการระบบฯ 3. คณะกรรมการระบบ ฯ

2) ขั้นตอนการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกฯ มีรายละเอียดดังนี้

(1) การคัดกรองพฤติกรรม เป็นการพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่แสดงพฤติกรรมออกมาขณะครูสอน หรือทำกิจกรรมในห้องเรียน แล้วพฤติกรรมนั้นเป็นอุปสรรคหรือขัดขวางต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู ส่งผลกระทบต่อเรียนรู้ของตนเอง รวมถึงรบกวนสมาธิของเพื่อนร่วมชั้นเรียน ทำลายบรรยากาศในห้องเรียน เพื่อนร่วมชั้นเรียนรู้สึกไม่ปลอดภัยหรือได้รับบาดเจ็บ ไม่สบายใจหรือรำคาญ ทำให้ข้าวของเสียหาย พฤติกรรมนั้นได้แก่

(1.1) พฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน หมายถึง การที่นักเรียนเอาตัวออกพ้นจากเก้าอี้หรือที่นั่งของตนเองในระยะ 1 ก้าว ซึ่งพฤติกรรมนั้นแสดงออกในขณะที่กำลังเรียนหรือทำกิจกรรม โดยที่ไม่ได้รับอนุญาตจากครู และไม่เกี่ยวข้องกับการลุกออกจากที่เพื่อทำกิจกรรม

(1.2) พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน หมายถึง การที่นักเรียนแสดงคำพูดหยาบคายออกมา ในขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมตัวอย่างเช่น การสบถ การพูดคำว่า มึง กู อี เป็นต้น

(1.3) พฤติกรรมการตีเพื่อน หมายถึง การกระทำที่นักเรียนแสดงออกมาด้วยการใช้มือตีเพื่อนทำให้เกิดความรำคาญ และได้รับบาดเจ็บ

(2) การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน (Tier 1) การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน (Tier 1) หมายถึง การช่วยเหลือระยะเริ่มต้น นักเรียนทุกคนในห้องเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมพุดก่อกวนเพื่อน/ล้อเพื่อน และพฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะเรียนมีโอกาเกิดขึ้น สนับสนุนพฤติกรรมในชั้นเรียนเป็นการปฏิบัติของชั้นเรียนที่สอดคล้องกับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในโรงเรียน PBIS เช่น การออกข้อกำหนดภายในโรงเรียนและภายในห้องเรียน การจัดสภาพแวดล้อมที่ดีและปลอดภัยเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การจัดห้องเรียนให้เอื้อต่อกิจกรรมการเรียนการสอน และพฤติกรรมการสอนของครูที่สนับสนุนพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียน เช่น การใช้ตารางกิจกรรม การให้โอกาส การชื่นชม การเตือนก่อนเกิดพฤติกรรม และการจัดการพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่

2.1 การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมการจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสม ส่งเสริมพฤติกรรมที่พึงประสงค์เป็นการป้องกันเชิงรุก การจัดสภาพบรรยากาศที่เหมาะสม น่าอยู่ ปลอดภัย บรรยากาศส่งเสริมการเรียนรู้ให้กับนักเรียน

2.2 การสร้างข้อตกลงร่วมกันในห้องเรียนครูและนักเรียนร่วมกันสร้างข้อตกลงร่วมกันในห้องเรียน โดยจะต้องปฏิบัติตามข้อตกลงอย่างเคร่งครัดและสม่ำเสมอ

2.3 ตารางกิจกรรม/กิจวัตรประจำวันในห้องเรียนการจัดตารางกิจกรรมให้นักเรียนทราบ นักเรียนจะเข้าใจได้ว่าตนเองต้องทำอะไรบ้างในกิจกรรมนั้นๆ และเป็น การฝึกให้นักเรียนมีการกำกับตนเองและเตือนตนเอง เช่น ตารางกิจกรรม ตารางเรียน ตารางการส่งงาน เป็นต้น

2.4 การสอนที่มีประสิทธิภาพ การสอนของครูผู้สอนเป็นปัจจัยสำคัญต่อการเรียนรู้และพฤติกรรม การจัดการเรียนการสอนที่สนุกสนาน มีกิจกรรมทำแบบ Active learning งานที่มอบหมายเหมาะกับระดับความสามารถ และครูที่มีความมั่นใจในการสอน จะช่วยให้นักเรียนทุกคนรู้สึกมีส่วนร่วมในการเรียน ประสบความสำเร็จในการเรียนได้ จะช่วยป้องกันพฤติกรรมที่เป็นปัญหาให้กับนักเรียน

(3) การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระดับที่ 2 เป็นนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมพุดก่อกวนเพื่อน/ล้อเพื่อน และพฤติกรรมลุกออกจากที่นั่งขณะเรียน นักเรียนกลุ่มนี้จะมี

ประมาณ 5-15% ของนักเรียนทั้งหมดในห้องเรียน ซึ่งหมายถึงเด็กที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมหรือวิชาการไม่มากนัก นักเรียนกลุ่มนี้ควรได้รับการเตือนว่าโรงเรียนมีความคาดหวังด้านพฤติกรรมอย่างไร หากไม่ได้รับการแก้ไขนักเรียนอาจมีปัญหาด้านพฤติกรรมหรือด้านวิชาการมากขึ้น ยาวนานขึ้น และรุนแรงมากขึ้นในอนาคต นักเรียนในระดับที่ 2 รวมถึงเด็กที่แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมบ่อยครั้งหรือไม่สามารถเรียนทันเพื่อนในด้านวิชาการต่างๆ ที่ได้รับการช่วยเหลือในระดับที่ 1 แล้วโดยใช้เทคนิคเช็คอิน เช็คเอาท์ (Check-in /Check-out : CICO)

เทคนิคเช็คอิน เช็คเอาท์ Check-in /Check-out (CICO) หรือที่เรียกว่า The Behavior Education Program (BEP) เป็นเทคนิคที่ใช้ในการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier2 จะใช้สำหรับลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียนที่จะส่งผลกระทบต่อการศึกษาของนักเรียนและเพื่อนร่วมชั้น เทคนิคเช็คอิน เช็คเอาท์ ส่งเสริมด้านสัมพันธภาพเชิงบวกด้วยการเสริมแรง และยังช่วยส่งผลกระทบต่อการศึกษาและด้านอื่นๆ ตามมาอีกด้วย

ลักษณะโดยทั่วไปของเทคนิคเช็คอิน เช็คเอาท์ จะมีการกำหนดพฤติกรรมที่คาดหวัง โดยมีการเช็คพฤติกรรมที่คาดหวังลงบนแผ่นบันทึกความก้าวหน้ารายวันที่มีคะแนนจากครูในแต่ละวันและเป็นข้อมูลป้อนกลับจากคะแนนที่นักเรียนจะได้รับรู้การพัฒนาของตนเอง และนักเรียนจะมารายงานกับครูในตอนเช้า เช็คอินและในตอนเย็นก่อนกลับบ้านครูจะทบทวนตามแบบบันทึกความก้าวหน้ารายวันและส่งข้อมูลกลับไปที่บ้าน เช็คเอาท์ เพื่อให้ผู้ปกครองได้ดูข้อมูลจากคะแนนและลงนามในแบบติดตามความก้าวหน้า

(4) การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในระยะที่ 3 (Tier 3) นักเรียนที่ได้รับการประเมินอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์หรือเมื่อเข้ารับความช่วยเหลือในระดับที่ 2 แล้วประเมินไม่ผ่าน นักเรียนกลุ่มนี้มีประมาณ 1-5% ของนักเรียนทั้งหมด นักเรียนจะต้องเข้ารับความช่วยเหลือที่เข้มข้นขึ้นเป็นรายบุคคลตามทักษะที่ขาดหายไปจากการประเมิน โดยมีเทคนิคที่ใช้ในการสนับสนุนระยะที่ 3 ได้แก่ การวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ (FBA(functional behavior assessment) การจัดทำแผนจัดการพฤติกรรม (Behavior intervention Plan) และเทคนิคการลดพฤติกรรมที่มีพึงประสงค์ การส่งเสริมพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และการส่งต่อสู่นักสหวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ นักจิตวิทยา จิตแพทย์ นักสังคมสงเคราะห์ เป็นต้น และเมื่อประเมินผลหลังจากให้การช่วยเหลือนักเรียนที่ดีขึ้นจะกลับเข้าไปสู่การช่วยเหลือระดับที่ 2 หรือ 1 ตามเกณฑ์ที่กำหนด

(5) ประเมินความก้าวหน้า เป็นการประเมินความก้าวหน้าด้านพฤติกรรมของนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) ใช้วิธีการสังเกตและบันทึกข้อมูลความถี่ของการเกิดพฤติกรรม

พฤติกรรมไม่ส่งงานหรือส่งงานช้ากว่าเวลาที่กำหนดและพฤติกรรมลูกออกจากที่เดินไปมาขณะนั่งเรียนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้แบบแผนการทดลองแบบ A-B-A

3.3 สรุปผลและรายงานผล คือ การนำคะแนนความก้าวหน้าด้านพฤติกรรมของนักเรียนหลังจากได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

3.4 การบ่อนกลับ คือการนำเอาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความก้าวหน้าด้านพฤติกรรมของนักเรียนไปพัฒนาปัจจัยนำเข้าและกระบวนการเพื่อให้ได้ผลผลิตที่ดีขึ้น

ตอนที่ 2 ผลการตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

2.1 ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ ได้ผลดังตารางที่ 14

ตาราง 14 ความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ที่	รายการประเมิน	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้		
		$\bar{X}$	S.D	แปลความ	$\bar{X}$	S.D	แปลความ
1	ผังระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	3.80	0.45	มาก	3.60	0.55	มาก
2	ความเป็นมาและความสำคัญ	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
3	วัตถุประสงค์ของระบบ	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
4	องค์ประกอบของระบบสนับสนุน						
	พฤติกรรมเชิงบวก	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
	4.1 การวางแผน	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
	1) เป้าหมาย วิสัยทัศน์ นโยบายการดูแลช่วยเหลือ	4.75	0.45	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
	2) บุคลากรที่เกี่ยวข้อง	4.60	0.55	มากที่สุด	4.80	0.45	มากที่สุด
	(1) คณะกรรมการระบบสนับสนุน						
	พฤติกรรมฯ	4.60	0.55	มากที่สุด	4.80	0.45	มากที่สุด

ตาราง 14 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้		
		$\bar{X}$	S.D	แปล ความ	$\bar{X}$	S.D	แปล ความ
	(2) บทบาทหน้าที่คณะกรรมการฯ	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
	3) นักเรียนชั้นป.2	4.60	0.55	มากที่สุด	5.00	0.45	มากที่สุด
	4) งบประมาณ	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
	5) เครื่องมือ/สื่อ/อุปกรณ์/สิ่งอำนวยความสะดวก						
	ความสะอาด	4.80	0.45	มากที่สุด	4.80	0.45	มากที่สุด
	4.2 การดำเนินงาน	3.60	0.55	มาก	3.60	0.55	มาก
	1) แผนดำเนินงานระบบสนับสนุน						
	พฤติกรรมเชิงบวก	3.80	0.45	มาก	3.80	0.45	มาก
	2) ขั้นตอนการดำเนินงานระบบ						
	สนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	3.80	0.45	มาก	3.80	0.45	มาก
	(1) การคัดกรอง (2) (Tier 1) (Tier 2)						
	(Tier 3)	3.80	0.45	มาก	4.00	0.00	มาก
	4.4 สรุปและรายงานผล	3.80	0.45	มาก	3.60	0.55	มาก
	4.5 การป้องกันกลับ	3.80	0.45	มาก	3.60	0.55	มาก
	5.1 การคัดกรอง	4.20	0.45	มาก	4.20	0.45	มาก
	(1) วัตถุประสงค์	4.00	0.00	มาก	3.80	0.84	มาก
	(2) แบบประเมินสำหรับการคัดกรอง	3.60	0.55	มาก	3.60	0.55	มาก
	(3) เกณฑ์การประเมิน	3.60	0.55	มาก	3.60	0.55	มาก
	5.2 ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก						
	ระยะที่ 1 (Tier 1)	4.80	0.45	มากที่สุด	4.80	0.45	มากที่สุด

ตาราง 14 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้		
		$\bar{X}$	S.D	แปลความ	$\bar{X}$	S.D	แปลความ
(1)	หลักการ	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
(2)	วัตถุประสงค์	4.60	0.55	มากที่สุด	5.00	0.00	มากที่สุด
(3)	กลุ่มเป้าหมาย	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
(4)	กลยุทธ์การสนับสนุน Tier1	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
(5)	ขั้นตอน Tier1	4.80	0.45	มากที่สุด	4.80	0.45	มากที่สุด
(6)	สรุปติดตามและประเมิน ความก้าวหน้าของนักเรียน	4.80	0.45	มากที่สุด	4.80	0.45	มากที่สุด
(7)	การสรุปและรายงานผล	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
(8)	ประเมินและสรุปผล Tier1	4.80	0.45	มากที่สุด	4.80	0.45	มากที่สุด
(9)	เครื่องมือประกอบTier1	4.80	0.45	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
5.3 ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิง							
	บวกระยะที่ 2 (Tier 2)	4.80	0.45	มากที่สุด	4.80	0.45	มากที่สุด
(1)	หลักการ	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
(2)	วัตถุประสงค์	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
(3)	กลุ่มเป้าหมาย	4.80	0.45	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
(4)	กลยุทธ์การสนับสนุน พฤติกรรม Tier2	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
(5)	ขั้นตอนการสนับสนุน พฤติกรรม Tier2	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
(6)	สรุปติดตามและประเมิน ความก้าวหน้าของนักเรียน	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
(7)	การสรุปและรายงานผล	4.80	0.45	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
(8)	ประเมินและสรุปผล Tier2	4.60	0.55	มากที่สุด	4.80	0.45	มากที่สุด
(9)	เครื่องมือประกอบTier2	4.60	0.55	มากที่สุด	4.80	0.45	มากที่สุด

ตาราง 14 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ความเหมาะสม		ความเป็นไปได้			
		$\bar{X}$	S.D	แปลความ	$\bar{X}$	S.D	แปลความ
	5.4 ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิง						
	บวกระยะที่ 3 (Tier 3)	4.80	0.45	มากที่สุด	5.00	0.00	มากที่สุด
	(1) หลักการ	4.80	0.45	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
	(2) วัตถุประสงค์	4.80	0.45	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
	(3) กลุ่มเป้าหมาย	4.60	0.55	มากที่สุด	4.80	0.45	มากที่สุด
	(4) กลยุทธ์การสนับสนุนพฤติกรรม						
	Tier3	4.60	0.55	มากที่สุด	4.80	0.45	มากที่สุด
	(5) ขั้นตอนการสนับสนุนพฤติกรรม						
	Tier3	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
	(6) สรุปติดตามและประเมิน						
	ความก้าวหน้าของนักเรียน	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
	(7) การสรุปและรายงานผล	4.80	0.45	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
	(8) ประเมินและสรุปผลการ Tier2	4.60	0.55	มากที่สุด	4.80	0.45	มากที่สุด
	(9) เครื่องมือประกอบTier3	4.60	0.55	มากที่สุด	4.80	0.45	มากที่สุด
	คู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรม						
	เชิงบวกฯ						

ตาราง 14 (ต่อ)

ที่	รายการประเมิน	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้		
		$\bar{X}$	S.D	แปล ความ	$\bar{X}$	S.D	แปลความ
6.1	องค์ประกอบของคู่มือการใช้ระบบฯ	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
6.2	ความเหมาะสมของคู่มือการใช้ระบบฯ	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
6.3	ภาษาที่ใช้ในคู่มือการใช้ระบบฯ	4.60	0.55	มากที่สุด	4.60	0.55	มากที่สุด
รวม		4.48	0.50	มาก	4.49	0.49	มาก

จากตารางที่ 14 ผู้เชี่ยวชาญทำการตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม พบว่า การประเมินความเหมาะสมภาพรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 การประเมินความเป็นไปได้ของระบบภาพรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49

ตอนที่ 2.2 พิจารณาร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ผลการพิจารณาร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วมจากผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่ม จำนวน 8 คน พบว่า ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วมมีความเหมาะสมและให้ข้อเสนอแนะในเรื่องต่อไปนี้ ดังตารางที่ 15

ตาราง 15 ผลการพิจารณาร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม จากผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่ม

ที่	ประเด็น	ผลการสนทนากลุ่ม		ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะและ เหตุผลประกอบ ของผู้เชี่ยวชาญ
		เหมาะสม	ไม่ เหมาะสม	
1	ผังระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (Flow chart) ผังงานที่แสดงขั้นตอนการ ทำงานภายในระบบสนับสนุนพฤติกรรม เชิงบวกในโรงเรียนเรียนร่วม	✓		1.เพิ่มรายละเอียด ของการประเมินคัด กรอง 3 รูปแบบ 2.ปรับPDCAอยู่ใน กระบวนการ ขับเคลื่อนการทำงาน ในแต่ละtier
2	ความเป็นมาและความสำคัญของระบบ สนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในโรงเรียน เรียนร่วม	✓		
3	วัตถุประสงค์ของระบบสนับสนุน พฤติกรรมเชิงบวก	✓		

ตาราง 15 (ต่อ)

ที่	ประเด็น	ผลการสนทนากลุ่ม		ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะและ เหตุผลประกอบ ของผู้เชี่ยวชาญ
		เหมาะสม	ไม่ เหมาะสม	
4	องค์ประกอบของระบบสนับสนุน พฤติกรรมเชิงบวก	✓		
4.1	ปัจจัยนำเข้า (Input) ได้แก่ 1. เป้าหมายของโรงเรียน 2. บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับระบบ สนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับ นักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมใน โรงเรียนเรียนร่วม 3. คณะกรรมการระบบสนับสนุน พฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มี ปัญหาทางพฤติกรรม 4. บทบาทหน้าที่คณะกรรมการ ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก 5. นักเรียนชั้นป.2 6. งบประมาณ	✓		1. ปรับปัจจัยนำเข้า (Input) กระบวนการ (Process) สรุปและ รายงานผล (Output) และการป้อนกลับ (Feedback) ออก และเน้นกระบวนการ ทำงานของแต่ละ Tier 2. ลดการทำงาน ซ้ำซ้อนของครู เอกสารที่มีอยู่แล้วให้ นำไปประกอบได้เลย เช่น แบบ เยี่ยมบ้าน แบบ ประเมินประวัติ ใบ เช็คชื่อของครู ฯลฯ

ตาราง 15 (ต่อ)

ที่	ประเด็น	ผลการสนทนากลุ่ม		ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะและ เหตุผลประกอบ ของผู้เชี่ยวชาญ
		เหมาะสม	ไม่ เหมาะสม	
	7. เครื่องมือ/สื่อ/อุปกรณ์/สิ่งอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก			
	4.2 กระบวนการ (Process) 1) แผนดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	✓		ปรับ บั๊จจายนำเข้า (Input) กระบวนการ (Process) สรุปและรายงานผล (Output) และการป้อนกลับ (Feedback) อ อ ก และเน้นกระบวนการทำงานของแต่ละTier
	2) ขั้นตอนการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (1) การคัดกรองพฤติกรรม (2) การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน (Tier 1) (3) การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน (Tier 2) (4) การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน (Tier 3) (5) ประเมินความก้าวหน้าพฤติกรรม	✓		เพิ่มตารางรายละเอียดการดำเนินงาน

ตาราง 15 (ต่อ)

ที่	ประเด็น	ผลการสนทนากลุ่ม		ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะและ เหตุผลประกอบ ของผู้เชี่ยวชาญ
		เหมาะสม	ไม่ เหมาะสม	
4.3	สรุปและรายงานผล (Output)		✓	ปรับปรุงจรรยาบรรณ (Input) กระบวนการ (Process) สรุปและ รายงานผล (Output) และการป้อนกลับ (Feedback) ออก และเน้นกระบวนการ ทำงานของแต่ละTier
4.4	การป้อนกลับ (Feedback)		✓	ปรับปรุงจรรยาบรรณ (Input) กระบวนการ (Process) สรุปและ รายงานผล (Output) และการป้อนกลับ (Feedback) ออก และเน้นกระบวนการ ทำงานของแต่ละTier

ตาราง 15 (ต่อ)

ที่	ประเด็น	ผลการสนทนากลุ่ม		ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะและ เหตุผลประกอบ ของผู้เชี่ยวชาญ
		เหมาะสม	ไม่ เหมาะสม	
5.	การดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	✓		
	5.1 การคัดกรอง	✓		
	(1) วัตถุประสงค์	✓		
	(2) แบบประเมินสำหรับการคัดกรอง	✓		1. ผู้เชี่ยวชาญแนะนำให้ปรับแบบประเมิน SDQ เป็นการประเมินพฤติกรรมตามสภาพจริง โดยให้ความเห็นว่าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ตามนิยามศัพท์และลักษณะแบบประเมิน SDQ จะไม่สามารถได้ผลข้อมูลพฤติกรรมที่ชัดเจนให้ปรับเป็นการประเมินแบบ 3 เสา ได้แก่ การสังเกต พฤติกรรม การสอบถามผู้ปกครอง และการประเมินพฤติกรรมโดยครู เพื่อให้ข้อมูลพฤติกรรมที่แท้จริงของนักเรียน

ตาราง 15 (ต่อ)

ที่	ประเด็น	ผลการสนทนากลุ่ม		ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะและ เหตุผลประกอบ ของผู้เชี่ยวชาญ
		เหมาะสม	ไม่ เหมาะสม	
	(3) เกณฑ์การประเมิน	✓		
	5.2 ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก ระยะที่ 1 (Tier 1)	✓		- พิจารณาระยะเวลา ในการจัดกิจกรรม - ระบุบทบาทของ คณะกรรมการระบบฯ หน้าที่ที่ต้อง รับผิดชอบ
	(1) หลักการ	✓		
	(2) วัตถุประสงค์	✓		
	(3) กลุ่มเป้าหมาย	✓		
	(4) กลยุทธ์การสนับสนุนพฤติกรรม เชิงบวกในห้องเรียน Tier1	✓		
	(5) ขั้นตอนการสนับสนุนพฤติกรรม เชิงบวกในห้องเรียน Tier1	✓		
	(6) สรุปติดตามและประเมิน ความก้าวหน้าของนักเรียน	✓		
	(7) การสรุปและรายงานผล	✓		
	(8) ประเมินและสรุปผลการ ดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรม Tier1	✓		
	(9) เครื่องมือประกอบTier1	✓		

ตาราง 15 (ต่อ)

ที่	ประเด็น	ผลการสนทนากลุ่ม		ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ และเหตุผล ประกอบของ ผู้เชี่ยวชาญ
		เหมาะสม	ไม่ เหมาะสม	
5.3	ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะ ที่ 2 (Tier 2)	✓		- พิจารณา ระยะเวลาในการ จัดกิจกรรม - ระบุบทบาทของ คณะกรรมการ ระบบฯ หน้าที่ที่ ต้องรับผิดชอบ
(1)	หลักการ	✓		
(2)	วัตถุประสงค์	✓		
(3)	กลุ่มเป้าหมาย	✓		
(4)	กลยุทธ์การสนับสนุนพฤติกรรมเชิง บวกในห้องเรียน Tier2 เทคนิคเช็คอิน-เช็ค เอาท์	✓		
(5)	ขั้นตอนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิง บวกในห้องเรียน Tier2	✓		
(6)	สรุปติดตามและประเมิน ความก้าวหน้าของนักเรียน	✓		
(7)	การสรุปและรายงานผล	✓		
(8)	ประเมินและสรุปผลการดำเนินการ สนับสนุนพฤติกรรม Tier2	✓		
(9)	เครื่องมือประกอบTier2	✓		

ตาราง 15 (ต่อ)

ที่	ประเด็น	ผลการสนทนากลุ่ม		ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะและ เหตุผลประกอบ ของผู้เชี่ยวชาญ
		เหมาะสม	ไม่ เหมาะสม	
5.4	ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก ระยะที่ 3 (Tier 3)	✓		- พิจารณาระยะเวลา ในการจัดกิจกรรม - ระบุบทบาทของ คณะกรรมการระบบฯ หน้าที่ที่ต้อง รับผิดชอบ
(1)	หลักการ	✓		
(2)	วัตถุประสงค์	✓		
(3)	กลุ่มเป้าหมาย	✓		
(4)	กลยุทธ์การสนับสนุนพฤติกรรม เชิงบวกในห้องเรียน Tier3 เทคนิคการ เสริมแรงและปรับสิ่งใหม่	✓		
(5)	ขั้นตอนการสนับสนุนพฤติกรรม เชิงบวกในห้องเรียน Tier3	✓		
(6)	สรุปติดตามและประเมิน ความก้าวหน้าของนักเรียน	✓		
(7)	การสรุปและรายงานผล	✓		
(8)	ประเมินและสรุปผลการ ดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรม Tier3	✓		
(9)	เครื่องมือประกอบTier3	✓		

ตาราง 15 (ต่อ)

ที่	ประเด็น	ผลการสนทนากลุ่ม		ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะและ เหตุผลประกอบ ของผู้เชี่ยวชาญ
		เหมาะสม	ไม่ เหมาะสม	
6.	คู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม	✓		1.ลดการทำงานซ้ำซ้อนของคุณเอกสารที่มีอยู่แล้ว ไม่ต้องทำขึ้นมาอีกให้นำใช้ประกอบได้เลย
	6.1 หลักการและเหตุผล	✓		เช่น แบบ
	6.2 นิยามศัพท์ปัญหาพฤติกรรม	✓		เยี่ยมบ้านแบบ
	6.3 องค์ประกอบของระบบฯ	✓		ระเบียนประวัติใบ
	6.4 ภาคผนวก: เอกสาร แบบฟอร์มที่ใช้ในระบบฯ			เช็คชื่อของครู ฯลฯ
				2.ปรับให้สอดคล้องกับร่างระบบ

จากตาราง 15 พบว่า ร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ส่วนใหญ่มีความเหมาะสม ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ปรับข้อความและเพิ่มรายละเอียดในองค์ประกอบของร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกฯ ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

นอกจากนี้ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1-3 ในประเด็นต่อไปนี้

1.ปรับปัจจัยนำเข้า (Input) กระบวนการ (Process) สรุปและรายงานผล (Output) และการป้อนกลับ (Feedback) ออกและเน้นกระบวนการทำงานของแต่ละ Tier และนำ PDCA เข้าเป็นกลไกขับเคลื่อนการทำงานในแต่ละ Tier

2.ด้านระยะเวลา : ผู้วิจัยควรพิจารณากำหนดระยะเวลาในการจัดกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนตั้งแต่การประชุมวางแผนงาน การดำเนินการ การวัดและประเมินผล การสรุปผล เป็นต้น

3.ด้านการคัดกรองพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ : ทางผู้เชี่ยวชาญแนะนำให้ใช้การประเมินแบบ 3 ด้าน คือการประเมินพฤติกรรมจากครูผู้สอน การสอบถามข้อมูลพฤติกรรมจากผู้ปกครอง และการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เนื่องจากเมื่อพิจารณานิยามศัพท์ปัญหาพฤติกรรมแล้ว ในแบบประเมินที่ผู้วิจัยนำมาได้แก่ SDQ จะไม่สามารถระบุปัญหาพฤติกรรมตามนิยามศัพท์ได้

4.ด้านรายละเอียดการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1-3 : ผู้วิจัยควรพิจารณารายละเอียดดังนี้

4.1 กำหนดบทบาทหน้าที่หรือกำหนดคุณสมบัติของครูผู้ฝึกในการสนับสนุนพฤติกรรมระยะที่ 2 และ 3 เนื่องจากในการใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ การวิเคราะห์พฤติกรรม การปรับพฤติกรรม ฯลฯ ครูผู้สอนมีความจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิคการสอน ซึ่งจะต้องเป็นผู้ที่ผ่านการอบรมการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกมาแล้ว

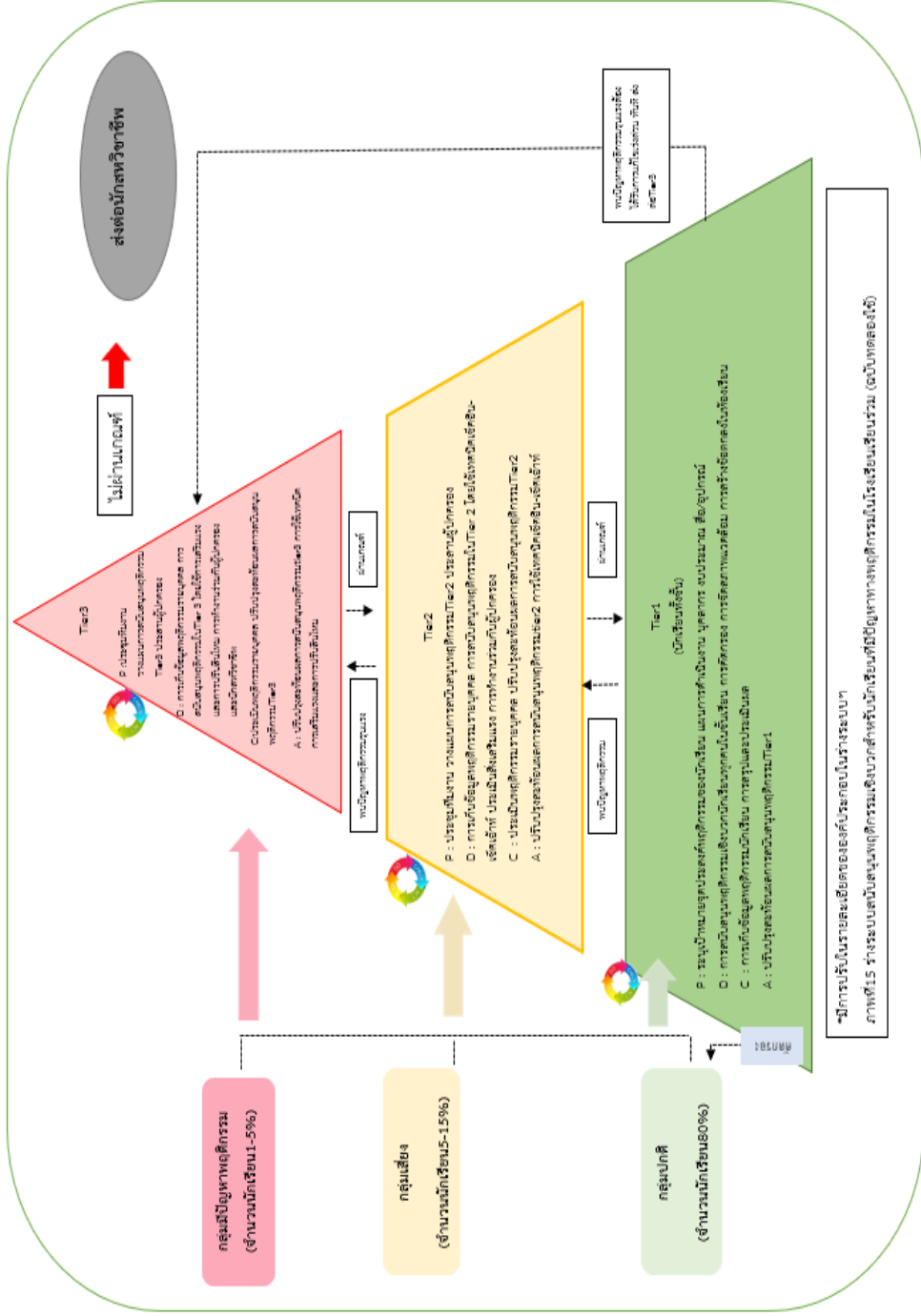
4.2 กำหนดระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

4.3 ด้านสื่อ อุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดกิจกรรม: ผู้วิจัยพิจารณาสื่ออุปกรณ์ที่ใช้สอน ดังนี้

1) สื่อการสอน หรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดกิจกรรม ควรมีลักษณะที่หาง่าย หรือครูผู้สอนสามารถประยุกต์ใช้สื่อการสอนที่มีในห้องเรียนอยู่แล้ว นำมาใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อลดภาระให้ครูผู้สอนในการจัดหาสื่อ

2) การจัดสิ่งเสริมแรงให้นักเรียนควรพิจารณาการเสริมแรงที่เป็นกิจกรรม หรือเป็นของรางวัลเล็กน้อย หรือการเสริมแรงทางวาจา ทางกาย สลับกันไป เนื่องจากให้เข้ากับบริบทของโรงเรียน

จากการที่ผู้วิจัยได้ปรับปรุงร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของระบบฯ และผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาความเหมาะสมจากสารสนเทศของกลุ่มของร่างระบบฯ อย่างครบถ้วน ทำให้ได้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ที่จะนำไปทดลองใช้ในระยะเวลาที่ 3 ต่อไป โดยมีรายละเอียด ดังนี้

*มีการปรับในรายละเอียดขององค์ประกอบในร่างระบบภาพประกอบ 15 ร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนร่วม (ฉบับทดลองใช้)

2. วัตถุประสงค์ของระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

2.1 เพื่อให้การดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกของโรงเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 เพื่อให้โรงเรียน ผู้ปกครอง หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นักศึกษาฯ เครือข่ายมีการทำงานร่วมกันโดยผ่านกระบวนการทำงานที่ชัดเจน พร้อมด้วยเอกสาร หลักฐานการปฏิบัติงานสามารถตรวจสอบหรือรับการประเมินได้

3. องค์ประกอบของระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

3.1 การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระดับที่ 1 (Tier1) มีลำดับขั้นตอนดังนี้

1) การวางแผน (Plan)

1.1) ประชุมวางแผนผู้บริหาร ครู เพื่อกำหนดเป้าหมายพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่โรงเรียนคาดหวังของนักเรียนชั้นป.2

1.2) การจัดอบรมการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกให้ผู้บริหาร ครูในโรงเรียน และตัวแทนผู้ปกครองนักเรียนชั้นป.2

1.3) ประชุมกำหนดแผนการดำเนินงาน บทบาทหน้าที่ ระยะเวลางบประมาณ และสื่อ/อุปกรณ์/สถานที่ในการดำเนินงานระบบฯ มีรายละเอียดดังนี้

(1) บทบาทหน้าที่คณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ประกอบด้วย

1. ผู้อำนวยการโรงเรียน มีบทบาทหน้าที่ดังนี้

1.1 รับผิดชอบแต่งตั้งคณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

1.2 รับผิดชอบอำนวยความสะดวกในการดำเนินกิจกรรมการคัดกรอง การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier1 Tier2 Tier3

1.3 รับผิดชอบนิเทศ กำกับติดตามการดำเนินงานระบบฯ

1.4 ประสานสัมพันธ์การทำงานร่วมกับผู้ปกครอง ชุมชน และนักศึกษาฯ

2. ครูประจำชั้นมีบทบาทหน้าที่ดังนี้

2.1 รับผิดชอบเป็นคณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกฯ

2.2 ร่วมวางแผน ปฏิบัติ ตรวจสอบและสะท้อนผลในระบบ
สนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก tier 1 Tier2 tier3

2.3 รับผิดชอบประเมินคัดกรองพฤติกรรมนักเรียนชั้นป.2

2.4 ดำเนินการรวบรวมข้อมูลนักเรียน บันทึกพฤติกรรม
ความก้าวหน้าของพฤติกรรมใน tier 1 Tier2 tier3

2.5 ให้ข้อเสนอแนะการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิง
บวก

2.6 จัดประชุมกลุ่มเพื่อปรึกษาปัญหารายกรณี

2.7 ประสานสัมพันธ์การทำงานร่วมกับผู้ปกครอง ชุมชน และ
นักสหวิชาชีพ

2.8 ให้ข้อมูลนักเรียน ได้แก่ ผลการเรียนรู้ พฤติกรรมการเรียน
พฤติกรรมที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ในขณะเรียน การจัดการเรียนการสอน การจัดการ
ปัญหาพฤติกรรมนักเรียน

2.9 ดำเนิน สนับสนุน พฤติกรรม Tier1 ได้แก่ การจัด
สภาพแวดล้อมในห้องเรียน

3. ครูประจำวิชา มีบทบาทหน้าที่ดังนี้

3.1 รับผิดชอบเป็นคณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิง
บวก

3.2 ร่วมวางแผน ปฏิบัติ ตรวจสอบและสะท้อนผลในระบบ
สนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก tier 1 Tier2 tier3

3.3 ให้ข้อมูลนักเรียน ได้แก่ ผลการเรียนรู้ พฤติกรรมการเรียน
พฤติกรรมที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ในขณะเรียน การจัดการเรียนการสอน การจัดการ
ปัญหาพฤติกรรมนักเรียน

3.4 ดำเนินการรวบรวมข้อมูลนักเรียน บันทึกพฤติกรรม
ความก้าวหน้าของพฤติกรรมใน tier 1 Tier2 tier3

3.5 ให้ข้อเสนอแนะการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิง
บวก

3.6 ร่วมประชุมกลุ่มเพื่อปรึกษาปัญหารายกรณี

- 3.7 ประสานสัมพันธ์การทำงานร่วมกับผู้ปกครอง ชุมชน และ
นักสหวิชาชีพ
- 3.8 ดำเนินสนับสนุนพฤติกรรม Tier1 ได้แก่ การจัด
สภาพแวดล้อมในห้องเรียน
- 3.9 เตรียมสื่อ/อุปกรณ์ที่ใช้ใน tier 2
4. ครูการศึกษาพิเศษ มีบทบาทหน้าที่ดังนี้
- 4.1 รับผิดชอบเป็นคณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิง
บวก
- 4.2 ร่วมวางแผน ปฏิบัติ ตรวจสอบและสะท้อนผลในระบบ
สนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก tier 1 Tier2 tier3
- 4.3 ให้ข้อมูลนักเรียน ได้แก่ ผลการเรียนรู้ พฤติกรรมการเรียน
พฤติกรรมที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ในขณะเรียน การจัดการเรียนการสอน การจัดการ
ปัญหาพฤติกรรมนักเรียน
- 4.4 ดำเนินการรวบรวมข้อมูลนักเรียน บันทึกพฤติกรรม
ความก้าวหน้าของพฤติกรรมใน tier 1 Tier2 tier3
- 4.5 ให้ข้อเสนอแนะการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิง
บวก
- 4.6 ร่วมประชุมกลุ่มเพื่อปรึกษาปัญหารายกรณี
- 4.7 ประสานสัมพันธ์การทำงานร่วมกับผู้อำนวยการครูประจำชั้น
ครูประจำวิชา ผู้ปกครอง ชุมชน และนักสหวิชาชีพ
- 4.8 เตรียมสื่อ/อุปกรณ์ที่ใช้ใน tier1 Tier2 Tier3
5. นักสหวิชาชีพมีบทบาทหน้าที่ดังนี้
- 5.1 รับผิดชอบเป็นคณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิง
บวก
- 5.2 ร่วมวางแผน ปฏิบัติ ตรวจสอบและสะท้อนผลในระบบ
สนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก tier 1 Tier2 tier3
- 5.3 ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมนักเรียน การให้คำปรึกษา
ปัญหารายกรณี

5.4 ให้ข้อเสนอแนะการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

5.5 ร่วมประชุมกลุ่มเพื่อปรึกษา

5.6 ประสานสัมพันธ์การทำงานร่วมกับผู้อำนวยการครูประจำชั้น
ครูประจำวิชา ผู้ปกครอง ชุมชน และนักสหวิชาชีพ

6. ผู้ปกครอง มีบทบาทหน้าที่ดังนี้

6.1 รับผิดชอบเป็นคณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกฯ

6.2 ร่วมวางแผน ปฏิบัติ ตรวจสอบและสะท้อนผลในระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก tier 1 Tier2 tier3

6.3 ให้ข้อมูลนักเรียน ได้แก่ ประวัติส่วนตัว ประวัติทางการแพทย์ ลักษณะนิสัย พฤติกรรมขณะอยู่ที่บ้าน เป็นต้น

6.4 ให้ข้อเสนอแนะการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

6.5 ร่วมประชุมกลุ่มเพื่อปรึกษาปัญหารายการดี

6.6 ประสานสัมพันธ์การทำงานร่วมกับผู้อำนวยการครูประจำชั้น
ครูประจำวิชา ผู้ปกครอง ชุมชน และนักสหวิชาชีพ

(2) งบประมาณ

1. เงินอุดหนุนรายหัว
2. เงินสนับสนุนค่าใช้จ่ายการจัดการศึกษา
3. เงินรายได้สถานศึกษา

(3) เครื่องมือ/สื่อ/อุปกรณ์/สิ่งอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกฯ มีดังนี้

1. คู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม
2. แฟ้มระเบียบนักเรียนชั้นป.2
3. แบบเก็บข้อมูลทะเบียนนักเรียนรายบุคคล
4. แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนรายบุคคล
5. ตารางสรุปการประเมินพฤติกรรมนักเรียนรายบุคคล

7. ตารางสรุปผลการประเมินพฤติกรรมก่อนการทดลอง
8. ตารางสรุปจำนวนนักเรียนสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier1
9. แบบบันทึกพฤติกรรม(Single Subject Design)
10. กราฟรายงานผลพฤติกรรม
11. ตารางการวิเคราะห์หา A-B-C
12. แบบฟอร์มแผนการจัดการพฤติกรรม (Behavioral Intervention Plan: BIP)

Plan: BIP)

2) ชั้นปฏิบัติตามแผน (Do)

2.1) การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน (Tier 1) การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน (Tier 1) หมายถึง การช่วยเหลือระยะเริ่มต้น นักเรียนทุกคนในห้องเรียน (จำนวนนักเรียน100%) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันพฤติกรรมเชิงรุก เพื่อไม่ให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโผล่ออกมาในขณะที่ครูสอน หรือมีพฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะเรียน และพฤติกรรมตีเพื่อน โดยเทคนิคที่ใช้ในTier1 ได้แก่ การออกข้อกำหนดภายในโรงเรียนและภายในห้องเรียน การจัดสภาพแวดล้อมที่ดีและปลอดภัยเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การจัดห้องเรียนให้เอื้อต่อกิจกรรมการเรียนการสอน และพฤติกรรมการสอนของครูที่สนับสนุนพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียน เช่น การใช้ตารางกิจกรรม การให้โอกาส การชื่นชม การเตือนก่อนเกิดพฤติกรรม และการจัดการพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ระยะเวลาที่ใช้เป็นเวลา 1 สัปดาห์

2.1.1) เทคนิคที่ใช้สำหรับ Tier 1 ได้แก่ การดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน Classwide Positive Behavior Interventions and Supports (CWPBIS) ซึ่งเป็นการป้องกันพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไม่ให้เกิดขึ้น โดยการปรับเปลี่ยนเงื่อนไขนำ (Antecedents : A) ช่วงเริ่มต้นภาคเรียนที่ 1 คุณครูประจำชั้นโฮมรูม นักเรียนในช่วงเปิดภาคเรียนแจ้งให้นักเรียนทุกคนทราบถึงข้อควรปฏิบัติ ข้อตกลงเกี่ยวกับระเบียบวินัยของห้องเรียน เพื่อให้ห้องเรียนน่าอยู่ส่งเสริมการเรียนการสอน อธิบายพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่นักเรียนพึงปฏิบัติภายในโรงเรียน แนะนำช่องทางในการให้คำปรึกษาให้นักเรียนหากนักเรียนประสบปัญหาด้านพฤติกรรมและการเรียน

2.2) การประเมินคัดกรองพฤติกรรม เป็นการพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่แสดงพฤติกรรมออกมาขณะครูสอน หรือทำกิจกรรมในห้องเรียน แล้วพฤติกรรมนั้นเป็นอุปสรรคหรือขัดขวางต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู ส่งผล

กระทบต่อเรียนรู้ของตนเอง รวมถึงรบกวนสมาธิของเพื่อนร่วมชั้นเรียน ทำลายบรรยากาศในห้องเรียน เพื่อนร่วมชั้นเรียนรู้สึกไม่ปลอดภัยหรือได้รับบาดเจ็บ ไม่สบายใจหรือรำคาญ ทำให้ข้าวของเสียหาย โดยเก็บข้อมูล 3 ส่วน ได้แก่ การประเมินพฤติกรรมโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การสอบถามผู้ปกครอง และการสังเกตพฤติกรรมในห้องเรียน พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่

1) การคัดกรองปัญหาพฤติกรรมโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (PBIS) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผู้วิจัยและครูประจำชั้น เป็นผู้ร่วมสังเกตและบันทึกพฤติกรรม หาค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกต และบันทึกผลการประเมินครั้งที่ 1

2) การสอบถามผู้ปกครอง โดยครูประจำชั้นในการรวบรวมข้อมูลพื้นฐาน ลักษณะนิสัย ลักษณะปัญหาพฤติกรรมขณะอยู่ที่บ้าน

3) การสังเกตพฤติกรรมในห้องเรียน เป็นการรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมนักเรียนขณะอยู่ในห้องเรียน พฤติกรรมการเรียน การคบเพื่อน การมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน การทำงาน เป็นต้น

2.3) ประชุมครูผู้สอน ครูประจำวิชา ครูการศึกษาพิเศษ นำผลการประเมินพฤติกรรมนักเรียนมาพิจารณาผลการคัดกรองด้านพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละบุคคล แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยง และกลุ่มมีปัญหาตามเกณฑ์คะแนนที่กำหนดไว้ และวางแผนการให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนแต่ละกลุ่ม และรายบุคคลในกรณีกลุ่มเสี่ยง และกลุ่มมีปัญหา โดยแบ่งเป็น

กลุ่มปกติ ได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1 (Tier 1)

กลุ่มเสี่ยง ได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier 2)

กลุ่มมีปัญหาทางพฤติกรรม ได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 3 (Tier 3)

2.4) นักเรียนที่ผ่านการคัดกรองและอยู่ในระดับที่ 1 จะมีประมาณ 80% ของนักเรียนในห้องเรียน จะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระดับที่ 1 ใช้วิธีการเช่นเดียวกับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกนักเรียนทุกคนในห้องเรียนก่อนการคัดกรอง และจะมีการเก็บข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคล ระยะเวลาที่ใช้ 6 สัปดาห์

3) ตรวจสอบและประเมินผล (Check) การสรุปและประเมินผลข้อมูลพฤติกรรมนักเรียนเป็นรายบุคคล

(1) สิ่งที่ประเมิน ได้แก่ 1) พฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน 2) พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน 3) พฤติกรรมการตีเพื่อน หมายถึง การกระทำที่นักเรียนแสดงออกมาด้วยการใช้มือตีเพื่อนทำให้เกิดความรำคาญ และได้รับบาดเจ็บ

(2) วิธีการวัด ได้แก่ การสังเกตพฤติกรรมนักเรียน

(3) เครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน ประกอบด้วย 1) แบบบันทึกพฤติกรรมรายบุคคล 2) กราฟบันทึกความก้าวหน้าพฤติกรรมนักเรียนรายบุคคล

(4) เกณฑ์ประเมินความก้าวหน้า คณะกรรมการฯ ประชุมเพื่อติดตามและทบทวนความก้าวหน้าของพฤติกรรม โดยใช้กราฟเส้นติดตามความก้าวหน้า โดยจะมีการติดตามความก้าวหน้าจำนวน 6 ครั้ง (2สัปดาห์) ซึ่งมีเกณฑ์การพิจารณาติดตามความก้าวหน้าดังนี้

1. นักเรียนไม่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ นักเรียนมีความถี่พฤติกรรมเป้าหมายเท่ากับ 0 ครั้ง/วัน ติดต่อกัน 4 ครั้ง นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier1

2. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นเล็กน้อย ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายเท่ากับ 1 ครั้ง/วัน ไม่เกิน 3 ครั้ง (จากจำนวน 6 ครั้ง) นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier1

3. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เพิ่มขึ้นปานกลาง ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายที่ผกผัน ได้แก่ มีพฤติกรรมเท่ากับ 1-2 ครั้งขึ้นไป/วัน สลับกันหรือต่อเนื่องกัน 2ครั้งขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการทบทวนและปรับปรุงแผนให้เหมาะสมกับนักเรียน นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกtier 1 ต่อไป และเมื่อครบ 4 สัปดาห์ แล้วพิจารณาพบว่านักเรียนไม่มีการตอบสนองต่อการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier1 ให้ดำเนินการประเมินพฤติกรรมรายบุคคลอีกครั้งเพื่อจัดการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในTierที่เหมาะสมต่อไป

4. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เพิ่มขึ้นมาก ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายที่ผกผัน ได้แก่ มีพฤติกรรมตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป/วัน สลับกันหรือต่อเนื่องกัน 1 ครั้งขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการทบทวนและปรับปรุงแผนให้เหมาะสมกับนักเรียน นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกtier 1 ต่อไป และเมื่อครบ 4 สัปดาห์ แล้วพิจารณา

พบว่านักเรียนไม่มีการตอบสนองต่อการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier1 ให้ดำเนินการประเมินพฤติกรรมรายบุคคลอีกครั้งเพื่อจัดการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในTierที่เหมาะสมต่อไป

5. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เพิ่มขึ้นมากที่สุด ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายที่ผกผันสูง ได้แก่ มีพฤติกรรมตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป/วัน สลับกันหรือต่อเนื่องกัน 2 ครั้งขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการประเมินพฤติกรรมรายบุคคลอีกครั้งเพื่อจัดการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในTierที่เหมาะสมต่อไป

4) การปรับปรุงและพัฒนา (Act)

(1) ประชุมครูการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้น ครูประจำวิชา นำข้อมูลจากการปฏิบัติงาน ผลคะแนนความก้าวหน้า ผลสะท้อนหลังการดำเนินการ มาวางแผนปรับปรุงวิธีการสนับสนุนพฤติกรรมTier 1 ได้แก่

- เทคนิคที่ใช้ในการสนับสนุนพฤติกรรมtier1 มีประสิทธิภาพในการป้องกันพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพ พฤติกรรมลุกจากที่ พฤติกรรมตีเพื่อน ได้หรือไม่

- ข้อควรพิจารณาในการนำเทคนิคที่ใช้ในการสนับสนุนพฤติกรรมtier1 ไปใช้ในครั้งต่อไป

- ปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงานตามกระบวนการPDCA ข้อควรพิจารณาในการนำขั้นตอนPDCA ไปใช้ในครั้งต่อไป

- ปรับปรุงและพัฒนาขั้นตอนการคัดกรอง เกณฑ์การคัดกรอง วิธีการคัดกรอง เครื่องมือที่ใช้ในการคัดกรอง

- ปรับปรุงและพัฒนาการเก็บข้อมูลรายบุคคล การเก็บคะแนนความก้าวหน้า เกณฑ์การประเมินพิจารณาผ่านเกณฑ์ วิธีการประเมิน เครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน

- ปรับปรุงและพัฒนาระยะเวลาที่ใช้ในการสนับสนุนพฤติกรรมTier1

- ปรับปรุงและพัฒนาสื่อ อุปกรณ์ต่างๆที่ใช้ในTier1

3.2 การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระดับที่ 2

นักเรียนที่ผ่านการคัดกรองแล้วมีผลคะแนนอยู่ในเกณฑ์เสี่ยงมีปัญหาด้านพฤติกรรม จะได้รับการส่งต่อมาเข้าสู่กระบวนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 นักเรียนกลุ่มนี้จะมีประมาณ 5-15% ของนักเรียนทั้งหมดในห้องเรียน เทคนิคที่ใช้ในTier 2 ได้แก่ เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ (Check-in /Check-out : CICO) และเก็บข้อมูลวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว

(Single Subject Design) แบบแผนการทดลองแบบ A-B-A โดยมีการดำเนินการดังต่อไปนี้ ระยะเวลาที่ 1 หมายถึง ระยะเวลาพื้นฐานพฤติกรรม Baseline Phase (A) ระยะเวลาที่ 2 ระยะเวลาทดลอง Intervention Phase (B) ระยะเวลาที่ 3 ระยะเวลาติดตามผล Follow up (A) มีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1) การวางแผน (Plan)

1.1) ประชุมวางแผนเตรียมข้อมูลระยะเวลาพื้นฐานพฤติกรรม Baseline Phase (A) ในระยะนี้ของ Tier 1 นักเรียนทุกคนในห้องเรียนตามปกติ รวมถึงนักเรียนที่ได้รับการประเมินให้อยู่ Tier 2 โดยไม่มีการใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยนักวิจัยดำเนินการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมเป้าหมายติดต่อกัน 5 วัน ใน 1 สัปดาห์ รวมเป็น 5 ครั้ง ในคาบเรียนวิชาภาษาไทย ระยะนี้เป็นารสังเกตพฤติกรรมการเรียนตามธรรมชาติของนักเรียน เพื่อนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐาน เตรียมสื่อการสอนและอุปกรณ์ในการฝึก ได้แก่

- ประเมินสิ่งเสริมแรงของนักเรียน โดยการสอบถามผู้ปกครอง สอบถามจากนักเรียน
- จัดทำสมุดเช็คอิน-เช็คเอาท์ สำหรับนักเรียน
- กำหนดครูที่ปรึกษาเพื่อให้เด็กได้พบเพื่อเทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์

ทุกวัน โดยมี หลักการเลือกครูที่ปรึกษาดังนี้

- 1) ควรเป็นบุคคลที่สามารถให้บริการได้ทุกเช้าและบ่าย
- 2) ควรมีลักษณะที่นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีหรือคนที่สามารถพัฒนาความสัมพันธ์ที่ดีกับเด็กได้ดี
- 3) ควรมีลักษณะเป็น “ผู้ให้คำปรึกษา” มากกว่าคนที่รักษาวินัยในโรงเรียนหรือครูฝ่ายปกครอง

- 4) ควรมีครูที่ปรึกษาหนึ่งหรือสองคนเพื่อสำรองไว้เมื่ออีกท่านติดภารกิจจัดเตรียมสถานที่ห้องสำหรับดำเนินการเทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์

1.2) ครูการศึกษาพิเศษชี้แจงให้ผู้ปกครองทราบเกี่ยวกับการใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ วิธีการใช้สมุดเช็คอิน-เช็คเอาท์ เพื่อรับทราบพฤติกรรมของนักเรียนขณะอยู่ที่โรงเรียน ครูควรแนะนำผู้ปกครองเกี่ยวกับวิธีการให้คำแนะนำหากนักเรียนมีปัญหาและอุปสรรคและแนวทางแก้ไขให้ดีขึ้น

2) ขั้นปฏิบัติตามแผน (Do)

2.1) ดำเนินการเก็บข้อมูลระยะเวลาที่ 2 ระยะเวลาทดลอง Intervention Phase (B) ดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกโดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ ดำเนินการฝึก 5 สัปดาห์

สัปดาห์ละ 3 วัน รวมเป็น 15 ครั้ง ประเมินติดตามผลทุกสัปดาห์ การเก็บข้อมูลและการฝึกโดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

(1) ดำเนินการเช็คอินตอนเช้า นักเรียนจะต้องเข้าพบครูที่ปรึกษาเพื่อเข้าเช็คอินในตอนเช้า ครูที่ปรึกษาถามคำถาม ดังนี้

1.1 ตรวจสอบสมุดเช็คอิน-เช็คเอาท์ ทบทวนพฤติกรรมเป้าหมายร่วมกับนักเรียน

1.2 ตรวจสอบการลงลายมือชื่อผู้ปกครองเพื่อรับทราบพฤติกรรมในส่วนนี้จะได้รับแต่ัมสะสมติดไว้ที่กระดานสะสมดาวของตนเอง หากนักเรียนลืมให้ผู้ปกครองลงชื่อรับทราบ ให้สอบถามเหตุผลเพื่อเป็นข้อมูลต่อไป

1.3 จากนั้นครูที่ปรึกษาถามเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนวันนี้ ได้แก่ ความพร้อมในการเรียน การบ้าน งานที่ค้างส่ง และอุปสรรคการเรียน สมุด ดินสอ หรือสิ่งของที่ครูให้เตรียมมาจากบ้านฯลฯ และ

1.4 ให้นักเรียนเขียนข้อมูลลงในสมุดติดตามความก้าวหน้า ได้แก่ วัน/เดือน/ปี ข้อมูลตารางเรียน ข้อมูลพฤติกรรมเป้าหมายในวันนี้ และวิชาที่นักเรียนจะต้องนำสมุดติดตามความก้าวหน้าไปให้คุณครูประจำวิชา ซึ่งในงานวิจัยนี้เป็นวิชาภาษาไทย

1.5 จากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนหยิบแต่ัมสะสมติดไว้ที่กระดานสะสมดาวของตนเองเพื่อให้เป็นแรงเสริมในการมาเช็คอิน เมื่อนักเรียนเขียนรายละเอียดลงในสมุดติดตามความก้าวหน้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยบันทึกข้อมูลลงในแบบบันทึกผลการใช้สมุดติดตามความก้าวหน้าเช็คอิน-เช็คเอาท์

1.6. ครูที่ปรึกษาให้นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้าไปให้ครูผู้สอนประจำวิชาภาษาไทยในช่วงก่อนเริ่มคาบเรียน

1.7 ครูผู้สอน ทบทวนเป้าหมายพฤติกรรมประจำวันที่นักเรียนต้องปฏิบัติก่อนเริ่มการสอน

1.8 . ครูผู้สอนประเมินผลคะแนนตามพฤติกรรมเป้าหมายของนักเรียน และให้ข้อเสนอแนะเพื่อส่งเสริมความสำเร็จ ได้แก่

- ครูให้คำชมเชยทันทีสำหรับนักเรียนที่ทำพฤติกรรมนั้นตามที่วางเป้าหมายไว้

- ครูให้ข้อเสนอแนะถ้าหากนักเรียนไม่บรรลุเป้าหมาย

(2) ดำเนินการเช็คเข้าที่หลักเล็กเรียน

1.1 หลังเลิกเรียนคาบสุดท้าย นักเรียนนำสมุดติดตามความก้าวหน้ามาให้ครูที่ปรึกษาเช็คเข้าที่ เมื่อนักเรียนมาถึงครูจะให้ให้นักเรียนหยิบจะได้รับแต้มสะสมติดไว้ที่กระดานสะสมดาวของตนเองเพื่อเป็นการเสริมแรง

1.2 จากนั้นครูตรวจดูคะแนนข้อมูลป้อนกลับ และรวมคะแนนการให้ข้อมูลป้อนกลับ นำข้อมูลเขียนลงในแบบบันทึก (กราฟ) หากนักเรียนทำคะแนนได้มากกว่าร้อยละ 80 ครูให้นักเรียนหยิบแต้มสะสมติดไว้ที่กระดานสะสมดาวของตนเอง หากนักเรียนไม่บรรลุเป้าหมายรายวัน ครูที่ปรึกษาจะให้ข้อเสนอแนะในการบรรลุเป้าหมายพฤติกรรม

1.3 จากนั้นครูตรวจดูการจดงานและการบ้านในแต่ละวิชา และครูเขียนแสดงความคิดเห็นลงในสมุดเพื่อสื่อสารกับผู้ปกครองและลงลายมือชื่อเพื่อให้นักเรียนนำกลับไปให้ผู้ปกครองรับทราบ และนำกลับมาให้ครูในตอนเช้าของวันต่อมา

1.4 ให้เสริมเป็นรางวัลตามที่ตกลงกับนักเรียน

1.5 จากนั้นนักเรียนจะนำบัตรรายงานพฤติกรรมกลับไปให้ผู้ปกครองที่บ้านเซ็นชื่อรับทราบ

2.2) สรุปและประเมินผลรายสัปดาห์ คณะกรรมการฯ ประชุมเพื่อติดตามและทบทวนความก้าวหน้าของพฤติกรรม โดยใช้กราฟเส้นติดตามความก้าวหน้า

2.3) ระยะเวลาที่ 3 ระยะเวลาติดตามผล Follow up (A) เป็นระยะติดตามความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยผู้วิจัยถอดถอนเทคนิคเช็คคิน-เช็คเข้าที่ โดยทิ้งระยะเวลา 1 สัปดาห์และกลับไปเก็บข้อมูลในระยะเวลาติดตามผล จำนวน 5 วัน ใน 1 สัปดาห์ รวมเป็น 5 ครั้ง ในช่วงเวลาวิชา

3) ตรวจสอบและประเมินผล (Check) การสรุปและประเมินผลข้อมูลพฤติกรรมนักเรียนเป็นรายบุคคล

(1) สิ่งประเมิน ได้แก่ 1) พฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน 2) พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน

(2) วิธีการวัด ได้แก่ การสังเกตพฤติกรรมนักเรียน

(3) เครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน ประกอบด้วย 1) แบบบันทึกพฤติกรรมรายบุคคล 2) กราฟบันทึกความก้าวหน้าพฤติกรรมนักเรียนรายบุคคล

(4) เกณฑ์การประเมิน มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้เกณฑ์พิจารณาการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในระยะที่ 1 (Tier1) โดยการพิจารณาผลการประเมิน 6 ครั้ง

1. นักเรียนไม่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ นักเรียนมีความถี่พฤติกรรมเป้าหมายเท่ากับ 0 ครั้ง/วัน ติดต่อกัน 4 ครั้ง คณะกรรมการทบทวนและปรับแผนการสนับสนุนโดยถอดถอนการเสริมแรงที่เข้มข้น ให้อยู่ในระดับที่พอดีเพื่อติดตามความคงทนของพฤติกรรมนักเรียน นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier2 ต่อไป

2. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เล็กน้อย ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายเท่ากับ 1-3 ครั้ง/วัน สลับกันหรือต่อเนื่องกัน 2 ครั้งขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier2 ต่อไป คณะกรรมการทบทวนและปรับแผนการสนับสนุนโดยถอดถอนการเสริมแรงที่เข้มข้น ให้อยู่ในระดับที่พอดีเพื่อติดตามความคงทนของพฤติกรรมนักเรียน นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier2 ต่อไป

3. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ปานกลาง ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายที่ผกผัน ได้แก่ มีพฤติกรรมเท่ากับ 4-5 ครั้งขึ้นไป/วัน สลับกันหรือต่อเนื่องกัน 2 ครั้งขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการทบทวนและปรับปรุงแผนให้เหมาะสมกับนักเรียน นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกtier 2 ต่อไป และเมื่อครบ 4 สัปดาห์ แล้วพิจารณาพบว่านักเรียนไม่มีการตอบสนองต่อการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier1 ให้ดำเนินการประเมินพฤติกรรมรายบุคคลอีกครั้งเพื่อจัดการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในTierที่เหมาะสมต่อไป

4. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เพิ่มขึ้น ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายที่ผกผันสูง ได้แก่ มีพฤติกรรมตั้งแต่ 6 ครั้งขึ้นไป/วัน สลับกันหรือต่อเนื่องกัน 2 ครั้งขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการประเมินพฤติกรรมรายบุคคลอีกครั้งเพื่อจัดการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในTierที่เหมาะสมต่อไป

4. ในกรณีมีการร้องเรียนจากครูประจำชั้น ครูประจำวิชา เพื่อนในห้องเรียน และผู้ปกครองเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์รุนแรงขึ้นจากเดิม หรือนักเรียนไม่ตอบสนองต่อการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier2 หรือมีพฤติกรรมอื่นแทรกเข้ามา ให้พิจารณาประเมินพฤติกรรมPBIS เพื่อจัดการสนับสนุนพฤติกรรมที่เหมาะสมต่อไป

4) การปรับปรุงและพัฒนา (Act)

(1) ประชุมครูการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้น ครูประจำวิชานำข้อมูลจากการปฏิบัติงาน ผลคะแนนความก้าวหน้า ผลสะท้อนหลังการดำเนินการ มาวางแผนปรับปรุงวิธีการสนับสนุนพฤติกรรมTier 2 ได้แก่

- เทคนิคที่ใช้ในการสนับสนุนพฤติกรรมtier2 มีประสิทธิภาพในการป้องกันพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพ พฤติกรรมลุกจากที่ ได้หรือไม่
- ข้อควรพิจารณาในการนำเทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ที่ใช้ในการสนับสนุนพฤติกรรมtier2ไปใช้ในครั้งต่อไป
- ปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงานตามกระบวนการPDCA ข้อควรพิจารณาในการนำขั้นตอนPDCA ไปใช้ในครั้งต่อไป
- ปรับปรุงและพัฒนาการเก็บข้อมูลรายบุคคล การเก็บคะแนนความก้าวหน้า เกณฑ์การประเมินพิจารณาผ่านเกณฑ์ วิธีการประเมิน เครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน
- ปรับปรุงและพัฒนาระยะเวลาที่ใช้ในเทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์
- ปรับปรุงและพัฒนาสื่อ อุปกรณ์ต่างๆที่ใช้ในเทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์

3.3) การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในระยะเวลาที่ 3 (Tier 3) นักเรียนที่ได้รับการประเมินอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์หรือเมื่อเข้ารับความช่วยเหลือในระดับที่ 2 แล้วประเมินไม่ผ่าน นักเรียนกลุ่มนี้มีประมาณ 1-5% ของนักเรียนทั้งหมด นักเรียนจะต้องเข้ารับความช่วยเหลือที่เข้มข้นขึ้นเป็นรายบุคคลตามทักษะที่ขาดหายไปจากการประเมิน โดยมีเทคนิคที่ใช้ในการสนับสนุนระยะเวลาที่ 3 ได้แก่ การเสริมแรงและการปรับสินไหม โดยมีการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ (FBA(functional behavior assessment) การจัดทำแผนจัดการพฤติกรรม (Behavior intervention Plan) และการส่งต่อสู่นักสหวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ นักจิตวิทยา และเมื่อประเมินผลหลังจากให้การช่วยเหลือ นักเรียนที่ดีขึ้นจะกลับเข้าไปสู่การช่วยเหลือระดับที่ 2 หรือ 1 ตามเกณฑ์ที่กำหนด มีลำดับขั้นตอนดังนี้

1) การวางแผน (Plan)

1.1) คณะกรรมการระบบฯ ร่วมกันวางแผนให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier3 ดังนี้

- การระบุปัญหาพฤติกรรมที่เป็นปัญหา มีผลมาจากพยาธิสภาพของนักเรียน ครอบครัว สิ่งแวดล้อม เพื่อนร่วมชั้นเรียน การจัดการเรียนการสอนของครู หรือเหตุปัจจัยอื่นๆ ได้แก่ พฤติกรรมการตีเพื่อน หมายถึง การกระทำที่นักเรียนแสดงออกมาด้วยการใช้มือตีเพื่อน ทำให้เกิดความรำคาญ และได้รับบาดเจ็บคณะกรรมการร่วมกันวางแผนให้การสนับสนุน

พฤติกรรมเชิงบวกในระบะที่ 3 เป็นรายบุคคล ด้วยการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ (functional behavior assessment : FBA)

- ประเมินสิ่งเสริมแรงของนักเรียน โดยการสอบถามผู้ปกครอง สอบถามจากนักเรียน

- การวางแผนการจัดการพฤติกรรม (Behavior intervention Plan) นำข้อมูลที่ได้มาจากการวิเคราะห์พฤติกรรม การสังเกตพฤติกรรม ข้อมูลพื้นฐาน มาจัดทำแผนการจัดการพฤติกรรม โดยมีรายละเอียดสำคัญดังนี้ 1) การป้องกันพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์โดยการปรับเปลี่ยนเงื่อนไข (A) 2) การปรับเปลี่ยนผลที่ตามมาหลังจากแสดงพฤติกรรมเป้าหมาย (C)

- จัดทำสื่อ/เอกสาร ได้แก่ สมุดการเสริมแรงและการปรับสินใหม่

2) ขั้นปฏิบัติตามแผน (Do)

2.1) ดำเนินการเก็บข้อมูลระบะที่ 2 ระบะทดลอง Intervention Phase (B) ดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกโดยใช้การเสริมแรงและการปรับสินใหม่ ดำเนินการฝึก 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน รวมเป็น 18 ครั้ง ประเมินติดตามผลทุกสัปดาห์ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ครูการศึกษาพิเศษชี้แจงการแสดงพฤติกรรมอย่างไรที่จะได้มาซึ่งการเสริมแรงทางบวกและพฤติกรรมที่ทำให้ถูกลงโทษด้วยการปรับสินใหม่ ให้นักเรียนทราบเงื่อนไข

2. ครูการศึกษาพิเศษสอนเรื่องพฤติกรรม การปรับพฤติกรรมดีเพื่อนในห้องเรียนพิเศษทั้งนี้ มีขั้นตอนการสอนดังนี้

2.1 การสร้างสถานการณ์จำลองแล้วให้ตัวแบบซึ่งเป็นเพื่อนในชั้นเรียน 2 คน มาสาธิตการแสดงพฤติกรรมจับแขนเบาๆ แทนการตีเพื่อนให้เป็นตัวอย่าง

2.2 เมื่อเพื่อนที่เป็นตัวแบบแสดงพฤติกรรมจับแขนเพื่อนเบาๆ ผู้วิจัยให้แต้มสะสมแล้วนำไปแลกกับแรงเสริมที่เป็นของเล่น แต่ถ้าตัวแบบแสดงพฤติกรรมตีเพื่อนจะถูกลงโทษโดยการปรับสินใหม่ คือการริบแต้มสะสมคืน

3. ระหว่างการทำกิจกรรมในห้องเรียน มีการใช้เทคนิคการชี้แนะทางวาจา การส่งสัญญาณเตือนการใช้สื่อทางสายตา (Visual Structure) เป็นรูปภาพ

4. ตลอดระยะเวลาของการทดลองให้มีการสังเกตและบันทึกการทดลอง

2.2) ดำเนินการทดลองระบะที่ 3 ระบะติดตามผล Follow up (A) เป็นระบะติดตามความคงทนในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โดยผู้วิจัยถอดถอนเทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ โดยทิ้งระยะเวลา 1 สัปดาห์และกลับไปเก็บข้อมูลในระบะติดตามผล จำนวน 5 วัน ใน 1 สัปดาห์ รวมเป็น 5 ครั้ง ในช่วงเวลาวิชาภาษาไทย ครูติดตามความก้าวหน้าของนักเรียนทุกครั้ง

หลังทำการสอนและการจัดการพฤติกรรม รวมทั้งประเมินความก้าวหน้าของนักเรียนในแต่ละครั้ง ซึ่งผู้วิจัยแบ่งเป็น 5 ครั้ง และในแต่ละครั้งใช้เวลา 1 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน รวมเก็บข้อมูลความก้าวหน้าทั้งหมด 5 ครั้ง

3) ตรวจสอบและประเมินผล (Check) การสรุปและประเมินผลข้อมูลพฤติกรรมนักเรียนเป็นรายบุคคล

- (1) สิ่งที่ประเมิน ได้แก่ 1) พฤติกรรมดีเพื่อน
- (2) วิธีการวัด ได้แก่ การสังเกตพฤติกรรมนักเรียน
- (3) เครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน ประกอบด้วย 1) แบบบันทึกพฤติกรรมรายบุคคล 2) กราฟบันทึกความก้าวหน้าพฤติกรรมนักเรียนรายบุคคล
- (4) ซึ่งมีเกณฑ์การพิจารณาติดตามความก้าวหน้าดังนี้
  1. นักเรียนไม่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ นักเรียนมีความถี่พฤติกรรมเป้าหมายเท่ากับ 0 ครั้ง/วัน ติดต่อกัน 4 ครั้ง คณะกรรมการทบทวนและปรับแผนการสนับสนุนโดยถอดถอนการเสริมแรงที่เข้มข้น ให้อยู่ในระดับที่พอดีเพื่อติดตามความคงทนของพฤติกรรมนักเรียน นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier3 ต่อไป
  2. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เล็กน้อย ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายเท่ากับ 1-3 ครั้ง/วัน สลับกันหรือต่อเนื่องกัน 2 ครั้งขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier3 ต่อไป คณะกรรมการทบทวนและปรับแผนการสนับสนุนโดยถอดถอนการเสริมแรงที่เข้มข้น ให้อยู่ในระดับที่พอดีเพื่อติดตามความคงทนของพฤติกรรมนักเรียน นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier2 ต่อไป
  3. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ปานกลาง ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายที่ผกผัน ได้แก่ มีพฤติกรรมเท่ากับ 4-5 ครั้งขึ้นไป/วัน สลับกันหรือต่อเนื่องกัน 2 ครั้งขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการทบทวนและปรับปรุงแผนให้เหมาะสมกับนักเรียน นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกtier 3 ต่อไป และเมื่อครบ 4 สัปดาห์ แล้วพิจารณาพบว่านักเรียนไม่มีการตอบสนองต่อการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier3 ให้คณะกรรมการทบทวนและปรับแผนการสนับสนุนที่เหมาะสมต่อพฤติกรรมนักเรียน
  4. นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เพิ่มขึ้น ได้แก่ นักเรียนมีจำนวนความถี่พฤติกรรมเป้าหมายที่ผกผันสูง ได้แก่ มีพฤติกรรมตั้งแต่ 6 ครั้งขึ้นไป/วัน สลับกันหรือต่อเนื่องกัน 2 ครั้งขึ้นไป นักเรียนจะได้รับการประเมินพฤติกรรมรายบุคคลอีกครั้งเพื่อจัดการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในTier ที่เหมาะสมต่อไป

5. ในกรณีที่มีการร้องเรียนจากครูประจำชั้น ครูประจำวิชา เพื่อนในห้องเรียน และผู้ปกครองเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์รุนแรงขึ้นจากเดิม หรือนักเรียนไม่ตอบสนองต่อการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier3 หรือมีพฤติกรรมอื่นแทรกเข้ามา ให้พิจารณาประเมินพฤติกรรมPBIS เพื่อจัดการสนับสนุนพฤติกรรมที่เหมาะสมต่อไป ให้คณะกรรมการทบทวนปรับแผน และส่งต่อเพื่อขอรับบริการด้านการจัดการพฤติกรรมหรือวินิจัยจากแพทย์หรือนักจิตวิทยาต่อไป

4) การปรับปรุงและพัฒนา (Act)

(1) ประชุมครูการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้น ครูประจำวิชา นำข้อมูลจากการปฏิบัติงาน ผลคะแนนความก้าวหน้า ผลสะท้อนหลังการดำเนินการ มาวางแผนปรับปรุงวิธีการสนับสนุนพฤติกรรมTier 3 ได้แก่

- เทคนิคที่ใช้ในการสนับสนุนพฤติกรรมtier3 มีประสิทธิภาพในการป้องกันพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ พฤติกรรมดีเพื่อน ได้หรือไม่ อย่างไร

- ข้อควรพิจารณาในการนำเทคนิคการเสริมแรงและการปรับสินไหม หรือนำเทคนิคอื่น ๆ มาใช้ในการสนับสนุนพฤติกรรมtier3ไปใช้ในครั้งต่อไป

- ปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงานตามกระบวนการPDCA ข้อควรพิจารณาในการนำขั้นตอนPDCA ไปใช้ในครั้งต่อไป

- ปรับปรุงและพัฒนาการเก็บข้อมูลรายบุคคล การเก็บคะแนนความก้าวหน้า เกณฑ์การประเมินพิจารณาผ่านเกณฑ์ วิธีการประเมิน เครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน

- ปรับปรุงและพัฒนาระยะเวลา สื่อ/อุปกรณ์ที่ใช้ในTier3

2) ขั้นตอนการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกฯ

ตาราง 16 ขั้นตอนการดำเนินงานสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

ขั้นตอน	คำอธิบาย	เครื่องมือที่ใช้	ลักษณะงานที่ปฏิบัติ	ผู้รับผิดชอบ
1.การคัดกรอง	การคัดกรองนักเรียนเป็นการนำข้อมูลสารสนเทศและการประเมินพฤติกรรมนำมาจัดกลุ่มนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม เพื่อให้การช่วยเหลือตามระดับปัญหา	1.แบบประเมินนักเรียน 2. แบบประเมินพฤติกรรม	1. วางแผนการเก็บรวบรวมข้อมูล 2. เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล 3.ประเมินพฤติกรรมนักเรียน 4.สรุปผลการประเมินพฤติกรรม 5.วางแผนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	ครูการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้น
2.การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกเป็นการให้ความช่วยเหลือนักเรียนตามกลุ่มที่ได้รับการคัดกรอง	1.แฟ้มนักเรียนรายบุคคล	1.วางแผนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก 2.ดำเนินการตามแผน 3.วางแผนการจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนให้มีความพร้อม 4. พัฒนาสื่อการสอน การจัดการเรียนการสอน บรรยากาศทางการเรียนรู้	ครูการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้น
	1.การสนับสนุนระยะที่ 1 (Tier1)	1. ตารางวิเคราะห์ปัญหาพฤติกรรมที่คาดหวังในห้องเรียน	1.วางแผนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก 2.ดำเนินการตามแผนสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	ครูประจำชั้น ครูประจำวิชา
				ครูการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้น

ตาราง 16 (ต่อ)

ขั้นตอน	คำอธิบาย	เครื่องมือที่ใช้	ลักษณะงานที่ปฏิบัติ	ผู้รับผิดชอบ
		2.ตารางข้อตกลง พฤติกรรมใน ห้องเรียน 3. ตารางสรุป จำนวนนักเรียน Tier1 4. แผนการ จัดการเรียนรู้	3.วางแผนการจัดสภาพแวดล้อม ในห้องเรียนให้มีความพร้อม 4. พัฒนาสื่อการสอน การจัดการ เรียนการสอน บรรยากาศทางการ เรียนรู้ 5.วัดและประเมินผล ติดตาม ความก้าวหน้าด้าน พฤติกรรมนักเรียน	
	2.การสนับสนุนระยะ ที่ 2 (Tier2)	1.สมุดติดตาม ความก้าวหน้า Check-in /Check-out 2.ตารางบันทึก พฤติกรรม 3.ตารางสรุป จำนวนนักเรียน Tier2 4.กราฟบันทึก พฤติกรรม	1.วางแผนการสนับสนุน พฤติกรรมเชิงบวก 2.ดำเนินการตามแผน 3.วางแผนการจัดสภาพแวดล้อม ในห้องเรียนให้มีความพร้อม 4. พัฒนาสื่อการสอน การจัดการ เรียนการสอน บรรยากาศทางการ เรียนรู้ 5.วัดและประเมินผล ติดตาม ความก้าวหน้าด้าน พฤติกรรมนักเรียน	ครูประจำชั้น ครูประจำวิชา ครูการศึกษา พิเศษ *คุณสมบัตินี้ จะต้องได้รับการ การอบรมการ ฝึกปฏิบัติ เทคนิค เช็คอิน-เช็ค เอาท์

ตาราง 16 (ต่อ)

ขั้นตอน	คำอธิบาย	เครื่องมือที่ใช้	ลักษณะงานที่ปฏิบัติ	ผู้รับผิดชอบ
	3.การสนับสนุนระยะที่ 3 (Tier3)	1.ข้อตกลงในการเสริมแรงและปรับสินไหม 2.ตารางบันทึกพฤติกรรมแบบความถี่ 3.กราฟบันทึกพฤติกรรม	1.วางแผนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก 2.ดำเนินการตามแผน 3.วางแผนการจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนให้มีความพร้อม 4. พัฒนาสื่อการสอน การจัดการเรียนการสอน บรรยากาศทางการเรียนรู้ 5.วัดและประเมินผล ติดตามความก้าวหน้าด้านพฤติกรรมนักเรียน	ครูประจำชั้น ครูประจำวิชา ครูการศึกษาพิเศษ
3.การรายงานผลพฤติกรรม	การประเมินผลพฤติกรรมหลังการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรม	1.แบบสรุปการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	1. วางแผนการเก็บรวบรวมข้อมูล 2. เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล 3.ประเมินพฤติกรรมนักเรียน 4.สรุปผลการประเมินพฤติกรรม	ครูการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้น
ขั้นตอน	คำอธิบาย	เครื่องมือที่ใช้	ลักษณะงานที่ปฏิบัติ	ผู้รับผิดชอบ
		2.แบบสรุปข้อมูลปัญหาพฤติกรรมนักเรียน 3.แบบสรุปรายงานแผนการจัดการพฤติกรรม (Tier2-Tier3)		

3. ผลการทดลองใช้และปรับปรุงระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ผู้วิจัยขอนำเสนอข้อมูล โดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สรุปผลการทดลองใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม แบ่งเป็น

1. สรุปผลการประเมินพฤติกรรมนักเรียนชั้นป.2 ก่อนและหลังใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

2. สรุปผลการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1 (Tier1)

3. สรุปผลการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier2)

4. สรุปผลการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 3 (Tier3)

ตอนที่ 2 ผลการปรับปรุงระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ตอนที่ 2 แสดงผลการทดลองใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ตาราง 17 ผลการประเมินพฤติกรรมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก นักเรียนจำนวน 18 คน

เลขที่	ค่าร้อยละพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์			สรุปผลการประเมินตามเกณฑ์	ระดับการสนับสนุน (Tier)
	ลูกออก จากที่	พูดคำไม่สุภาพ	ตีเพื่อน		
1	16.60	3.30	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
2	6.60	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
3	16.60	6.60	70.00	กลุ่มมีปัญหา	Tier 3*พฤติกรรมตีเพื่อน พฤติกรรม
4	3.33	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
5	3.33	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1

ตาราง 17 (ต่อ)

เลขที่	ค่าร้อยละพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์			สรุปผลการประเมินตามเกณฑ์	ระดับการสนับสนุน (Tier)
	ลูกออก	พูดคำไม่สุภาพ	ตีเพื่อน		
	จากที่				
6	3.33	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
7	60.00	16.60	0	กลุ่มเสี่ยง	Tier 2 *พฤติกรรมลูกออกจากที่
8	3.30	3.30	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
9	0	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
10	0	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
11	0	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
12	0	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
13	0	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
14	20.00	43.30	0	กลุ่มเสี่ยง	Tier 2*พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพ
15	0	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
16	3.30	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
17	0	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
18	0	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1

ตาราง 18 สรุปผลการประเมินคัดกรองพฤติกรรมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ระดับการสนับสนุน	จำนวนนักเรียน	คิดเป็นร้อยละ
การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1 (Tier 1)	15	83.30
การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier 2)	2	11.10
การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 3 (Tier 3)	1	5.60

จากตาราง 18 สรุปผลการประเมินคัดกรองพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนชั้นป.2 จำนวน 18 คน พบว่ามีนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1 (Tier 1) 16 คน คิดเป็นร้อยละ 83.30 นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier 2) จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.10 และนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 3 (Tier3) จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5.60

ตาราง 19 ผลการประเมินพฤติกรรมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังการใช้ระบบสนับสนุน
พฤติกรรมเชิงบวก นักเรียนจำนวน 18 คน

เลขที่	ค่าร้อยละพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์			สรุปผลการประเมินตามเกณฑ์	ระดับการสนับสนุน (Tier)
	ลูกออก จากที่	พูดคำไม่ สุภาพ	ตีเพื่อน		
	1	0	0	0	กลุ่มปกติ
2	0	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
3	3.30	3.30	70.00	กลุ่มมีปัญหา พฤติกรรม	Tier 3* พฤติกรรมดีเพื่อน
4	0	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
5	0	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
6	0	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
7	16.60	0	0	กลุ่มเสี่ยง	Tier 1
8	0	3.30	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
9	3.30	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
10	0	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
11	0	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
12	3.30	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
13	0	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
14	0	16.60	0	กลุ่มเสี่ยง	Tier 1
15	0	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
16	0	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
17	0	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1
18	0	0	0	กลุ่มปกติ	Tier 1

ตาราง 20 สรุปผลการประเมินหลังการทดลองพฤติกรรมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ระดับการสนับสนุน	จำนวนนักเรียน (18 คน)	คิดเป็นร้อยละ
การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1 (Tier 1)	17	94.40
การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier 2)	0	0
การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 3 (Tier 3)	1	5.60

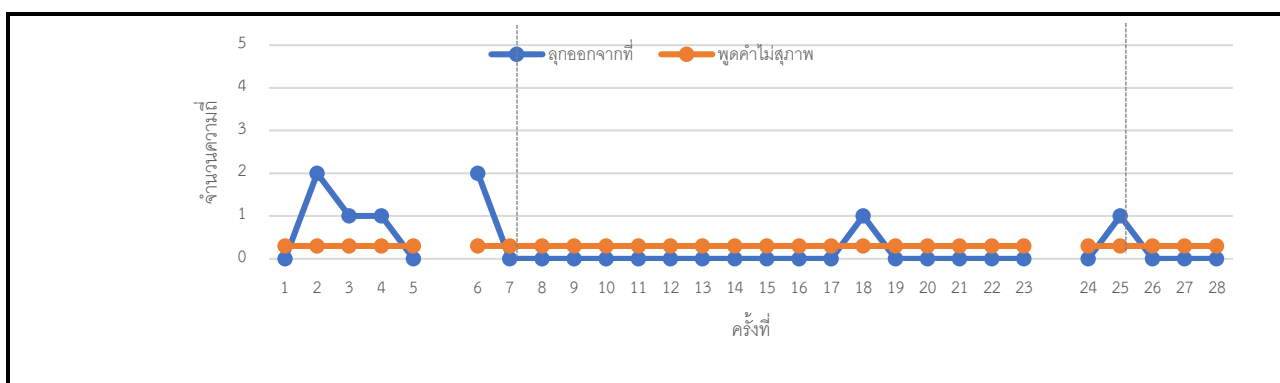
จากตาราง 20 สรุปผลการประเมินคัดกรองพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 18 คน พบว่ามีนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1 (Tier 1) 17 คน คิดเป็นร้อยละ 94.40 นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier 2) จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0 และนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 3 (Tier3) จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5.60

ตาราง 21 สรุปผลการวิเคราะห์เพื่อจัดระดับการสนับสนุนพฤติกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

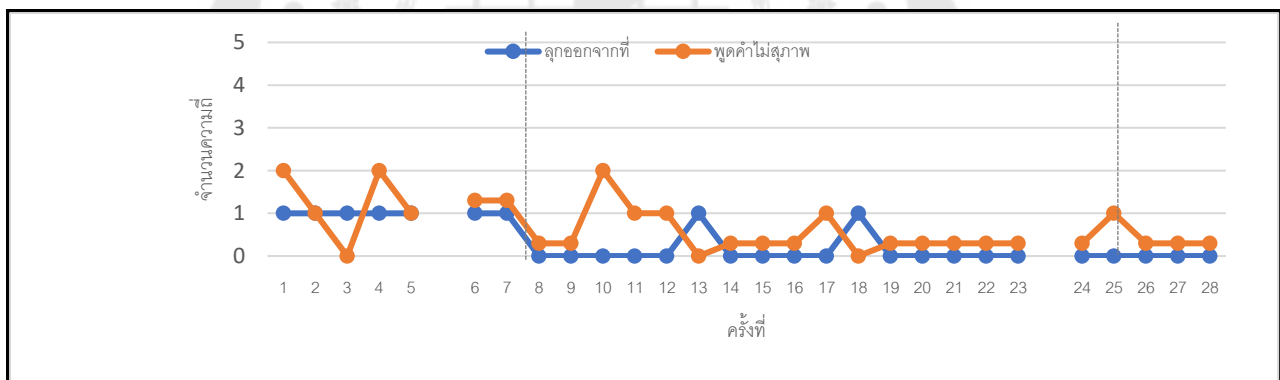
นักเรียน เลขที่	ผลการ ประเมิน พฤติกรรม	ผลการสัมภาษณ์ ผู้ปกครอง	การสังเกต พฤติกรรมใน ห้องเรียน	พิจารณา ระดับการ สนับสนุน
3	พฤติกรรมดี เพื่อน มีค่าร้อยละ 70	-ผู้ปกครองให้ข้อมูลว่า นักเรียนชอบเล่นรุนแรง และ มักจะชอบแกล้งน้องเมื่ออยู่ที่ บ้าน หากไม่ได้ตั้งใจจะชอบตะโกน เสียงดัง นักเรียนชอบเล่นเกมใน คอมพิวเตอร์ ติดเกม	พบว่านักเรียนจะใช้ มือตีเพื่อนที่หลัง แขน หรือมีลักษณะ ของการจะตีเพื่อน บ่อยครั้งในห้อง	การสนับสนุน พฤติกรรมเชิง บวกระยะที่ 3 (Tier3)
7	พฤติกรรมลูก ออกจากที่มี ค่าร้อยละ 60	-ผู้ปกครองให้ข้อมูลว่าในช่วง ระยะ 3 ขวบมีเศษอาหารเข้า ไปติดในลำคอ ทำให้น้องขาด อากาศหายใจชั่วขณะ ตั้งแต่ นั้นมาพัฒนาการของน้องก็ ช้า และจะไม่มีสมาธิจดจ่อ กับงาน ไม่ชอบทำการบ้าน	นักเรียนลุกออก จากที่เดินไปหา เพื่อนในห้องเรียน เดินไปรอบห้องโดย ไม่ขออนุญาต	การสนับสนุน พฤติกรรมเชิง บวกระยะที่ 2 (Tier 2)
14	พฤติกรรมพูด คำไม่สุภาพ มี ค่าร้อยละ 43.33	-ผู้ปกครองให้ข้อมูลว่า นักเรียนมีพฤติกรรมพูดคำ หยาบ ชอบพูดเสียงดัง ชอบ เล่นกับรุ่นพี่.5 ที่มีนิสัย คล้ายกัน	นักเรียนมี พฤติกรรมพูดคำ หยาบ เช่น เรียก เพื่อนโดยคำขึ้นต้น ว่าอ้อ หรือถ้าเพื่อน ไม่ให้ยืมของจะด่า เพื่อน	การสนับสนุน พฤติกรรมเชิง บวกระยะที่ 3 (Tier 3)

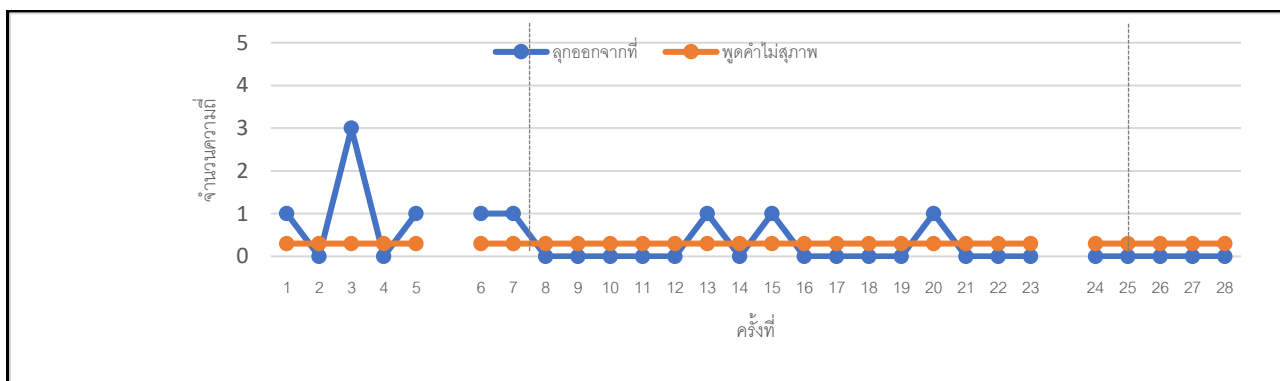
แผนภูมิ 1 สรุปผลการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1 (Tier1) พฤติกรรมลูก
 ออกจากที่นั่งขณะเรียนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน และพฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพในห้องเรียนหรือ
 ขณะทำกิจกรรม

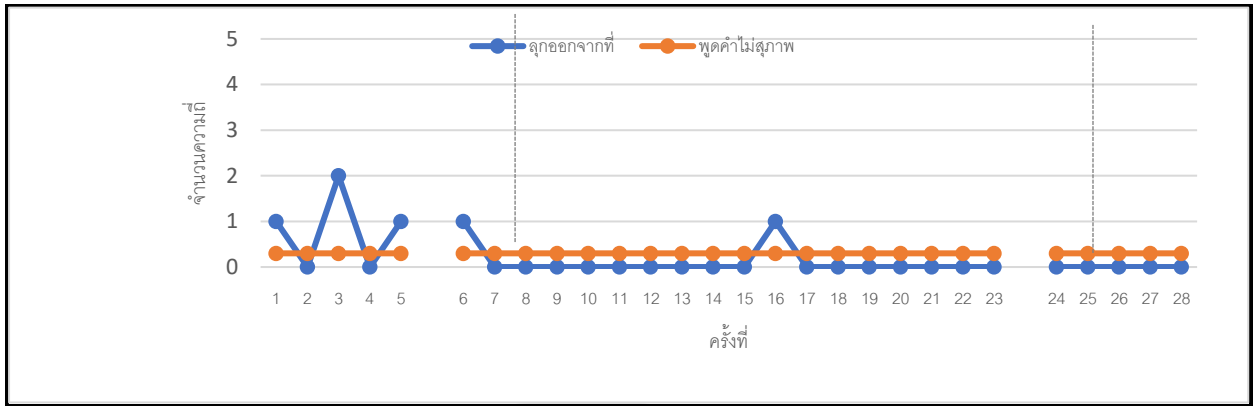
นักเรียนคนที่ 1 : ผ่านเกณฑ์

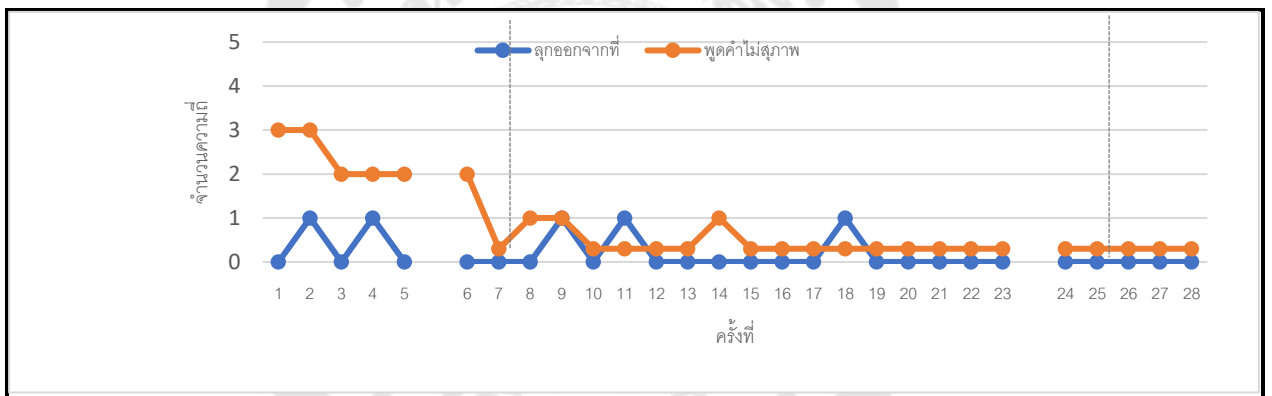
นักเรียนคนที่ 2 : ผ่านเกณฑ์

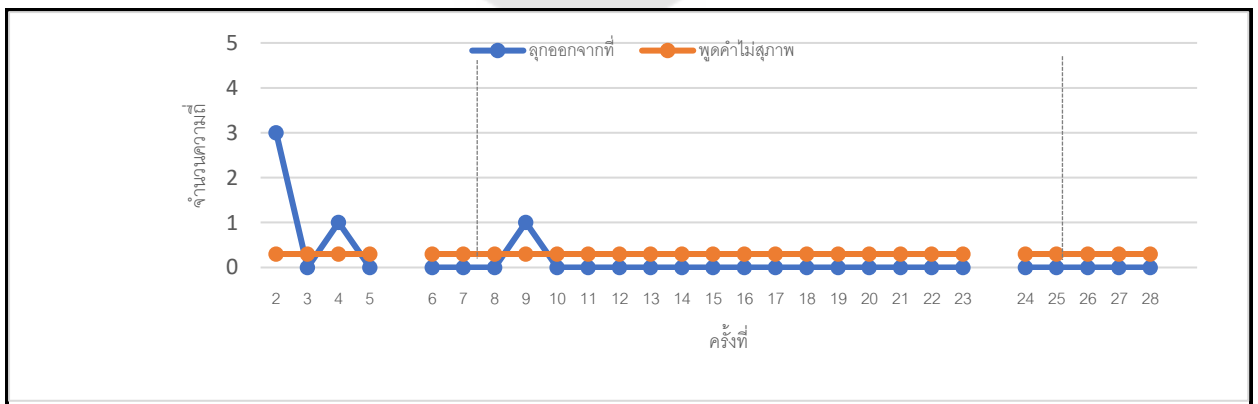
นักเรียนคนที่ 3 : ผ่านเกณฑ์

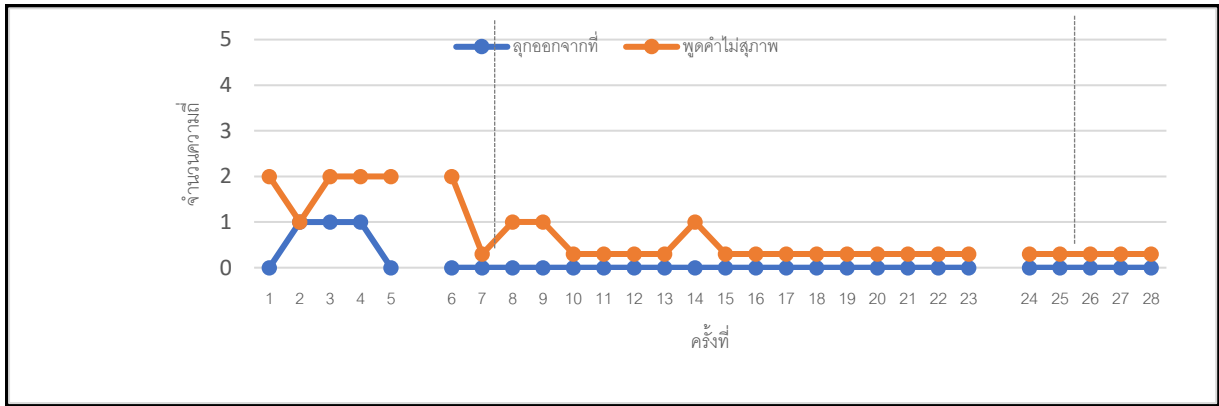
นักเรียนคนที่ 4 : ผ่านเกณฑ์

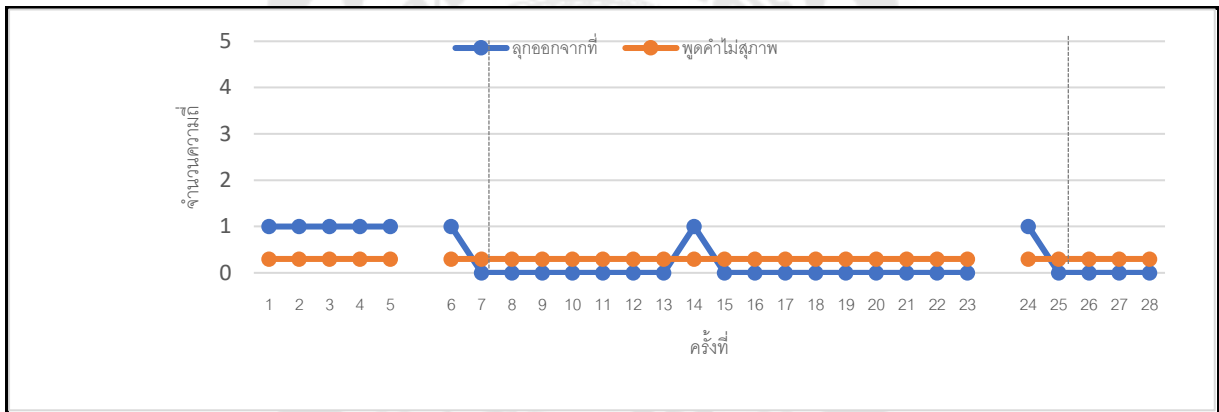
นักเรียนคนที่ 5 : ผ่านเกณฑ์

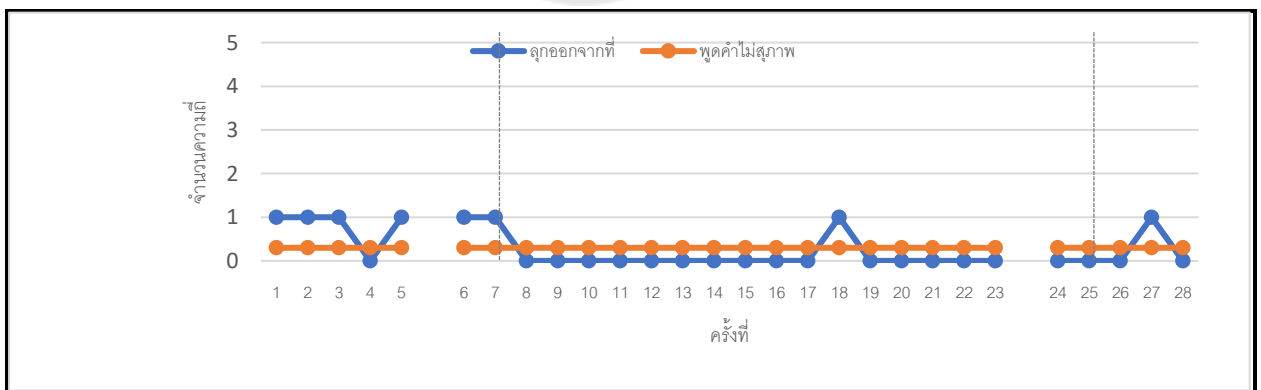
นักเรียนคนที่ 6 : ผ่านเกณฑ์

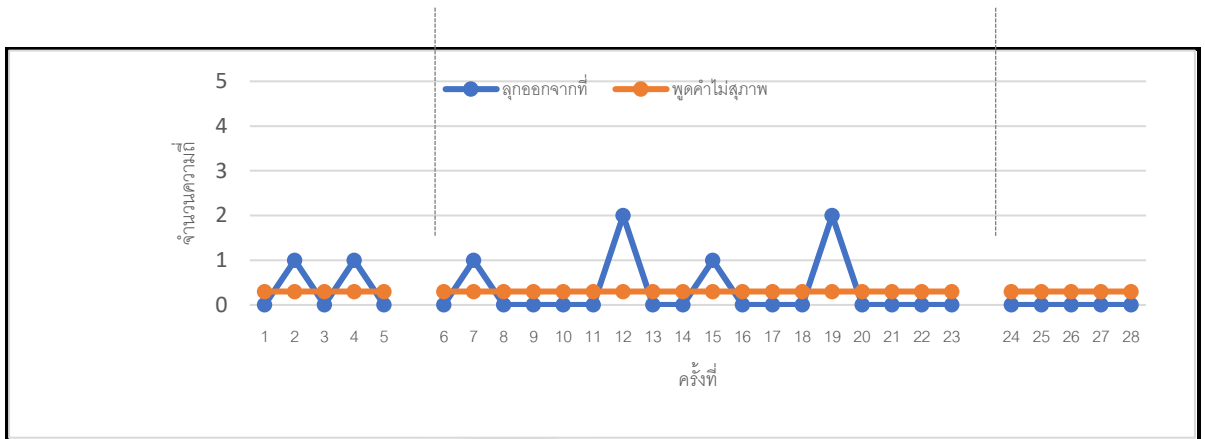
นักเรียนคนที่ 7 : ผ่านเกณฑ์

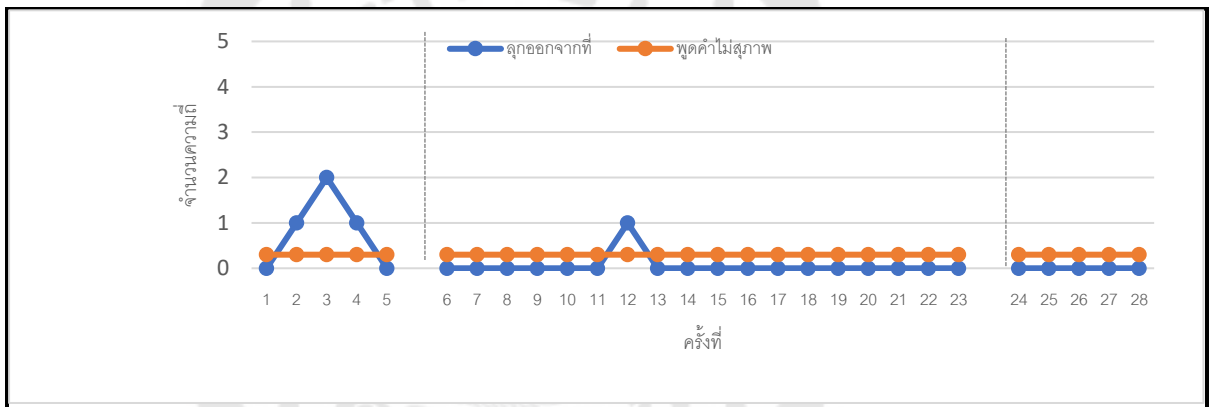
นักเรียนคนที่ 8 : ผ่านเกณฑ์

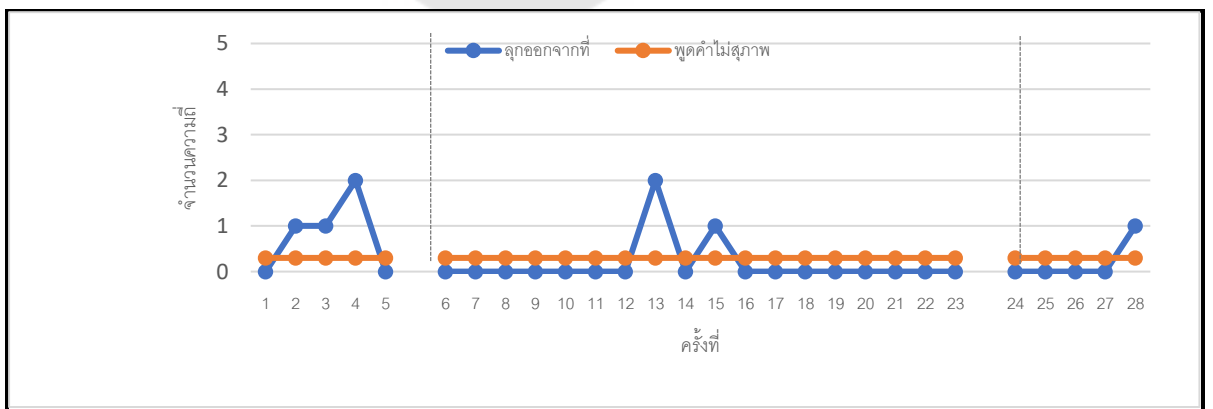
นักเรียนคนที่ 9 : ผ่านเกณฑ์

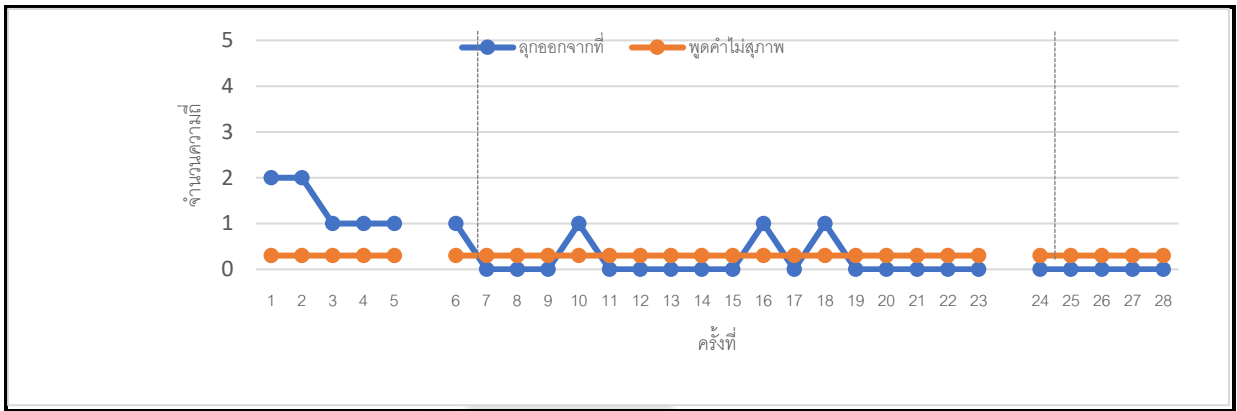
นักเรียนคนที่ 10 : ผ่านเกณฑ์

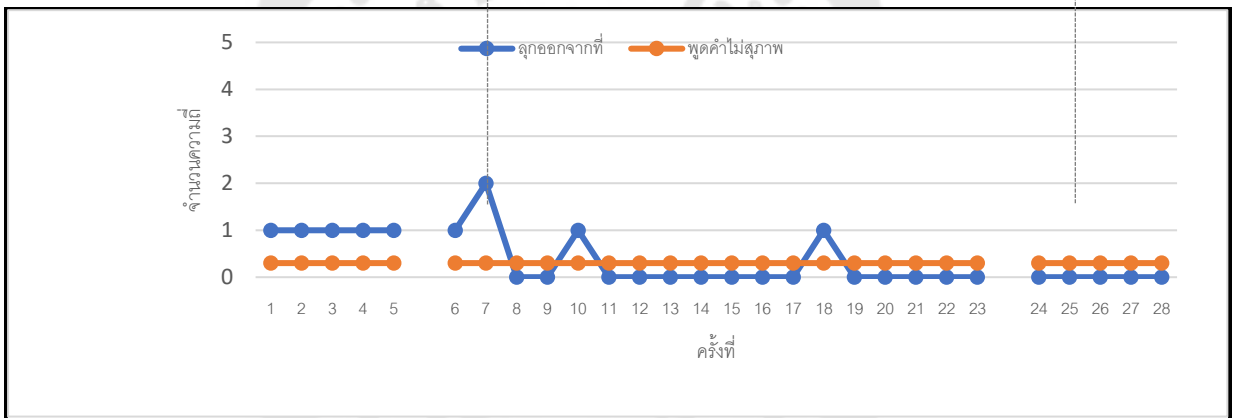
นักเรียนคนที่ 11 : ผ่านเกณฑ์

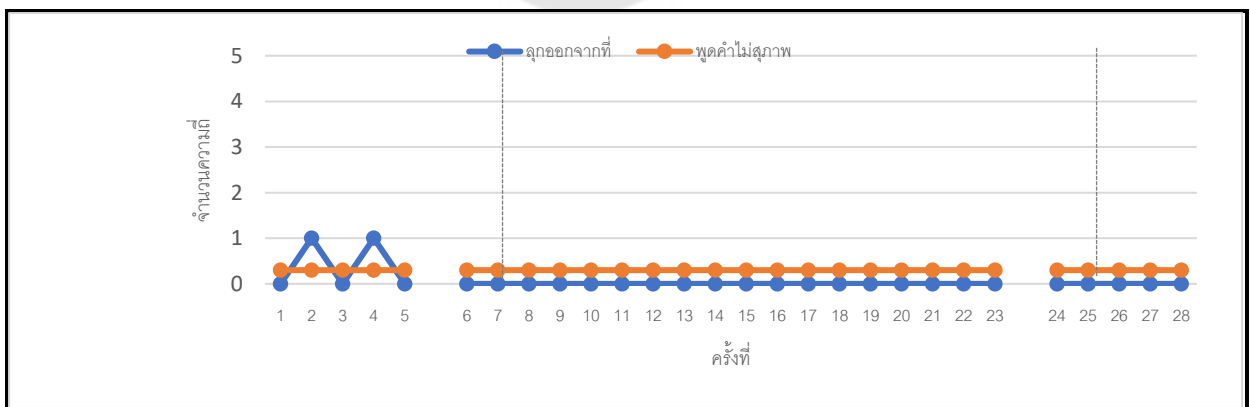
นักเรียนคนที่ 12 : ผ่านเกณฑ์

นักเรียนคนที่ 13 : ผ่านเกณฑ์

นักเรียนคนที่ 14 : ผ่านเกณฑ์

นักเรียนคนที่ 15 : ผ่านเกณฑ์

ตาราง 22 บันทึกพฤติกรรมนักเรียนรายสัปดาห์โดยใช้การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1

สัปดาห์	การดำเนินการ	บันทึกพฤติกรรม
สัปดาห์ที่ 1	<p>1. สัปดาห์ที่ 1 โฮมรูมนักเรียน แนะนำข้อตกลง ภายในห้องเรียน การปฏิบัติตนในห้องเรียน การขออนุญาตลุกจากที่ ข้อดีของการพูดจาไพเราะ และมารยาทในการอยู่ร่วมกันในห้องเรียน การแสดงความรักที่ดีต่อเพื่อน</p> <p>2. จัดที่นั่งให้นักเรียนที่วอกแวกง่าย ได้แก่ เลขที่ 1 3 7 14 นั่งใกล้ครู และนั่งออกห่างจากหน้าต่างทางเดิน</p> <p>3. จัดที่นั่งให้นักเรียนที่มีพฤติกรรมดีเพื่อน แยกออกจากนักเรียนคนที่เป็นคูกรณี และคนที่ชอบมาแหย่เพื่อน</p> <p>4. มีการเสริมแรงโดยการให้แต้มสะสมความดี</p> <p>5. ใช้การกระตุ้นเตือนทางวาจา เช่น ทำเสียงอะแฮ่มเตือน หรือทำเสียงจู้ๆ เป็นการเตือนไม่ให้นักเรียนส่งเสียงดัง การเตือนทางกาย เช่น นิ้วสะกิดเตือน หรือจับแขนเบาๆ ในการเตือนก่อนการเกิดพฤติกรรม</p> <p>6. การเปลี่ยนกิจกรรมที่ต้องเคลื่อนไหว หรือพัก เบรกให้นักเรียนได้ผ่อนคลายอิริยาบถ</p>	<p>นักเรียนสามารถทำตามข้อตกลงได้เป็นส่วนใหญ่</p> <p>แต่ในช่วงแรกเป็นช่วงเปิดเทอมใหม่ นักเรียนตื่นตื่นจากการเปิดเรียนแบบออนไลน์ นักเรียนตื่นตื่นและพูดคุยเล่าเรื่องเกือบตลอดเวลา พูดคุยเสียงดัง ลุกจากที่วิ่งไปมาในห้องเรียนตลอดเวลา</p>

ตาราง 22 (ต่อ)

สัปดาห์	การดำเนินการ	บันทึกพฤติกรรม
สัปดาห์ที่ 2	<ol style="list-style-type: none"> ปฏิบัติตามสัปดาห์แรก เพิ่มเติมในส่วนของการเตือนก่อนการเกิดพฤติกรรมการคุยกันเสียงดัง และการพูดล้อเลียนปมด้อย ครูต้องมีไหวพริบปฏิภาณในการคาดเดาเหตุการณ์ที่จะก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่จะเกิดขึ้น และต้องมีการรายงานผลพฤติกรรมให้ผู้ปกครองรับทราบ 	<ol style="list-style-type: none"> พฤติกรรมพูดล้อเลียน เป็นพฤติกรรมที่สามารถจัดการได้ เป็นพฤติกรรมที่ไม่คงที่ของนักเรียน เกิดจากการพูดกันสนุกสนาน เมื่อครูได้เพิ่มข้อตกลงในห้องเรียน นักเรียนมีพฤติกรรมพูดล้อเลียนลดลง โรงเรียนมีมาตรการป้องกันโควิด-19 ทำให้บางวันนักเรียนที่มีความเสี่ยงสูง โรงเรียนจะให้ นักเรียนหยุดเรียน 1 อาทิตย์
สัปดาห์ที่ 3 - สัปดาห์ที่ 6	<ol style="list-style-type: none"> ทบทวนข้อตกลงในห้องเรียน การใช้สมุดบันทึกความดี การจัดที่นั่ง การเตือนก่อนการเกิดพฤติกรรม การใช้กิจกรรมที่หลากหลายของครูในการจัดการเรียนการสอน จะทำให้นักเรียนลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 	<ol style="list-style-type: none"> นักเรียนเข้าใจข้อตกลงในห้องเรียน และสามารถปฏิบัติตามได้ โรงเรียนมีมาตรการป้องกันโควิด-19 ทำให้บางวันนักเรียนที่มีความเสี่ยงสูง โรงเรียนจะให้ นักเรียนหยุดเรียน 1 อาทิตย์

1.3 สรุปผลการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier2)

จากผลการประเมินคัดกรองพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน พบว่ามีนักเรียนที่มีความเสี่ยงและต้องได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier2) จำนวน 2 คน ดังนี้

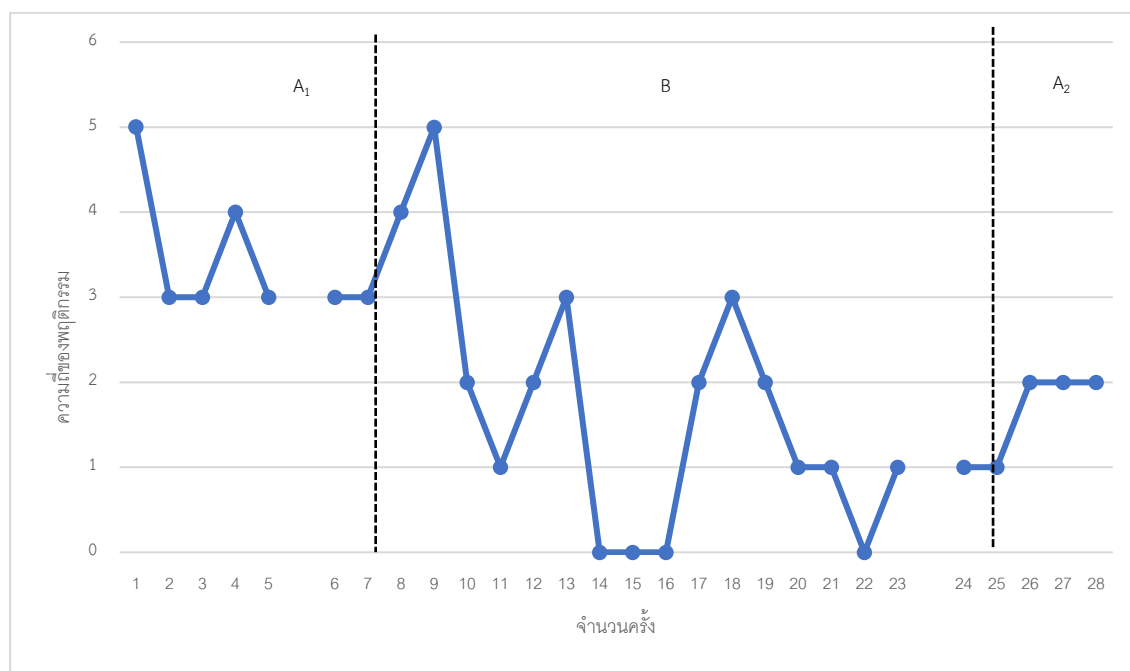
กรณีศึกษาที่ 1 ด.ช.เอ พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้แก่ พฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะครูสอนหรือทำกิจกรรม หมายถึง การที่นักเรียนเอาตัวออกพ้นจากเก้าอี้หรือนั่งของตนเองในระยะ 1 ก้าว ซึ่งพฤติกรรมนั้นแสดงออกในขณะที่กำลังเรียนหรือทำกิจกรรม โดยที่ไม่ได้รับอนุญาตจากครู และไม่เกี่ยวข้องกับการลุกออกจากที่เพื่อทำกิจกรรม

กรณีศึกษาที่ 2 ด.ช.บี พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน หมายถึง การที่นักเรียนแสดงคำพูดหยาบคายออกมา ในขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมตัวอย่างเช่น การสบถ การพูดคำว่า มึง กู อี เป็นต้น

การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 นี้ ผู้วิจัยได้ใช้เป็นการวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) แบบแผนการทดลองแบบ A-B-A โดยวิจัยสรุปผลการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกเป็นรายกรณี ดังนี้

กรณีศึกษาที่ 1 ด.ช.เอ การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier2) การลดพฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะครูสอนหรือทำกิจกรรมโดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ ดช.เอ

แผนภูมิ 2 สรุปผลการการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier2) การประเมินก่อนและหลังการลดพฤติกรรมลูกออกจากที่ขณะครูสอนหรือทำกิจกรรมโดยใช้เทคนิค เช็คอิน-เช็คเอาท์ ดช.เอ

จากแผนภูมิ 2 แสดงการสรุปผล Tier 2 พบว่า ด.ช.เอ มีความถี่ของพฤติกรรมลูกออกจากที่ขณะครูสอนหรือทำกิจกรรมในช่วงระยะเส้นฐาน (A₁) (สัปดาห์ที่ 1) ซึ่งทำการสังเกตพฤติกรรมจำนวน 5 วัน พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ มีค่าความถี่ 5, 3, 3, 4, 5 ครั้ง/วัน ตามลำดับ ในช่วงที่ใช้วิธีการจัดกระทำ (B) (สัปดาห์ที่ 2-6) ซึ่งใช้เวลาในการสังเกตพฤติกรรมจำนวน 18 วัน พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์มีแนวโน้มลดลงเรื่อยๆ มีค่าความถี่ 3, 3, 4, 5, 2, 1, 2, 3, 0, 0, 0, 2, 3, 2, 1, 1, 0, 1 ครั้ง/วัน ตามลำดับ ในระยะระงับการจัดกระทำ (A₂) ทำการสังเกตพฤติกรรมจำนวน 5 วัน พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หลังการทดลองลดลงมีค่าความถี่ 1, 1, 2, 2, 2 ครั้ง/วัน ตามลำดับ

ดังนั้น สรุปได้ว่าเทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ มีประสิทธิภาพในการลดปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้แก่ พฤติกรรมลูกออกจากที่ และเทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์เป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพในการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 ได้ ไม่มีนักเรียนที่ต้องส่งต่อเพื่อรับการสนับสนุนพฤติกรรมแบบเข้มข้น Tier 3 และเมื่อพิจารณา ผลการประเมินพฤติกรรมหลังการทดลอง ด.ช.เอมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงอยู่ในเกณฑ์ส่งต่อเพื่อกลับไปรับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระดับห้องเรียน Tier 1 ต่อไป

ตาราง 23 แสดงความก้าวหน้าการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier2) การลดพฤติกรรม
 ลุกออกจากที่โดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ ของด.ช.เอ

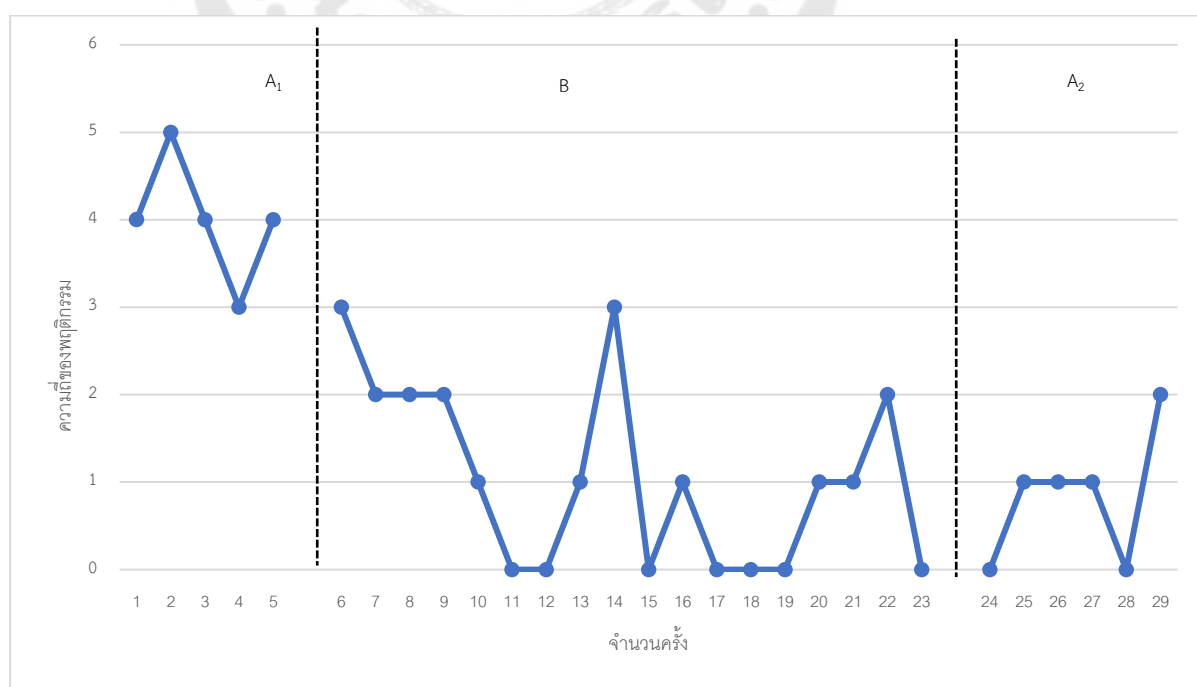
สัปดาห์ที่	ปัญหาและอุปสรรค	แนวทางการแก้ไขปัญหา
สัปดาห์ที่ 1	สังเกตพฤติกรรมในระยะเส้นฐาน	-
สัปดาห์ที่ 2	เป็นช่วงแรกของการฝึกใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ ฝึกให้นักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนการใช้เช็คอิน-เช็คเอาท์ นักเรียนมักลืมสมุดไว้ที่บ้านไม่นำกลับมาให้ครูที่โรงเรียนในตอนเช้า	แก้ปัญหาโดยการโทรศัพท์สอบถามผู้ปกครองและให้ผู้ปกครองกำชับนำสมุดรายงานประจำวันให้ผู้ปกครองเห็นและนำกลับมาให้ครูในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น
สัปดาห์ที่ 3	นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น ยังคงให้ความเข้มข้นของการช่วยเหลือตามแผนที่วางไว้	
สัปดาห์ที่ 4	นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นตามลำดับ คณะกรรมการพิจารณาให้ความเข้มข้นของการช่วยเหลือตามแผนที่วางไว้	คณะกรรมการลดความเข้มข้นของการช่วยเหลือ ได้แก่ ลดสิ่งเสริมแรงที่เป็นสิ่งของเป็นการเสริมแรงจากคำชมเชย และใน 1 สัปดาห์นักเรียนสามารถแลกเปลี่ยนสิ่งเสริมแรงที่เป็นสิ่งของได้ 1 ครั้ง
สัปดาห์ที่ 5	นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นตามลำดับ คณะกรรมการพิจารณาลดความเข้มข้นของการช่วยเหลือตามแผนที่วางไว้	คณะกรรมการลดความเข้มข้นของการช่วยเหลือ ได้แก่ ลดสิ่งเสริมแรงที่เป็นสิ่งของเป็นการเสริมแรงจากคำชมเชย และใน 1 สัปดาห์นักเรียนสามารถแลกเปลี่ยนสิ่งเสริมแรงที่เป็นสิ่งของได้ 1 ครั้ง

ตาราง 23 (ต่อ)

สัปดาห์ที่	ปัญหาและอุปสรรค	แนวทางการแก้ไขปัญหา
สัปดาห์ที่ 6	คณะกรรมการพิจารณาลดความเข้มข้นของการช่วยเหลือตามแผนที่วางไว้	คณะกรรมการลดความเข้มข้นของการช่วยเหลือ ได้แก่ ลดสิ่งเสริมแรงที่เป็นสิ่งของเป็นการเสริมแรงจากคำชมเชย และใน 1 สัปดาห์นักเรียนสามารถแลกเปลี่ยนสิ่งเสริมแรงที่เป็นสิ่งของได้ 1 ครั้ง
สัปดาห์ที่ 7	ติดตามพัฒนาการตามแผนที่วางไว้	

กรณีศึกษาที่ 2 ด.ช.บี การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier2) การลดพฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอน หรือทำกิจกรรมในห้องเรียนโดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์

แผนภูมิ 3 สรุปผลการการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier2) การประเมินก่อนและหลังการลดพฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอน หรือทำกิจกรรมในห้องเรียนใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ ด.ช.บี

จากแผนภูมิ 3 แสดงการสรุปผล Tier 2 พบว่า ด.ช.บี มีความถี่ของพฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอน ในช่วงระยะเส้นฐาน (A₁) (สัปดาห์ที่1) ซึ่งทำการสังเกตพฤติกรรมจำนวน 5 ครั้ง พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ มีค่าความถี่ 4, 5, 4, 3, 4 ครั้ง/วัน ตามลำดับ ในช่วงที่ใช้วิธีการจัดกระทำ (B) (สัปดาห์ที่2-6) ซึ่งใช้เวลาในการสังเกตพฤติกรรมจำนวน 18 วัน พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์มีแนวโน้มลดลงเรื่อยๆ มีค่าความถี่ 3, 2, 2, 2, 1, 0, 0, 1, 3, 0, 1, 0, 0, 0, 1, 1, 2, 0 ครั้ง/วัน ตามลำดับ ในระยะระดับการจัดกระทำ (A₂) ทำการสังเกตพฤติกรรมจำนวน 5 ครั้ง พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หลังการทดลองลดลงมีค่าความถี่ 0, 1, 1, 1, 0, 2 ครั้ง/วัน ตามลำดับ

ดังนั้น สรุปได้ว่าเทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ มีประสิทธิภาพในการลดปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอน และเทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์เป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพในการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 ได้ ไม่มีนักเรียนที่ต้องส่งต่อเพื่อรับการสนับสนุนพฤติกรรมแบบเข้มข้น Tier3 และเมื่อพิจารณา ผลการประเมินพฤติกรรมหลังการทดลอง ด.ช.บี มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดลงอยู่ในเกณฑ์ส่งต่อเพื่อกลับเข้าไปรับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระดับห้องเรียน Tier1 ต่อไป

ตาราง 24 แสดงความก้าวหน้าของการลดพฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอน โดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ ของด.ช.บี

สัปดาห์ที่	ปัญหาและอุปสรรค	แนวทางการแก้ไขปัญหา
สัปดาห์ที่ 1	สังเกตพฤติกรรมในระยะเส้นฐาน	-
สัปดาห์ที่ 2	เป็นช่วงแรกของการฝึกใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ ฝึกให้นักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนการใช้เช็คอิน-เช็คเอาท์	
สัปดาห์ที่ 3	นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น ยังคงให้ความเข้มข้นของการช่วยเหลือตามแผนที่วางไว้	

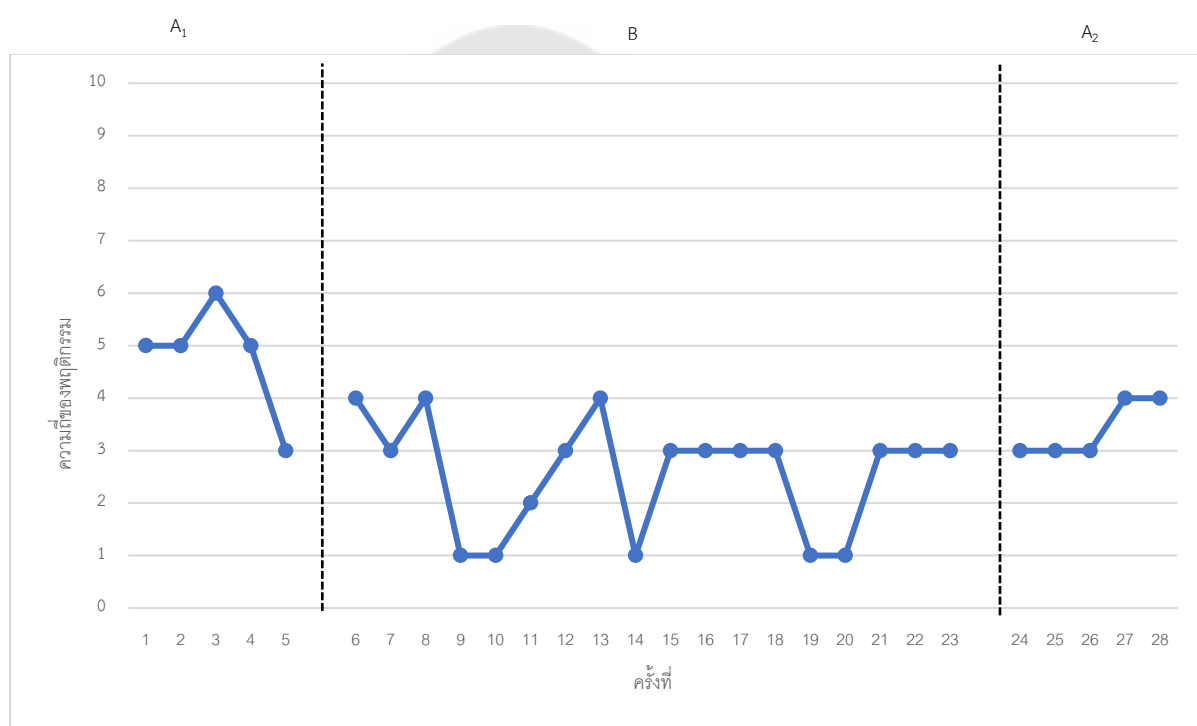
ตาราง 24 (ต่อ)

สัปดาห์ที่	ปัญหาและอุปสรรค	แนวทางการแก้ไขปัญหา
สัปดาห์ที่ 4	นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นตามลำดับ คณะกรรมการพิจารณาให้ความเข้มข้น ของการช่วยเหลือตามแผนที่วางไว้	คณะกรรมการลดความเข้มข้นของ การช่วยเหลือ ได้แก่ ลดสิ่งเสริมแรง ที่เป็นสิ่งของเป็นการเสริมแรงจาก คำชมเชย และใน 1 สัปดาห์ นักเรียนสามารถแลกเปลี่ยนเสริมแรงที่ เป็นสิ่งของได้ 1 ครั้ง
สัปดาห์ที่ 5	นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นตามลำดับ คณะกรรมการพิจารณาลดความเข้มข้น ของการช่วยเหลือตามแผนที่วางไว้ลง	คณะกรรมการลดความเข้มข้นของ การช่วยเหลือ ได้แก่ ลดสิ่งเสริมแรง ที่เป็นสิ่งของเป็นการเสริมแรงจาก คำชมเชย และใน 1 สัปดาห์ นักเรียนสามารถแลกเปลี่ยนเสริมแรงที่ เป็นสิ่งของได้ 1 ครั้ง
สัปดาห์ที่ 6	คณะกรรมการพิจารณาลดความเข้มข้น ของการช่วยเหลือตามแผนที่วางไว้ลง	คณะกรรมการลดความเข้มข้นของ การช่วยเหลือ ได้แก่ ลดสิ่งเสริมแรง ที่เป็นสิ่งของเป็นการเสริมแรงจาก คำชมเชย และใน 1 สัปดาห์ นักเรียนสามารถแลกเปลี่ยนเสริมแรงที่ เป็นสิ่งของได้ 1 ครั้ง
สัปดาห์ที่ 7	ติดตามพัฒนาการตามแผนที่วางไว้	

1.4 สรุปผลการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 3 (Tier3)

กรณีศึกษาที่ 3 ด.ช.ซี การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 3 การปรับพฤติกรรมดีเพื่อนขณะที่ครูสอน หรือทำกิจกรรมในห้องเรียนโดยใช้เทคนิคการเสริมแรงและปรับสินไหม ของด.ช.ซี

แผนภูมิ 4 สรุปผลการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 3 การปรับพฤติกรรมดีเพื่อนขณะที่ครูสอน หรือทำกิจกรรมในห้องเรียนโดยใช้เทคนิคการเสริมแรงและปรับสินไหม ของด.ช.ซี

จากแผนภูมิ 4 แสดงการสรุปผลTier 3 พบว่า ด.ช.ซี มีความถี่ของพฤติกรรมดีเพื่อนในช่วงระยะเส้นฐาน (A₁) (สัปดาห์ที่1) ซึ่งทำการสังเกตพฤติกรรมจำนวน 5 ครั้ง พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ มีความถี่ 5, 5, 6, 5, 3 ครั้ง/วัน ตามลำดับ ในช่วงที่ใช้วิธีการจัดกระทำ (B) (สัปดาห์ที่2-6) ซึ่งใช้เวลาในการสังเกตพฤติกรรมจำนวน 18 วัน พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์มี มีความถี่ 4, 3, 4, 1, 1, 2, 3, 4, 1, 3, 3, 3, 3, 1, 1, 3, 3, 3 ครั้ง/วัน ตามลำดับ ในระยะระงับการจัดกระทำ (A₂) ทำการสังเกตพฤติกรรมจำนวน 5 ครั้ง พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หลังการทดลองลดลงมีความถี่ 3, 3, 3, 4, 4 ครั้ง/วัน ตามลำดับ

ดังนั้น สรุปได้ว่าเทคนิคการเสริมแรงและการปรับสินไหมไม่เพียงพอที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมดีเพื่อนของด.ช.ซี โดยนักเรียนยังคงรับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier

3 ต่อไป เนื่องจากยังไม่ผ่านเกณฑ์ที่จะกลับเข้าไปสู่ Tier 2 และส่งต่อไปยังนักสหวิชาชีพเพื่อประเมินคัดกรอง และให้คำแนะนำในการปรับพฤติกรรมต่อไป

ตาราง 25 แสดงความก้าวหน้าของการปรับพฤติกรรมตีเพื่อนขณะที่ครูสอน หรือทำกิจกรรมในห้องเรียนโดยใช้เทคนิคการเสริมแรงและปรับสินไหม ของด.ช.ซี

สัปดาห์ที่	ปัญหาและอุปสรรค	แนวทางการแก้ไข
สัปดาห์ที่ 2	เป็นช่วงแรกของการฝึกใช้เทคนิคการเสริมแรงและการปรับสินไหม นักเรียนยังไม่ทำตามลำดับขั้นตอนการเสริมแรงและการปรับสินไหม และมีพฤติกรรมตีเพื่อน โดยเกิดขึ้นจากการที่เพื่อนล้อเลียน และแย่งกันเข้าแถวเล่นเกม	- ปรับแผนการจัดลำดับของกิจกรรมการแบ่งกลุ่มนักเรียน - ฝึก ทบทวน ข้อตกลงในการเสริมแรงและการปรับสินไหมให้นักเรียนรับทราบในช่วงก่อนเรียน และให้ข้อมูลย้อนกลับพฤติกรรมหลังเรียน
สัปดาห์ที่ 3	นักเรียนยังมีพฤติกรรมตีเพื่อน โดยทำท่าทางจะตีเพื่อน แต่เหตุการณ์ไม่รุนแรง นักเรียนสามารถหยุดยั้งพฤติกรรมตนเองได้ในบางครั้ง	- ฝึก ทบทวน ข้อตกลงในการเสริมแรงและการปรับสินไหมให้นักเรียนรับทราบในช่วงก่อนเรียน และให้ข้อมูลย้อนกลับพฤติกรรมหลังเรียน
สัปดาห์ที่ 4	นักเรียนไม่มีความพร้อมในการเรียนเนื่องจากไม่สบาย ทำให้นักเรียนหงุดหงิดเป็นปัจจัยส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมตีเพื่อน	- ทบทวนและประเมินสิ่งเสริมแรง - ฝึก ทบทวน ข้อตกลงในการเสริมแรงและการปรับสินไหมให้นักเรียนรับทราบในช่วงก่อนเรียน และให้ข้อมูลย้อนกลับพฤติกรรมหลังเรียน
สัปดาห์ที่ 5	ยังคงให้ความเข้มข้นของการช่วยเหลือตามแผนที่วางไว้	
สัปดาห์ที่ 6	ยังคงให้ความเข้มข้นของการช่วยเหลือตามแผนที่วางไว้	

ตอนที่ 3 ผลการปรับปรุงระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

ผลการปรับปรุงระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ดังตารางที่ 26

ตาราง 26 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ทั้งก่อนและหลังการทดลองใช้

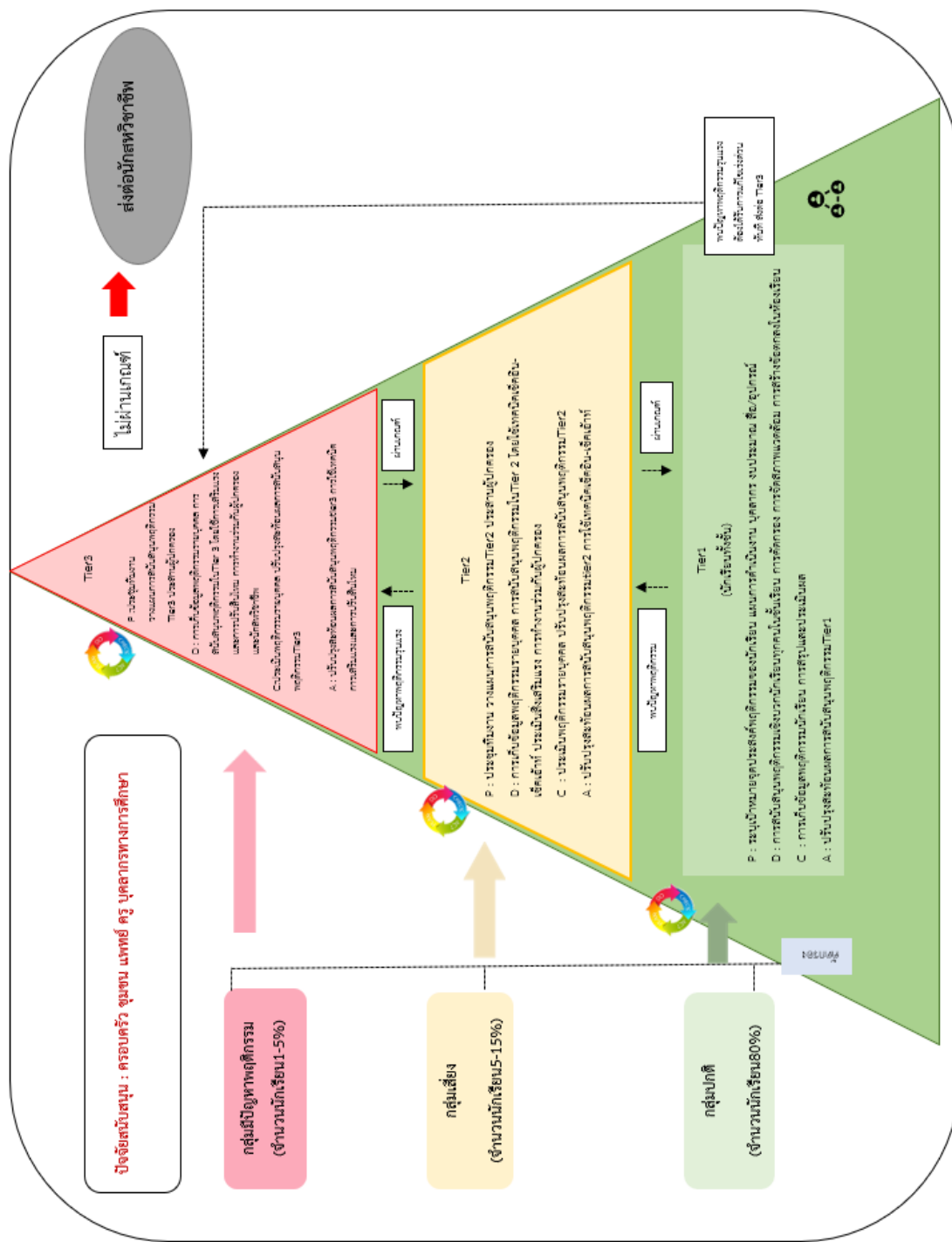
รายการตรวจสอบ	ก่อนการทดลองใช้	หลังการทดลองใช้
ชื่อระบบ ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม	1. เพื่อสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม 2. เพื่อให้ครูผู้สอนและผู้ปกครองมีแนวทางในการปรับพฤติกรรมนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม	ไม่มีแก้ไข สามารถนำไปใช้ได้
คุณสมบัติของผู้เข้าร่วมระบบ	ประกอบด้วยคุณสมบัติของนักเรียน ผู้บริหาร ครู และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	ไม่มีแก้ไข สามารถนำไปใช้ได้
ลักษณะของระบบ	ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก หมายถึง กระบวนการดำเนินงานให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมโดยมีความร่วมมือกันจากผู้บริหาร ครูการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้นและบุคลากรทุกคนในโรงเรียน ผู้ปกครอง และนักสหวิชาชีพ โดยองค์ประกอบของระบบในขั้นตอนมีความสัมพันธ์กัน ผลลัพธ์ (Outcome) ข้อมูล (Data) ระบบ (System) การปฏิบัติ (Practice) โดยมีระบบบริหารงาน PDCA เป็นกระบวนการขับเคลื่อนการทำงาน	เพิ่มปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ผู้ปกครอง เครือข่ายที่เกี่ยวข้อง

ตาราง 26 (ต่อ)

รายการตรวจสอบ	ก่อนการทดลองใช้	หลังการทดลองใช้
ขั้นตอนการดำเนินงานของระบบ	ดำเนินงานโดยขั้นตอนการดำเนินการ PDCA	ไม่มีแก้ไข สามารถนำไปใช้ได้
กระบวนการคัดกรองพฤติกรรม	1. แบบเก็บข้อมูลทะเบียนนักเรียนรายบุคคล	ไม่มีแก้ไข สามารถนำไปใช้ได้
	2. แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนรายบุคคล	
การสนับสนุนพฤติกรรมระยะที่ 1 Tier1	การป้องกันปัญหาพฤติกรรมเชิงบวก โดยกำหนดวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันไม่ให้พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้มี	เพิ่มเติม ระบุหน้าที่ความรับผิดชอบต่างๆ และมีบันทึกผลการประชุม
การสนับสนุนพฤติกรรมระยะที่ 1 Tier1	โอกาสเกิดขึ้นในชั้นเรียน โดยใช้เทคนิคการปรับเปลี่ยนเงื่อนไข (Antecedents : A) ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> - การออกข้อกำหนดภายในโรงเรียน และภายในห้องเรียน - การจัดสภาพแวดล้อมที่ดีและปลอดภัยเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ - การจัดห้องเรียนให้เอื้อต่อกิจกรรมการเรียนการสอน และพฤติกรรมการสอนของครูที่สนับสนุนพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียน - การใช้ตารางกิจกรรม การให้โอกาสการชื่นชม การเตือนก่อนเกิดพฤติกรรม และการจัดการพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ 	วางแผนติดตามความก้าวหน้าในแต่ละสัปดาห์

ตาราง 26 (ต่อ)

รายการตรวจสอบ	ก่อนการทดลองใช้	หลังการทดลองใช้
การสนับสนุนพฤติกรรมระยะที่ 2 Tier2	การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระดับที่ 2 เป็นนักเรียนกลุ่มเสี่ยงที่มีปัญหาพฤติกรรมพฤติกรรมลุดออกจากที่นั่ง ขณะเรียนและพฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพ โดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ ในการปรับพฤติกรรม	ไม่มีแก้ไข สามารถนำไปใช้ได้
การสนับสนุนพฤติกรรมระยะที่ 3 Tier3	การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระดับที่ 3 เป็นนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้แก่พฤติกรรมตีเพื่อน เทคนิคที่ใช้คือการวิเคราะห์พฤติกรรม การวางแผนการจัดการพฤติกรรม และการปรับพฤติกรรมโดยใช้เทคนิคการเสริมแรงและปรับสินไหม	ไม่มีแก้ไข สามารถนำไปใช้ได้
สื่อ/อุปกรณ์ที่ใช้ในการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสนับสนุนพฤติกรรมระยะที่ 1-3	ไม่มีแก้ไข สามารถนำไปใช้ได้
การวัดและประเมินผลพฤติกรรมนักเรียนแต่ละระดับ	เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินพฤติกรรม การบันทึกคะแนน ความก้าวหน้าด้านพฤติกรรม	ปรับหัวข้อแต่ละส่วน แยกให้ชัดเจน
แบบประเมินพฤติกรรมนักเรียน	เป็นแบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนรายบุคคล	ไม่มีแก้ไข สามารถนำไปใช้ได้
คู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	เป็นคู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	ปรับแก้ไขตามหัวข้อที่ได้นำเสนอข้างต้น

ภาพประกอบ 16ระบบสนับสนุนพัฒนาคุณภาพครูที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนากระบวนทัศน์สนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม มีรายละเอียดเกี่ยวกับความมุ่งหมาย วิธีการดำเนินการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ โดยสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายหลัก คือ เพื่อการพัฒนากระบวนทัศน์สนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม และได้ตั้งความมุ่งหมายย่อย ไว้ดังนี้

1. การศึกษาสภาพปัญหา และความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม
2. สร้างระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม
3. ทดลองใช้และปรับปรุงระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

วิธีการดำเนินการวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัย การวิจัยเรื่องการพัฒนากระบวนทัศน์สนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม เป็นงานวิจัยประเภทการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มีการดำเนินการวิจัย 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพปัญหา และความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ประกอบด้วย 2 ขั้นตอนย่อย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษา ค้นคว้าและรวบรวมเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาพฤติกรรมนักเรียน การจัดการพฤติกรรมสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม และแนวทางในการให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาสภาพปัญหา และความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากขั้นตอนที่ 1-2 เพื่อจัดทำร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ในระยะที่ 2 ต่อไป

ระยะที่ 2 สร้างระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ขั้นตอนที่ 1 นำข้อมูลจากการศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม มากร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ขั้นตอนที่ 2 ตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกฯ โดยผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นตอนที่ 3 จัดการสนทนากลุ่มเพื่อพิจารณาร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ระยะที่ 3 ทดลองใช้และปรับปรุงระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ขั้นตอนที่ 1 ทดลองใช้ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ขั้นตอนที่ 2 ปรับปรุงระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

สรุปผลการวิจัย

ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพปัญหา และความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

1.สภาพปัญหาการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

1.1 โรงเรียนยังไม่มีระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมโดยเฉพาะ

1.2 ปัญหาพฤติกรรมนักเรียนที่พบในโรงเรียน ส่วนใหญ่เป็นปัญหาพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในห้องเรียน เช่น นักเรียนลุกออกจากที่ ขอดอกไปเข้าห้องน้ำบ่อยๆ พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพ พูดคำหยาบ และพฤติกรรมตีเพื่อน ทำร้ายร่างกายเพื่อน

1.3 ความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นๆ โรงเรียนได้มีระบบการส่งต่อนักเรียนกลุ่มเสี่ยงด้านปัญหาทางพฤติกรรมไปยังโรงพยาบาลประจำอำเภอและประจำจังหวัด

1.4 การดำเนินงานการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมยังไม่มีผลชัดเจน

1.5 ปัญหาและอุปสรรคในการทำงาน ขาดแนวทางการแก้ไขปัญหาพฤติกรรม การช่วยเหลือและการจัดการพฤติกรรมนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ระบบการส่งต่อยังไม่เป็นรูปธรรม ครู บุคลากรมีภาระงานที่มาก

2. ผลการศึกษาความคาดหวังการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วมโรงเรียนมีความต้องการระบบขั้นตอนที่ชัดเจน การที่บุคลากรมีความรู้ ความเข้าใจและสามารถดำเนินการช่วยเหลือนักเรียนให้มีพฤติกรรมที่ดี โดยที่ระบบนั้นจะต้อง ลดภาระงานที่ซ้ำซ้อนของครู มีการจัดระบบข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นระบบ และประเด็นสำคัญคือมีเทคนิคการสอนและการปรับพฤติกรรมที่เหมาะสมกับพฤติกรรมของนักเรียน รวมถึงการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการติดตามพัฒนาการของนักเรียน

ระยะที่ 2 สร้างระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ผลการตรวจสอบโครงสร้างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม โดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของของโครงสร้างระบบฯ ดังตารางต่อไปนี้

1. ผลประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

1.1 ผลประเมินความเหมาะสมของร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม พบว่า การประเมินความเหมาะสมภาพรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48

1.2 ผลประเมินความเป็นไปได้ของร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วมภาพรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49

ระยะที่ 3 ทดลองใช้และปรับปรุงระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

1) การทดลองใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม พบว่า

1. การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1 นักเรียนชั้นป.2 โรงเรียนบ้านประชาสุขสันต์ จำนวน 15 คน ใช้ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมเป็นเวลา 8 สัปดาห์ นักเรียนมีการตอบสนองต่อการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1 (Tier1) คิดเป็นร้อยละ 100 ไม่มีนักเรียนที่ถูกส่งต่อไปยังการสนับสนุน Tier2 และ Tier3

2. การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 โดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ โดยทดลองการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier2) เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ นักเรียนจำนวน 2 คน ได้แก่

ด.ช.เอ มีความถี่ของพฤติกรรมลुकออกจากที่ขณะครูสอนหรือทำกิจกรรมในช่วงระยะเส้นฐาน (A_1) (สัปดาห์ที่ 1) ซึ่งทำการสังเกตพฤติกรรมจำนวน 5 วัน พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ มีค่าความถี่ 5, 3, 3, 4, 5 ครั้ง/วัน ตามลำดับ ในช่วงที่ใช้วิธีการจัดกระทำ (B) (สัปดาห์ที่ 2-6) ซึ่งใช้เวลาในการสังเกตพฤติกรรมจำนวน 18 วัน พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์มีแนวโน้มลดลงเรื่อยๆ มีค่าความถี่ 3, 3, 4, 5, 2, 1, 2, 3, 0, 0, 0, 2, 3, 2, 1, 1, 0, 1 ครั้ง/วัน ตามลำดับ ในระยะระงับการจัดกระทำ (A_2) ทำการสังเกตพฤติกรรมจำนวน 5 วัน พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หลังการทดลองลดลงมีค่าความถี่ 1, 1, 2, 2, 2 ครั้ง/วัน ตามลำดับ

ด.ช.บี มีความถี่ของพฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอนในช่วงระยะเส้นฐาน (A_1) (สัปดาห์ที่ 1) ซึ่งทำการสังเกตพฤติกรรมจำนวน 5 ครั้ง พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ มีค่าความถี่ 4, 5, 4, 3, 4 ครั้ง/วัน ตามลำดับ ในช่วงที่ใช้วิธีการจัดกระทำ (B) (สัปดาห์ที่ 2-6) ซึ่งใช้เวลาในการสังเกตพฤติกรรมจำนวน 18 วัน พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์มีแนวโน้มลดลงเรื่อยๆ มีค่าความถี่ 3, 2, 2, 2, 1, 0, 0, 1, 3, 0, 1, 0, 0, 0, 1, 1, 2, 0 ครั้ง/วัน ตามลำดับ ในระยะระงับการจัดกระทำ (A_2) ทำการสังเกตพฤติกรรมจำนวน 5 ครั้ง พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หลังการทดลองลดลงมีค่าความถี่ 0, 1, 1, 1, 0, 2 ครั้ง/วัน ตามลำดับ

จากผลการทดลองพบว่า กรณีศึกษาทั้ง 2 หลังจากได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 นักเรียนมีพัฒนาการที่ดี และกลับไปสู่การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1

3. การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 3 โดยใช้เทคนิคการเสริมแรงและปรับสินไหม โดยทดลองการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 3 (Tier3) เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ นักเรียนจำนวน 1 คน ได้แก่ ด.ช.ซี มีความถี่ของพฤติกรรมตีเพื่อนในช่วงระยะเส้นฐาน (A_1)

(สัปดาห์ที่1) ซึ่งทำการสังเกตพฤติกรรมจำนวน 5 ครั้ง พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ มีความถี่ 5, 5, 6, 5, 3 ครั้ง/วัน ตามลำดับ ในช่วงที่ใช้วิธีการจัดกระทำ (B) (สัปดาห์ที่2-6) ซึ่งใช้เวลาในการสังเกตพฤติกรรมจำนวน 18 วัน พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์มี มีความถี่ 4, 3, 4, 1, 1, 2, 3, 4, 1, 3, 3, 3, 3, 1, 1, 3, 3, 3 ครั้ง/วัน ตามลำดับ ในระยะระงับการจัดกระทำ (A_2) ทำการสังเกตพฤติกรรมจำนวน 5 ครั้ง พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หลังการทดลองลดลงมีความถี่ 3, 3, 3, 4, 4 ครั้ง/วัน ตามลำดับ

สรุปได้ว่าเทคนิคการเสริมแรงและการปรับสินไหมมีประสิทธิภาพในการลดปัญหาดีเพื่อนได้ในช่วงระยะเวลาที่จัดกระทำ เมื่อถอดถอนการจัดกระทำ เทคนิควิธีการ นักเรียนมีพฤติกรรมคงที่ไม่ผ่านเกณฑ์การพัฒนาความก้าวหน้ารายสัปดาห์ โดยยังคงรับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier 3 ต่อไป และส่งต่อไปยังนักสหวิชาชีพเพื่อประเมินคัดกรอง และให้คำแนะนำในการปรับพฤติกรรมต่อไป

2) ผลการปรับปรุงระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ได้ดำเนินการหลังจากที่ผู้วิจัยได้นำระบบไปทดลองใช้ โดยได้มีการดำเนินการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อสรุปผลการดำเนินงานระหว่างการใช้ในภาพรวม ซึ่งผลจากการสัมภาษณ์ พบว่า ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกคนเห็นด้วยกับการดำเนินการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม โดยมีรายละเอียดในการนำไปใช้จริงได้ และมีประโยชน์ต่อโรงเรียนที่จะมีแนวทางการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้มีการปรับรายละเอียดของระบบบางประเด็นตามผลการทดลองใช้และข้อเสนอแนะจากการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย.

- 1.เพิ่มปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ผู้ปกครอง เครือข่ายที่เกี่ยวข้อง
- 2.ปรับแผนภาพระบบสนับสนุนให้ดูชัดเจนยิ่งขึ้น
- 3.เพิ่มเติม ระบุหน้าที่ความรับผิดชอบต่างๆ และบันทึกผลการประชุม
- 4.การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1 วางแผนติดตามความก้าวหน้าในแต่ละสัปดาห์
- 5.การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในกรณีที่โรงเรียนปิดเรียนแบบออนไลน์

อภิปรายผลการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยประเภทการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ดังนั้นผู้วิจัยจึงขออภิปรายผลตามขั้นตอนงานวิจัย 3 ระยะ ดังนี้

1) ผลการศึกษาสภาพปัญหาและความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ในระยะนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาสภาพปัญหาและความคาดหวังด้านการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม เพื่อต้องการทราบข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการพฤติกรรม การปรับพฤติกรรมสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วมที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ปัจจุบัน แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อวางแผนกำหนดวัตถุประสงค์ในการพัฒนาระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ซึ่งสามารถอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1) สภาพปัจจุบันการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม พบว่ายังไม่มีระบบดูแลช่วยเหลือหรือระบบการจัดการพฤติกรรมโดยเฉพาะ ทั้งนี้โรงเรียนได้ตระหนักและเห็นความสำคัญในการช่วยเหลือและจัดการศึกษาที่เหมาะสม โดยดำเนินการในสองรูปแบบคือ ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนมาใช้ในโรงเรียนเพื่อดำเนินงานในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนทั้งโรงเรียน รวมถึงนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม และสถานศึกษาที่มีการจัดการเรียนร่วมได้ดำเนินงานโดยใช้การบริหารจัดการเรียนร่วมตามโครงสร้าง SEAT ในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษรวมถึงนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม การดำเนินงานเริ่มตั้งแต่การคัดกรองโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรม The Strengths and Difficulties Questionnaire : (SDQ) แบบคัดกรองนักเรียนที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรมและอารมณ์ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) นอกจากนี้ยังร่วมกับเก็บบันทึกข้อมูลจากการเยี่ยมบ้าน การสอบถามผู้ปกครองและการสังเกตพฤติกรรมนักเรียน

นอกจากนี้ยังพบว่า การดำเนินการงานการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมยังไม่มีความชัดเจน โรงเรียนยังไม่มีนโยบายหรือเป้าหมายในการจัดการพฤติกรรมในภาพรวม ครู บุคลากรในโรงเรียนยังขาดความรู้ในการคัดกรอง การสังเกตพฤติกรรมนักเรียนและวิเคราะห์หาปัญหาหรือเหตุปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรม การเลือกใช้เทคนิควิธีการที่ส่งเสริมพฤติกรรมที่พึงประสงค์ การให้คำปรึกษากับนักเรียนและผู้ปกครอง การบริหารจัดการห้องเรียนรวม รวมถึงการขาดการประสานงานระหว่างครูประจำชั้น ครูประจำวิชา ผู้ปกครองและแพทย์ ครู บุคลากรมีภาระงานที่มากทำให้ไม่สามารถคัดกรอง วิเคราะห์ปัญหาพฤติกรรมได้อย่างถี่ถ้วน และ

ขาดการเก็บรวบรวมข้อมูลและการบันทึกข้อมูลพฤติกรรมอย่างเป็นระบบ รวมถึงขาดการส่งต่อและความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นๆ โรงเรียนได้มีระบบการส่งต่อนักเรียนกลุ่มเสี่ยงด้านปัญหาทางพฤติกรรมไปยังโรงพยาบาลประจำอำเภอและประจำจังหวัด พบว่า การดำเนินงานร่วมกับโรงเรียน ทางโรงพยาบาลจะมีการรายงานผลการวินิจฉัยและการให้คำแนะนำไปยังผู้ปกครองและครู มีการติดตามผลเป็นระยะ นอกจากนี้มีการจัดอบรมการให้ความรู้และวิธีการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมสอดคล้องกับนพเกตุ ทองธรรมมา (2563) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาแนวทางการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 3 พบว่าการดำเนินงานการช่วยเหลือนักเรียนตามระบบดูแลช่วยเหลือ โรงเรียนยังขาดความรู้และวิธีการหรือการดำเนินงานเกี่ยวกับระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยเฉพาะด้านการคัดกรองนักเรียน โรงเรียนยังเก็บข้อมูลและอัปเดตข้อมูลนักเรียนที่ยังไม่เป็นปัจจุบันและไม่เข้าใจแนวทางไปในทิศทางเดียวกันโดยเฉพาะโรงเรียนที่เป็นโรงเรียนขนาดเล็ก

2) ความคาดหวังของการจัดการพฤติกรรม การช่วยเหลือด้านพฤติกรรม การปรับพฤติกรรมของนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม สถานศึกษามีความต้องการและความคาดหวังอยากให้มีความรู้แนวทางการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมที่เป็นรูปธรรม มีขั้นตอนที่ชัดเจนตั้งแต่กระบวนการคัดกรองมีความแม่นยำและน่าเชื่อถือ ลดภาระงานที่ซ้ำซ้อนของครู มีการจัดระบบข้อมูลและการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นระบบ การดำเนินงานร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีเทคนิคการสอนและการปรับพฤติกรรมที่เหมาะสมกับพฤติกรรมของนักเรียน รวมถึงทักษะด้านการให้คำปรึกษาผู้ปกครองในการให้คำแนะนำการดูแลบุตรหลานที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาสอดคล้องกับงานวิจัยของ มารีนา ศรีวรรณยศ และคณะ (2563) ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาสภาพ ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการจัดการเรียนรวมในโรงเรียนเรียนร่วมระดับประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่าแนวทางการแก้ไขปัญหาคือการเพิ่มอัตราครูให้เพียงพอกับความต้องการของแต่ละโรงเรียน ด้านครูผู้สอน การลดภาระงานครูให้น้อยลง ครูผู้สอนควรใช้วิธีการสอนที่แตกต่างกันออกไป ปรับวิธีการสอนให้เหมาะสมกับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ และมอบงานที่มีความยากง่ายแตกต่างจากเด็กปกติทั่วไป รวมถึงการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนได้แก่ ผู้บริหาร ครู นักสหวิชาชีพ แพทย์ ผู้ปกครองและผู้นำชุมชน ในการร่วมมือวิเคราะห์หาปัญหาพฤติกรรม การร่วมมือในการช่วยเหลือนักเรียน การติดตามพัฒนาการ รวมถึงแนวทางการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมสอดคล้องกับเกษมสุข อันตรระโลก และคณะ (2558) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียน

สว่างแดนดิน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนางานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนดังนี้ ควรมีการสนับสนุน ส่งเสริมให้ครู บุคลากรที่เกี่ยวข้องในโรงเรียนได้ทำวิจัยเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการพัฒนาวินัยเชิงบวก เพื่อพัฒนางานให้มีประสิทธิภาพและเป็นผลดีต่อโรงเรียน

2) ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ผู้วิจัยสร้างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ให้มีคุณภาพโดยมีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้ 1) ผู้วิจัยได้สร้างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม มาจากข้อมูลสัมภาษณ์เชิงลึกของผู้บริหาร ครูผู้สอน และนักสหวิชาชีพที่มีประสบการณ์ในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ทำให้ได้แนวทางการพัฒนาระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมที่ตรงกับความต้องการของครูผู้สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 2) การหาคุณภาพร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ผู้วิจัยได้ออกแบบร่างระบบที่จากข้อมูลระยะที่ 1 สภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนาระบบฯ ที่เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง และจากนั้นประเมินร่างระบบฯ โดยผู้เชี่ยวชาญฯ พบว่าร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ในภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 และผลประเมินความเป็นไปได้ของร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วมภาพรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 และความคิดเห็นของการพิจารณาระบบฯ จากผู้เชี่ยวชาญฯ พบว่า ร่างระบบฯ มีความเหมาะสมเป็นส่วนใหญ่ทุกประเด็นการพิจารณา ทำให้ระบบฯ มีความสมบูรณ์ก่อนนำไปใช้จริงเพื่อเป็นการยืนยันให้แน่ใจว่าระบบฯ มีคุณภาพ มีความเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับ Tyler (1986 อ้างถึงใน อัจศรา ประเสริฐสิน, 2563) ที่กล่าวถึงความสำคัญของการประเมินระบบหรือโครงการเพื่อเป็นกรอบหรือแนวความคิดที่สำคัญที่แสดงให้เห็นถึงกระบวนการหรือรายการประเมิน เพื่อทราบว่าระบบนั้นมีคุณภาพมากน้อยเพียงใด จุดมุ่งหมายของการประเมินเพื่อตัดสินว่าจุดมุ่งหมายของการศึกษาที่ตั้งไว้ในรูปของจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมนั้นประสบผลสำเร็จหรือไม่ และมีส่วนใดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข จึงสรุปได้ว่าระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกฯ มีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้ในการวิจัยได้เป็นอย่างดี

ระยะที่ 3 ทดลองใช้และปรับปรุงระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

การทดลองใช้ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญของการพัฒนาระบบฯ เป็นการนำระบบที่พัฒนาขึ้นไปสังเกตและวัดผลจากการทดลองซึ่งพิจารณาจากความมุ่งหมายของระบบฯ ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปปัจจัยที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีความก้าวหน้าด้านพฤติกรรม ดังนี้

**ประเด็นที่ 1 ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกเพื่อการพัฒนา
นักเรียนแบบองค์รวม** ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีหลักการในการพัฒนาระบบฯ ให้โรงเรียน
ผู้ปกครอง และบุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้เข้ามาร่วมวิเคราะห์ปัญหา หาแนวทางการช่วยเหลือ
และพัฒนาให้นักเรียนร่วมกัน โดยนำแนวคิดของ ระบบการสนับสนุนแบบองค์รวม Multi-Tiered
System of Supports (MTSS) ที่มีหลักการในการทำงานร่วมกัน มีการพัฒนาทักษะวิชาการและ
พฤติกรรมร่วมกัน สอดคล้องกับ McIntosh & Goodman (2016) กล่าวว่า การเรียนวิชาการและ
พฤติกรรมของนักเรียนจะมีผลความสัมพันธ์ที่ต่อเนื่องกัน สนับสนุนทั้งด้านวิชาการ พฤติกรรม
และสังคมรวมเข้าไว้ด้วยกัน มีการทำงานที่เกี่ยวข้องกัน ซึ่ง MTSS จะเป็นการรวมกันของ RTI ด้าน
วิชาการ PBIS หลักสูตรที่มีประสิทธิภาพ ทีมเวิร์คในการทำงาน UDL การทำงานร่วมกัน ครอบคลุม
สังคม ชุมชน นักสหวิชาชีพ เป็นต้น จะพบว่า การสนับสนุนแบบองค์รวม (MTSS) ครอบคลุมการ
สนับสนุนและการช่วยเหลืออื่นๆ สำหรับเด็กในทุกๆ ด้านไม่ว่าจะเป็น ด้านการสนับสนุนพฤติกรรม
เชิงบวก (PBIS) การตอบสนองต่อการช่วยเหลือ (RTI) การออกแบบหลักสูตรที่เหมาะสมต่อความ
ต้องการจำเป็นพิเศษ การทำงานร่วมกันของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เช่น ครู ผู้บริหาร ผู้ปกครอง นักสห
วิชาชีพ เป็นต้น รวมถึงนโยบาย หลักการของโรงเรียน ชุมชนและการทำความร่วมมือกันในการ
ประสานส่งต่ออย่างมีประสิทธิภาพ (Averill and Rinaldi, 2014)

**ประเด็นที่ 2 กลยุทธ์การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียน
ที่มีปัญหาทางพฤติกรรม** การวิจัยครั้งนี้ได้ผู้วิจัยออกแบบกระบวนการ PBIS ประกอบด้วย 3
ขั้นตอน คือ 1) การคัดกรองนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม 2) การให้การช่วยเหลือโดยการ
สนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก 3 ระดับ ได้แก่ การช่วยเหลือแบ่งตามระดับความรุนแรงของพฤติกรรม
ได้แก่ นักเรียนที่ไม่มีปัญหาทางพฤติกรรมจะได้รับการช่วยเหลือในระดับที่ 1 นักเรียนที่มีปัญหา
พฤติกรรมเล็กน้อยหรือมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไม่รุนแรงจะได้รับการช่วยเหลือในระดับที่ 2
และนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมหรือมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์รุนแรงต้องได้รับการช่วยเหลือ
อย่างเร่งด่วนจะได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมระดับที่ 3 สอดคล้องกับระบบการสนับสนุน
พฤติกรรมเชิงบวกเป็นการการสอนและการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมโดยมีความ

ร่วมมือกันจากผู้บริหาร ครูการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้นและบุคลากรทุกคนในโรงเรียน ผู้ปกครอง และนักสหวิชาชีพ โดยใช้เทคนิคการปรับพฤติกรรมเพื่อให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์และลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ตลอดจนสร้างพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ ทั้งนี้รวมถึงการจัดการสภาพแวดล้อมในโรงเรียนให้น่าอยู่และมีความปลอดภัย ซึ่งเป็นการประยุกต์ใช้แนวทางระบบที่อิงกับพฤติกรรม สำนักงานการศึกษาพิเศษศูนย์ให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคเกี่ยวกับการส่งเสริมพฤติกรรมทางบวก (Office of Special Education Programs; OSEP, Technical Assistance Center on Positive Behavioral Interventions and Support) อธิบายว่าการส่งเสริมพฤติกรรมทางบวก เป็นการนำระบบการจัดการพฤติกรรมที่มีอยู่แล้วมาปฏิบัติเพื่อช่วยให้โรงเรียน ครอบครัว และชุมชนออกแบบสภาพแวดล้อมโดยนำวิธีการที่มีผลการวิจัยรับรองมาใช้เพื่อส่งเสริมการเรียนการสอน ประเด็นสำคัญของส่งเสริมพฤติกรรมทางบวกคือ เพื่อลดปัญหาพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน และส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมมากขึ้น การส่งเสริมพฤติกรรมจึงเป็นจึงพลิกผันที่ยิ่งใหญ่ในวงการการศึกษาที่เปลี่ยนวิธีการจัดการที่ไม่พึงประสงค์จากการลงโทษและการตั้งรับ มาเป็น แผนเชิงรุกที่เน้นการป้องกันโดยวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพและมีงานวิจัยรองรับว่าสามารถสอนและส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมได้จริง อีกทั้งยังเน้นการจัดสภาพแวดล้อมที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วย (ยุวดี วิริยางกูร, 2561) โดยมีรายละเอียดของการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกแต่ละระดับ ดังนี้

การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระดับที่ 1 ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการป้องกันปัญหาพฤติกรรมเชิงรุกการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน Classwide Positive Behavior Interventions and Supports (CWPBIS) ซึ่งให้ความสำคัญกับกลยุทธ์เชิงบวกและเชิงรุก การสนับสนุนพฤติกรรมในชั้นเรียนเป็นการปฏิบัติของชั้นเรียนที่สอดคล้องกับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในโรงเรียน PBIS และหากสภาพแวดล้อมของโรงเรียนที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการสนับสนุนพฤติกรรมของนักเรียน ครูผู้สอนก็สามารถนำหลักการการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในชั้นเรียนไปใช้ได้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการปรับเปลี่ยนเงื่อนไข (Antecedents : A) ได้แก่ การออกข้อกำหนดภายในโรงเรียนและภายในห้องเรียน การจัดสภาพแวดล้อมที่ดีและปลอดภัยเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การจัดห้องเรียนให้เอื้อต่อกิจกรรมการเรียนการสอน และพฤติกรรมการสอนของครูที่สนับสนุนพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียน การใช้ตารางกิจกรรม การให้โอกาส การชื่นชม การเตือนก่อนเกิดพฤติกรรม และการจัดการพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ สอดคล้องกับงานวิจัย Jolstead et al. (2017) ได้ศึกษาเรื่องการดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในเด็กก่อนวัยเรียน : การศึกษาเชิงสำรวจของการที่สนับสนุนพฤติกรรมเชิง

บวกระดับที่ Tier1 ระดับห้องเรียน โดยใช้การสอนทักษะสังคมในการอยู่ร่วมกันในห้องเรียน การสอนการปฏิบัติตนในห้องเรียน การแสดงบทบาทสมมติ การยกตัวอย่างพฤติกรรมที่เหมาะสม การให้คำแนะนำพูดเบาๆในขณะที่อยู่ในห้องเรียน และการให้คำแนะนำเสนอทางเลือกในการแสดงออกทางพฤติกรรมที่เหมาะสมหากนักเรียนมีความไม่สบายใจ การให้แรงเสริม

การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 การจัดการพฤติกรรมสำหรับนักเรียนที่เป็นกลุ่มเสี่ยงโดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ ซึ่งเป็นอีกเทคนิคหนึ่งที่น่าสนใจในการปรับพฤติกรรมระยะที่ 2 เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ มีผลต่อการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนกรณีศึกษา ด.ช.เอ โดยพิจารณาพฤติกรรมลุดออกจากที่ขณะครูสอนหรือทำกิจกรรม และและด.ช.บี) โดยพิจารณาพฤติกรรมพูดไม่สุภาพ โดยมีจำนวนความถี่ลดลงหลังใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ เมื่อเปรียบเทียบกับความถี่ของการเกิดพฤติกรรมในระยะเส้นฐาน ระยะทดลอง และระยะติดตามผล สอดคล้องกับงานวิจัยที่กล่าวถึงเทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์ Fairbanks et al. (2007) ศึกษาการตอบสนองต่อการแทรกแซง : การตรวจสอบการสนับสนุนพฤติกรรมห้องเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่าง 4 คน ผลการวิจัยพบว่าการใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์เป็นระบบที่มีประสิทธิภาพ สามารถนำไปใช้ในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมเล็กน้อย สอดคล้องกับ Hunter et al. (2014) ทำการศึกษาการประเมินผลระบบเช็คอิน-เช็คเอาท์ สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ผลการศึกษาครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าระบบเช็คอิน-เช็คเอาท์ มีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมของนักเรียน ส่งเสริมพฤติกรรมและสังคมที่ดีขึ้น สอดคล้องกับ บุชบากร สุวรรณเกษ (2554) ได้ศึกษาผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน-เช็คเอาท์ เพื่อปรับลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความต้องการพิเศษ โดยกลุ่มตัวอย่างจำนวนเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 3 คน ที่มีพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบในการส่งงาน และพฤติกรรมรบกวนชั้นเรียน ผลการศึกษาพบว่าเทคนิคเช็คอิน/เช็คเอาท์สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้อย่างยั่งยืน

การดำเนินการทดลองสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 3 การจัดการพฤติกรรมสำหรับนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มมีปัญหาทางพฤติกรรม ซึ่งต้องได้รับการช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนและเข้มข้น มีขั้นตอนดังนี้ 1) การวิเคราะห์พฤติกรรม A-B-A 2) การวางแผนการจัดการพฤติกรรม (Behavior intervention Plan) โดยใช้เทคนิคการปรับพฤติกรรมการเสริมแรงและการปรับสินไหม 3) ดำเนินการทดลองโดยใช้วิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดี่ยว (Single Subject Design) แบบแผนการทดลองแบบ A-B-A โดยผลการลดพฤติกรรมดีเพื่อน ของกรณีศึกษา ด.ช.ซี มีจำนวนครั้งลดลงหลังใช้เทคนิคเสริมแรงและการปรับสินไหมเมื่อเปรียบเทียบกับความถี่ของการเกิด

พฤติกรรมในระยะเส้นฐาน ระยะทดลอง และระยะติดตามผล สอดคล้องกับงานวิจัยของเพ็ญศรี ศรีมา (2550) ทำการศึกษาการปรับพฤติกรรมการตีผู้อื่นของเด็กออทิสติกโดยใช้หลักการวิเคราะห์ พฤติกรรมประยุกต์ กรณีศึกษาเป็นเด็กออทิสติกจำนวน 1 คน ผู้ศึกษาใช้เทคนิคการให้แรงเสริม ทางบวกในรูปแบบของเบี้ยอรรถกร การใช้ตัวแบบการกระทำที่มีชีวิต การลงโทษด้วยการปรับ สิ้นใหม่ และการชี้แนะทางกายและวาจา ผลการศึกษาพบว่ากรณีศึกษามีพฤติกรรมการตีผู้อื่น ลดลงจากร้อยละ 92 เป็นร้อยละ 32 ทั้งนี้กรณีศึกษา ได้เรียนรู้และเลือกแสดงพฤติกรรมการลูบแขน มาแทนพฤติกรรมการตี คิดเป็นร้อยละ 72 และเมื่อพิจารณาความถี่ของพฤติกรรมตีเพื่อน พบว่า ด.ช.ซีมีพฤติกรรมตีเพื่อนลดลง แต่ยังไม่ผ่านเกณฑ์ที่จะกลับเข้าไปสู่ Tier 2 ได้ หรือลดการ ช่วยเหลือลงได้ โดยสรุปได้ว่าเทคนิคการเสริมแรงและการปรับสิ้นใหม่ไม่เพียงพอที่จะเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมตีเพื่อนของด.ช.ซี โดยนักเรียนยังคงรับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier 3 ต่อไป และ ส่งต่อไปยังนักสหวิชาชีพเพื่อประเมินคัดกรอง และให้คำแนะนำในการปรับพฤติกรรมต่อไป

ประเด็นที่ 3 กระบวนการบริหารระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก โดยใช้ PDCA การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำกระบวนการบริหารด้วยวงจรเดมมิง PDCA โดยมีการ วางแผน (Plan) เป้าหมาย บุคลากร งบประมาณ สื่อสิ่งอำนวยความสะดวก การวัดและ ประเมินผล มีการปฏิบัติตามแผนหรือขั้นตอนที่วางไว้ (Do) มีการตรวจสอบหรือการประเมิน (Check) ด้านกระบวนการปฏิบัติการเพื่อสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหา ทางพฤติกรรม และการนำผลการประเมินย้อนกลับไปทบทวน และมีการปรับปรุงแก้ไข (Act) เพื่อดำเนินงานให้เกิดคุณภาพอย่างต่อเนื่องสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐนียา ห้องกระจก (2562) ได้ศึกษาแนวทางการบริหารจัดการระบบดูแลช่วยเหลือตามวงจรคุณภาพ PDCA ของสถานศึกษาในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยนำวงจร คุณภาพ PDCA การวางแผน การดำเนินงานตามแผน การติดตามประเมินผล การปรับปรุงแก้ไข มาใช้ในการบริหารจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ผลการวิจัยพบว่ามีความเหมาะสมและ ความเป็นไปได้ในการปฏิบัติจริง อยู่ในระดับมากและสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 3.50 สอดคล้อง กับ ชรินทร์ แสงแก้ว (2546) การบริหารงานตามมาตรฐานโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การประถมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2541 ด้วยวัฏจักรคุณภาพของเดมมิงในโรงเรียนสังกัดสำนักงาน การประถมศึกษาจังหวัดกาญจนบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหารและครูจำนวน 420 คน ผลการวิจัย พบว่า 1) ระดับการบริหารงานตามมาตรฐานโรงเรียนด้วยวัฏจักรคุณภาพของเดมมิงทั้งใน ภาพรวมและจำแนกแต่ละขนาดอยู่ในระดับมาก 2) ภาพรวมมีปัญหาด้านขาดแคลนบุคลากรมากที่สุด รองลงมาคือขาดระบบการประเมินผลและการตรวจสอบที่ดี ข้อเสนอแนะคือจัดหาบุคลากร

ให้เพียงพอแก่ความต้องการ ส่งเสริมระบบการประเมินและการตรวจสอบที่ดีมีคุณภาพ และสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับชุมชน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วมในการวิจัยครั้งนี้ เหมาะสำหรับห้องเรียนที่มีนักเรียนไม่เกิน 20 คน เนื่องจากผู้วิจัยออกแบบให้มีการติดตามพัฒนาการเป็นรายบุคคล ห้องเรียนที่มีนักเรียนไม่มากเกินไปจะทำให้ครูผู้สอนสามารถสังเกตพฤติกรรมได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน

2. ระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละ Tier 1, Tier 2 และ Tier 3 ควรใช้ระยะเวลาการฝึกทุกวันและการเก็บข้อมูลที่สม่ำเสมอ และสรุปผลความก้าวหน้าของพฤติกรรมใน Tier 1, Tier 2 ควรติดตามทุก 2 สัปดาห์ และใน Tier 3 ควรติดตามทุกสัปดาห์ เพื่อเป็นการสร้างพฤติกรรมใหม่ หรือการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

3. การประเมินเพื่อพิจารณาการย้าย Tier ครูผู้สอนจะต้องพิจารณาจากความก้าวหน้าของนักเรียนเป็นรายสัปดาห์ นักเรียนจะต้องมีความก้าวหน้าของพฤติกรรมอย่างต่อเนื่อง โดยที่ครูลดความช่วยเหลือลง

4. แนวคิดการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกยังมีเทคนิคอื่นๆ ที่ใช้ในแต่ละ Tier ในงานวิจัยครั้งนี้ได้ใช้เทคนิค Tier 2 ได้แก่ เช็คอิน-เช็คเอาท์ และเทคนิคใน Tier 3 ได้แก่ การเสริมแรงและการปรับสินไหม ทั้งนี้พิจารณาโดยการวิเคราะห์พฤติกรรมที่เป็นปัญหา และความพร้อมของโรงเรียนและครูผู้สอน

5. ควรมีการพิจารณานำเทคนิคการปรับพฤติกรรมที่นอกเหนือจากการเสริมแรงและปรับสินไหมมาใช้ใน Tier 3 เช่น การวางกฎ กติกาของห้องเรียนร่วมกัน การกำหนดเกณฑ์ร่วมกัน และครูต้องนำไปใช้อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ นักเรียนเกิดการแผ่ขยายไปยังพฤติกรรมอื่นๆ ได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรพัฒนาระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมอื่นๆ เพิ่มเติม เช่น พฤติกรรมก่อกวน พฤติกรรมล้อเลียนเพื่อน พฤติกรรมพูดโกหก พฤติกรรมรังแกเพื่อน พฤติกรรมไม่เข้าเรียน พฤติกรรมชอบเถียง พฤติกรรมต่อต้าน พฤติกรรมขโมย เป็นต้น

2. ควรศึกษาผลการใช้ระบบ MTSS (Multi-Tiered System of Supports) ซึ่งประกอบไปด้วย ด้านวิชาการ (RTI) และด้านพฤติกรรม (PBIS) เนื่องจากนักเรียนที่มีปัญหาด้านการเรียนจะมีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ควบคู่ไปด้วย

3. ควรศึกษาผลการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในโรงเรียนที่มีบริบทต่างจากโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง เช่น โรงเรียนเรียนร่วมที่มีขนาดกลาง หรือขนาดใหญ่ เป็นต้น เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของระบบPBISในการช่วยเหลือสนับสนุนพฤติกรรมนักเรียนต่อไป

บรรณานุกรม

- Alberto, P. A. & Troutman, A. C. (2013). *applied behavior analysis for teachers* (9th ed). Upper Saddle River, NJ: Prentice Hall.
- Averill and Rinaldi (2014). **Research Brief: Multi-tier System of Supports (MTSS) Urban Special Education Leadership Collaborative: From RTI and PBIS to MTSS.** Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/257943832_Research_Brief_Multi-tier_System_of_Supports_MTSS_Urban_Special_Education_Leadership_Collaborative_From_RTI_and_PBIS_to_MTSS
- Baer, D. M., Wolf, M. M., & Risley, T. R. (1968). Some current dimensions of applied behavior analysis. *Journal of applied behavior analysis*, 1(1), 91–97. Retrieved from <https://doi.org/10.1901/jaba.1968.1-91>
- Caldarella, P., Williams, L., Hansen, B.D., & Wills, H.P. (2015). Managing Student Behavior with Class-Wide Function-Related Intervention Teams: An Observational Study in Early Elementary Classrooms. *Early Childhood Education Journal*, 43, 357-365.
- Djabrayan, H. J., & Hauser, L. (2015). **The PBIS tier one handbook: A practical approach to implementing the champion model.** California Corwin.
- Kristin N. Johnson Kristopher J. Kaase , Jennifer R. Griffin. (2014). *Academic & Behavioral Interventions.* TIER, LLC.
- Filter, K. J., McKenna, M. K., Benedict, E. A., Horner, R. H., Todd, A. W., & Watson, J. (2007). **Check in/Check out: A post-hoc evaluation of an efficient, secondary-level targeted intervention for reducing problem behaviors in schools.** *Education and Treatment of Children*, 30, 69–84.
- Gagne , R.M. & Briggs, L. (1974). **Principle of instructional design.** New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Individuals with Disabilities Education Improvement Act of 2004 (IDEA). (2004).

Public Law.

- Lane, Kathleen L., Menzies, Holly Mariah., Oakes, Wendy PeiaKalberg, Jemma Robertson. (2012). **Systematic screenings of behavior to support instruction :from preschool to high school.** New York : Guilford
- Lower, A., Young, K. R., Caldarella, P., Williams, L., & Wills, H. (2016). Effects of a Tier 3 Self-Management Intervention Implemented with and without Treatment Integrity. **Education and Treatment of Children**, 39(4), 493–520.
<http://www.jstor.org/stable/44684122>
- Jolstead, K. A., Caldarella, P., Hansen, B., Korth, B. B., Williams, L., & Kamps, D. (2017). **Implementing Positive Behavior Support in Preschools: An Exploratory Study of CW-FIT Tier1.** *Journal of Positive Behavior Intervention*, 19(1), 48-60.
- Jones, L. D. (2015). **The experiences of teachers and principals with the concurrent implementation of responsiveness to instruction and positive behavior intervention and support (Order No. 3710632).** Available from ProQuest Dissertations & Theses Global. (1703979341). Retrieved from
<https://search.proquest.com/docview/1703979341?accountid=44800>
- Methuen Public School. [n.d.] **Why PBIS_?**. Retrieved from
- Onhand School. (2015). **What is the Difference Between RTI and MTSS.**
 Retrieved from <http://www.onhandschools.com/blog/2017/06/what-difference-between-rti-and-mtss>.
- McIntosh, K., & Goodman, S. (2016). **Integrated multi-tiered systems of support: Blending RTI and PBIS.** Guilford Press.
- McIntyre, T. (2003). **The behavior survival guide for kids Canada: Free Spirit**
- Mustin, D., Harris, Sandra, Adams, Nancy, & Cummings, Cindy. (2015). **A Case Study of One Texas School District's Successful Implementation of Response to Intervention for Behavior,** ProQuest Dissertations and Theses.
- Myers, D. (2008). **Applying a Response to Intervention Model to Teacher Behavior: Increasing Specific, Contingent Praise with a Systemic, Multi -tier Approach,** ProQuest Dissertations and Theses.
- Nelson, M., Caldarella, P., Hansen, B.D., Graham, M.A., Williams, L., & Wills, H.P.

- (2018). Improving Student Behavior in Art Classrooms: An Exploratory Study of CW-FIT Tier 1. *Journal of Positive Behavior Interventions*, 20, 227 - 238.
- No Child Left Behind ACT (NCLB). (2001). Public Law.
- Positive Behavioral Interventions & Support [Website] (2019). Retrieved from <https://www.pbis.org/topics/school-wide>.
- Riffel, Laura A. (2011). **Positive behavior support at the tertiary level :red zone strategies**. United State: Corwin,
- Riffel, Mitchiner, . (2015) **Positive behavior support at the secondary "targeted group" level :yellow zone strategies**. United State: Corwin,
- Rusk, Christina N. (2016). **URBAN SCHOOL CHALLENGES: IMPLEMENTATION AND SUSTAINABILITY OF POSITIVE BEHAVIORAL INTERVENTIONS AND SUPPORTS**, ProQuest Dissertations and Theses.
- Scarpetti, V., Bair, Carolyn, Hitch, Leslie, & James, Longo. (2014). **School-Wide Positive Behavior Support Within a Tier I Response to Intervention Framework**. ProQuest Dissertations and Theses.
- Shores, C. (2009). **A comprehensive RTI model integrating behavioral and academic interventions**. Thousand Oaks, Calif. : London: Corwin ; SA
- Simonsen, B., Myers, D. (2015). **Classwide Positive Behavior Intervention and Support**. Thousand Oaks, Calif. : London: Corwin ; SA
- Storey, Keith, Haymes, Linda. (2017). **Case studies in applied behavior analysis for students and adults with disabilities**. Charles C Thomas, Publisher, Ltd. Illinois.
- Scheuermann, B.K. & Hall, J. A. (2012). **Positive behavioral supports for the classroom (2nd ed.)**. Upper Saddle River, NJ: Pearson.
- Westling, D. L. (2015). **Evidence-Based Practices for Improving Challenging Behaviors of Students With Severe Disabilities**. Retrieved from <http://cedar.education.ufl.edu/wp-content/uploads/2015/11/EBPs-for-improving-challenging-behavior-of-SWD.pdf>
- Woolfolk, A. (2010). **Education psychology**. 11th ed. Boston: Pearson
- Fairbanks, S., G., & Guardino, D. (2007). **Response to Intervention: Examining classroom behavior support in second grade**. *Exceptional Children*, 73(3).

- Filter, K. J., McKenna, M. K., Benedict, E. A., Horner, R. H., Todd, A. W., & Watson, J. (2007). Check in/check out: A post-hoc evaluation of an efficient, secondary-level targeted intervention for reducing problem behaviors in schools. *Education and Treatment of Children, 30*(1), 69-84.
- Hawken, L., MacLeod, K., Rawlings, L. (2007). Effects of the behavior education program (BEP) on problem behavior with elementary school students. *Journal of Positive Behavior Intervention, 9*, 94-100.
- Hunter, K. K., Chenier, J. S., & Gresham, F. M. (2014). Evaluation of Check In/Check Out for Students With Internalizing Behavior Problems. *Journal of Emotional and Behavioral Disorders, 22*(3), 135–148.
- Operton, R., Farmer, Angela, Armstrong, Christopher, Hailey, Leigh Anne, & King Stephanie. (2017). *The Effects of the First Year of Implementation of Positive Behavioral Intervention Supports*, ProQuest Dissertations and Theses.
- O'Leary, K. D., & Wilson, G. T. (1987). *Behavior therapy: Application and outcome* (2nd ed.). Englewood Cliffs, NJ, US: Prentice-Hall, Inc.
- Welch, T., (2015). *The Impact of Positive Behavioral Interventions and Supports on Academic Achievement among African American Male Students Diagnosed as Emotionally Disturbed*, ProQuest Dissertations and Theses.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ.2545**. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- กองการศึกษาเพื่อคนพิการ. (2543). **คู่มือการจัดการเรียนร่วมในระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ: กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- กรมสุขภาพจิต. (2559). **คู่มือการดูแลเด็กวัยเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม-อารมณ์สำหรับบุคลากรสาธารณสุข**. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กรมสุขภาพจิต. (2556). **แนวทางการดูแลช่วยเหลือวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมความรุนแรงสำหรับบุคลากรสาธารณสุข**. บริษัทนิด้าดู มีเดีย พลัส จำกัด.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2540). **เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชวนชม.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2546). **การเรียนร่วม : ปัญหาของครูปฐมวัย**.วารสารการศึกษาศาสน์เด็ก มูลนิธิเด็ก. (มกราคม 2546): 40.
- เกษมสุข อันตระโลก. (2558). **การพัฒนาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน**

- โรงเรียนสว่างแดนดิน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต23.
วารสารการบริหารการศึกษาและภาวะผู้นำ. 3(10): 179-188.
- จารุณี เต็มใจ. (2551). การศึกษาการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กที่มีปัญหา
ทางการเรียนรู้โดยใช้เรื่องราวทางสังคม. สารนิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต
(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จิรพงศ์ เพ็ชรเจริญ. (2549). การลดพฤติกรรมการลุกออกจากที่ในชั้นเรียนของเด็กออทิสติกโดยวิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร่วมกับการปรับสิ่งแวดล้อม. สารนิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- ฐาปณีย์ โฉมพิน. (2560) การพัฒนาระบบบริหารโรงเรียนขนาดเล็กตามแนวคิดกิจการ
เพื่อสังคม.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์ สาขาบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายสำเนา.
- ณัฐนียา ห่องกระจก. (2562). แนวทางการบริหารจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนตาม
วงจรคุณภาพ PDCA ของสถานศึกษาในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัด
พระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร
การศึกษา. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- ชนิกานต์ เขียวสุตร. (2551). วงจร PDCA คืออะไร?. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก
http://eduserv.ku.ac.th/km/index.php?option=com_content&task=view&id=137&Itemid=68. 12 มีนาคม 2563.
- ชนินทร์ แสงแก้ว. (2546). การบริหารงานตามมาตรฐานโรงเรียน สังกัดสำนักงาน
คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2541 ด้วยวัฏจักรคุณภาพของเดมมิ่ง
ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญา
ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร
- ณัฐสุภรณ์ หลาวทอง. (2559). การสร้างเครื่องมือการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2557). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มี
ประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 18. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธงชาติ วงษ์สุวรรณ. (2553). การพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียน
มัธยมศึกษาโดยใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ปริญญาโท

บัณฑิต กรุงเทพฯ; จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นพเกล้า ทองธรรมา. (2563). **การพัฒนาแนวทางการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือ**

นักเรียนโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต

3. วารสารมหาจุฬานครทรรศน์. ปีที่ 7 ฉบับที่ 5: 264-278.

นภาพร ปรีชามารถ. (2545). **จิตวิทยาการปรับพฤติกรรมในชั้นเรียน.** กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.

บุญชม ศรีสะอาด. (2560). **การวิจัยเบื้องต้น.** พิมพ์ครั้งที่10 (ฉบับปรับปรุงใหม่). กรุงเทพฯ:

บริษัทสุวีริยาส์ จำกัด.

บุษบากร สุวรรณเกษ. (2554). **ผลของการใช้โปรแกรมเช็คอิน/เช็คเอาท์เพื่อปรับลด**

พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความต้องการพิเศษ.

วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายสำเนา.

ปนัดดา กรีมละ. (2547). **การศึกษารายกรณีนักเรียนที่มีพฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน.**

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ประคอง พลสิทธิ์. (2559). **การประยุกต์กระบวนการRTI เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน**

และพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต.

ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายสำเนา.

พิชิต ฤทธิ์จัญญ. (2561). **เทคนิคการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรรณณี ช. เจนจิต. (2545). **จิตวิทยาการเรียนการสอน.** พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: เสริมสินพีรี

เพรสซิสเต็ม.

พรพิมล เจียมนาคนินทร์. (2539). **สุขภาพจิตในโรงเรียน.** กรุงเทพฯ: อักษรการพิมพ์

เพ็ญศรี ศรีมา. (2550). **การปรับพฤติกรรมการตีผู้อื่นของเด็กก้อทิสติกโดยใช้หลักการ**

วิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์. การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ผดุง อารยะวิญญ. (2554). **อาร์ ที ไอ กระบวนการสอนในแนวใหม่.** กรุงเทพฯ: บริษัท ไอ.คิว.

บุ๊กเซ็นเตอร์ จำกัด.

ผดุง อารยะวิญญ. (2542). **เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.

ผดุง อารยะวิญญ. (2546). **การเรียนรู้ระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ.**

กรุงเทพฯ: แว่นแก้ว.

- มารีนา ศรีวรรณยศ, รัชชกฤต เทียมธรรม, ผกามาศ นันทจักรวัฒน์. (2563). **การศึกษาสภาพปัญหา และแนวทางแก้ปัญหาการจัดการเรียนรวมในโรงเรียนรวมระดับประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร**. วารสารรัชต์ภาคย์. 14(33): 1-12.
- ยวดี วิริยางกูร. (2561). **การจัดการพฤติกรรมสำหรับครูการศึกษาพิเศษ**. เชียงใหม่: โรงพิมพ์ลีโอมี่เดียดีไซน์.
- เย็นจิตร ชวนะวิบูลย์ยงกูร (2547) **การเปรียบเทียบผลของการเสริมแรงแบบดีอาร์เอและการปรับเปลี่ยนเพื่อลดพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดหนองจอก (ภักตินรเศรษฐ์) เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร**. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รักษณาวรรณ เสาทอง. (2556). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดเขตพื้นที่การประถมศึกษาราชบุรีเขต 2 อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาและการแนะแนว. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร
- รวีวัตร์ สิริภูบาล. (2543). **การพัฒนาแบบจำลองระบบฝึกอบรมครูปฏิบัติการ**. สืบค้นเมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2562, <http://dclib.swu.ac.th>.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา**. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น
- ไพฑูริย์ ศรีฟ้า. (2543). **การพัฒนาระบบการเรียนการสอนผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์เพื่อโรงเรียนไทย**. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาเทคโนโลยีการศึกษา). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, กรุงเทพฯ.
- วิฑูริย์ สิมะโชคดี. (2550). **การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์มนุษย์**. กรุงเทพฯ: เนตรนิมิตการพิมพ์.
- วีรวิชญ์ เลิศไทยตระกูล. (2554). **ปรัชญา วงจร PDCA**. สืบค้นเมื่อ 1 มีนาคม 2563 จาก http://business.east.spu.ac.th/admin/waaa_file/A37322PDCA.pdf
- วีรพงษ์ เฉลิมจิระวัฒน์. (2547). **คู่มือพัฒนาระบบคุณภาพสู่มาตรฐาน ISO 9002**. กรุงเทพฯ: ผู้จัดการ
- วรรณจรี มณีแสง. (2561). **สำรวจปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนระดับอนุบาลและประถมศึกษาในโรงเรียนเขตชุมชนมหาวิทยาลัยเวสเทิร์น วิทยาเขตวัชรพล**. สืบค้นเมื่อวันที่ 11 ตุลาคม 2561. www.western.ac.th.
- ศรียา นิยมธรรม และคณะ. (2546). **การศึกษาพิเศษ**. โครงการสาหรานุกรมศึกษาศาสตร์ คณะ

- ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์พิเศษ. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์พัฒนาศึกษา.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2545). **ทฤษฎีการประเมิน**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภนทีพัฒน์ อ่อนศรี. (2562). **การบริหารคุณภาพกับการดำเนินงานประกันคุณภาพภายใน
ของศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยเขตกรุงเทพมหานคร.**
วิทยานิพนธ์การศึกษาศรีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ศิลปากร
- สถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์. (2548). **การดูแลเด็กออทิสติกแบบบูรณาการ เล่ม 4
การปรับพฤติกรรม การเรียนรู้ และการดูแลเด็กออทิสติกที่บ้าน**. เชียงใหม่. หจก.
สมพรการพิมพ์.
- สายัณห์ ต่ายหลี่. (2563). **การพัฒนาระบบการเตรียมความพร้อมและพัฒนาครูใหม่สำหรับ
สถานศึกษาขั้นพื้นฐานวิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต**. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุพร อภินันท์เวช, พัชรินทร์ เสรี, มะลิรัมย์ ทัศนรัตน์, สุพัตรา วัฒนานนท์, ชาญวิทย์ พรนภดล.
(2558). **สุขภาพจิตโรงเรียน คู่มือการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการ
พิเศษในโรงเรียนเรียนร่วม สังกัดกรุงเทพมหานคร**. กรุงเทพฯ: คณะแพทยศาสตร์ศิริ
ราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุรางค์ ใจวัตรระกูล. (2550). **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.
- สมเกตุ อุทธิโยธา. (2560). **การเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียน
ปกติ**. พิมพ์ครั้งที่ 13. เชียงใหม่: บริษัท ส.อินฟอร์เมชันเทคโนโลยี.
- สมคิด บางโม. (2550). **องค์การและการจัดการ** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: วิทยพัฒน์.
- สมคิด พรหมจ้อย และสุพักตร์ พิบูลย์. (2544). **การประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา**. กรุงเทพฯ:
จตุพรดีไซน์.
- สมพร สุทัศน์ีย์. (2554). **จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สมโภชน์ เขี่ยมสุภาษิต. (2562). **ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม**. พิมพ์ครั้งที่ 9.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์. (2542). **มุ่งสู่คุณภาพการศึกษา**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2550). **แนวทางการดำเนินงานในโรงเรียน
แกนนำจัดการเรียนร่วมไปสู่ความสำเร็จ**. เอกสาร ประกอบการประชุม สัมมนาการ
บริหารจัดการเรียนร่วม และการพัฒนาคุณภาพการศึกษา สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการ
เรียนรู้ ระหว่างวันที่ 21-22 กรกฎาคม 2550 ณ โรงแรม เจบี อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ
พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่2) พ.ศ.2545**. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง
- เสาวนีย์ จันทร์เจ็ดศักดิ์. (2546). **การจัดการพฤติกรรมในชั้นเรียนรวม**. ในเอกสารประกอบการ
สอนรายวิชา การศึกษาแบบเรียนรวม รหัส 183601 กรุงเทพฯ:
สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ
- เสริน ปณฺณะหิตานนท์. (2542). **การกระทำผิดในสังคม ด้านสังคมวิทยาอาชญากรรม**.
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- อัศจรรย์ ประเสริฐสิน. (2563). **เครื่องมือการวิจัยทางการศึกษาและสังคมศาสตร์**. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เบญจา ชลธารินทร์. (2546). **คู่มือการบริหารการเรียนร่วมโดยใช้โครงสร้างซีท**. กรุงเทพฯ:
เพทายการพิมพ์.

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย
2. รองศาสตราจารย์ ดร.จุฬามาศ จันทศรีสุคต
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรรรรณ นิ่งตลุง
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยุวดี วิริยางกูร
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาดา นุบผา
6. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรางคณา ไสมะนันท์

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของร่างระบบสนับสนุน
พฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของร่างระบบสนับสนุน
พฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

1. รองศาสตราจารย์ ดร.จุฬามาศ จันทร์ศรีสุคต
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรวรรณ นิ่งตลุง
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาดา นุบผา
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรางคณา โสมะนันท์
5. ดร.สมบุญรณ์ อาศิริพจน์

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญสนทนากลุ่มและประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้
ของร่างระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมใน
โรงเรียนเรียนร่วม

1. รองศาสตราจารย์ ดร.จุฬามาศ จันทศรีสุคติ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรรรรณ นิ่งตลุง
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาดา นุบผา
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรางคณา โสมะนันท์
5. ดร.สมบุญ อาศิรพจน์
6. ผอ.เกตอรอินท์ พิทักษ์โคชญากุล
7. อาจารย์เฉลิมวุฒ มาตยานุญ
8. ผอ.ประสาท อูระภา

ภาคผนวก ค

ใบรับรองจริยธรรมการวิจัยที่ทำในมนุษย์

ที่ อว 8718/

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

21 เมษายน 2563

เรื่อง ขออนุญาตพิจารณาโครงการวิจัยเลขที่ SWUEC-G- 017/2563E

เรียน นางสาวหรรษา อองคสิงห์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ใบรับรองโครงการวิจัย SWUEC/E/G-017/2563

ตามที่ท่านได้ส่งโครงการวิจัยเรื่อง การพัฒนาระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (PBIS) สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม โครงการวิจัยเลขที่ SWUEC-G 017/2563E เพื่อรับการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ นั้น

คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ ได้พิจารณาโครงการวิจัยดังกล่าว บัดนี้ คณะกรรมการฯ ให้การรับรองโครงการวิจัยดังกล่าวแล้วเมื่อวันที่ 17 เมษายน 2563 รายละเอียดดังนี้

Certificate Number SWUEC/E/G-017/2563

Date of Approval 17 เมษายน 2563 (อายุใบรับรองโครงการวิจัย 12 เดือน)

Date of Expiration 17 เมษายน 2564

Continuing Review ทุก 12 เดือน (ครบกำหนดส่งรายงานครั้งแรก วันที่ 17 เมษายน 2564)

ในการนี้ คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ ใคร่ขอความกรุณาให้ผู้วิจัยส่งรายงานความก้าวหน้าของการวิจัยและต่ออายุการรับรองก่อนกำหนดวันหมดอายุ 30 วัน เพื่อให้เป็นไปตามวิธีดำเนินการมาตรฐาน (SOPs version 2.0) ของคณะกรรมการฯ ทั้งนี้รายละเอียดของเอกสารที่ให้การรับรองตามที่ปรากฏใน Certificate of Approval (Certificate Number SWUEC/E/G-017/2563) ที่แนบมาพร้อมนี้

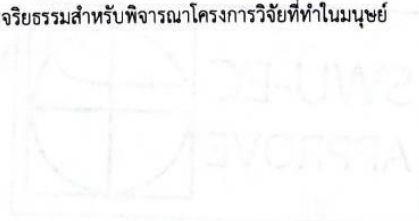
จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(แพทย์หญิงสุริพร ภัทรสุวรรณ)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
โทรศัพท์ 0-2649-5000 ต่อ 12430
โทรสาร 0-2259-1822

หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยของข้อเสนอการวิจัย
เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัยและยินยอม

หมายเลขข้อเสนอการวิจัย SWUEC-G-017/2563E

ข้อเสนอการวิจัยนี้และเอกสารประกอบของข้อเสนอการวิจัยตามรายการแสดงด้านล่าง ได้รับการพิจารณาจาก คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแล้ว คณะกรรมการฯ มีความเห็นว่าข้อเสนอการวิจัยที่จะดำเนินการมีความสอดคล้องกับหลักจริยธรรมสากล ตลอดจนกฎหมาย ข้อบังคับและ ข้อกำหนดภายในประเทศ จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยตามข้อเสนอการวิจัยนี้ได้

ชื่อโครงการวิจัยเรื่อง: การพัฒนาระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (PBIS) สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทาง พฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

ชื่อผู้วิจัยหลัก: นางสาวหรรษา อองคสิงห์

สังกัด: คณะศึกษาศาสตร์

เอกสารที่รับรอง:

1. แบบเสนอโครงการวิจัย
2. โครงการวิจัย
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย
4. หนังสือให้ความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย

เอกสารที่พิจารณาทบทวน

1. แบบเสนอโครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 17 เมษายน 2563
2. โครงร่างการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 17 เมษายน 2563
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 17 เมษายน 2563
4. หนังสือให้ความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 วัน/เดือน/ปี 17 เมษายน 2563

(ลงชื่อ).....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทันตแพทย์หญิงณปภา เอี่ยมจิตรกุล)

กรรมการและเลขานุการคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

(ลงชื่อ).....

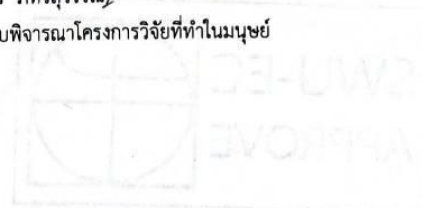
(แพทย์หญิงสุรีพร ภัทรสุวรรณ)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

หมายเลขรับรอง : SWUEC/E/G-017/2563

วันที่ให้การรับรอง : 17/04/2563

วันหมดอายุใบรับรอง : 17/04/2564

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างคู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียน
ที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

คู่มือ

ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก โรงเรียนบ้านประชาสุขสันต์

PBIS

นางสาวหรรษา องคลิ่งห
นิตปริญญาเอก สาขาการศึกษาพิเศษ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เอกสารนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดุษฎีบัณฑิต (กศ.ด.)

คำนำ

คู่มือการใช้ ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ในโรงเรียนเรียนร่วมนี้พัฒนาขึ้นเพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ซึ่งดำเนินการทดลองใช้ระบบที่พัฒนาขึ้นโดยใช้แนวความคิดการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Positive Behavior Interventions and Supports : PBIS โดยดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกเป็นกระบวนการให้ความช่วยเหลือ มีการวางแผนงานดำเนินการของโรงเรียน การดำเนินการคัดกรอง วัดและประเมินผลด้านพฤติกรรม การวางแผนการสนับสนุนพฤติกรรมสำหรับนักเรียน การวางแผน แผนการจัดการพฤติกรรมเฉพาะบุคคล ดังนั้นคู่มือเล่มนี้จึงเป็นแนวทางในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนสนับสนุนช่วยเหลือในการพัฒนาระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมนี้ให้สำเร็จด้วยดี และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคู่มือการใช้ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วมจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อสถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมต่อไป

หรรษา อังคสิงห์

ผู้วิจัย

สารบัญ

		หน้า
	คำนำ	
	สารบัญ	
ตอนที่ 1	บทนำ	1
	จุดมุ่งหมายของคู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	1
	ประโยชน์ของคู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	1
	ประโยชน์ต่อผู้บริหาร บุคลากรทางการศึกษา คณะทำงาน	1
	ประโยชน์ต่อนักเรียน	2
	ประโยชน์ต่อผู้ปกครอง	2
ตอนที่ 2	บริบทโรงเรียนบ้านประชาสุขสันต์	3
	ข้อมูลทั่วไป	3
	สภาพชุมชนโดยรวม	3
	ข้อมูลบุคลากร	4
	ข้อมูลนักเรียนปีการศึกษา 2564	5
	ปัญหาและความต้องการจำเป็นของโรงเรียนบ้านประชาสุขสันต์ในการพัฒนา	5
	ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม	
ตอนที่ 3	แนวคิดระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม	7
	ความหมายระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	7
	ความหมายนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม	8
	ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม	9
ตอนที่ 4	แนวปฏิบัติของโรงเรียน	11
	แผนการดำเนินงาน	11
	คณะกรรมการระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	13
	บทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	14
	ขั้นตอนการดำเนินงานสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม	15

	หน้า	
ตอนที่ 5	การคัดกรอง เก็บรวบรวมข้อมูล	19
	การคัดกรองนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม	19
	เครื่องมือที่ใช้คัดกรองนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม	19
	แบบเก็บข้อมูลทะเบียนนักเรียนรายบุคคล	19
	แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์	24
	สรุปการประเมินผลคัดกรอง	28
	สรุปการจัดระดับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกแต่ละTier	29
ตอนที่ 6	การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 1 (Tier1)	30
	หลักการ	30
	วัตถุประสงค์	30
	กลุ่มเป้าหมาย	30
	กลยุทธ์การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน Tier1	31
	ขั้นตอนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน Tier1	33
	สรุปติดตามและประเมินความก้าวหน้าของนักเรียน	34
	การสรุปและรายงานผล	34
	ประเมินและสรุปผลการดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรม Tier1	35
	เครื่องมือประกอบTier1	35
ตอนที่ 7	การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 2 (Tier 2)	36
	หลักการ	36
	วัตถุประสงค์	36
	กลุ่มเป้าหมาย	36
	กลยุทธ์การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier1	37
	เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์	37
	การสรุปผลและรายงานผล	43
	ประเมินและสรุปผลการดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรม Tier2	45
	เครื่องมือประกอบTier2	45

ตอนที่ 8	การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่3 (Tier 3)	46
	หลักการ	46
	วัตถุประสงค์	46
	กลุ่มเป้าหมาย	46
	กลยุทธ์การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier3	47
	การวิเคราะห์หน้าที่พฤติกรรม	47
	แผนการจัดการพฤติกรรม (Behavior Intervention Plan: B I P)	51
	สรุปติดตามและประเมินความก้าวหน้าของนักเรียน	56
	การสรุปผลและรายงานผล	58
	ประเมินและสรุปผลการดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรม Tier3	60
	เครื่องมือประกอบTier3	61
ตอนที่ 9	การรายงานผลพฤติกรรมโรงเรียนบ้านประชาสุขสันต์	62
	การสรุปและรายงานผลการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก	62
	สรุปข้อมูลปัญหาพฤติกรรมนักเรียนชั้นป.2 โรงเรียนบ้านประชาสุขสันต์	63
	แบบสรุปรายงานแผนการจัดการพฤติกรรม (Tier2-Tier3)	64
ภาคผนวก		65

คู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

เป็นคู่มือที่แนะนำวิธีการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม เพื่อให้การดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกมีความชัดเจนเป็นไปในทิศทางเดียวกันและมีประสิทธิภาพ

จุดมุ่งหมายของคู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมของโรงเรียนบ้านประชาสุข-สันต์ มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อให้การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมเป็นไปอย่างมีระบบและมีประสิทธิภาพ
2. เพื่อให้เกิดกระบวนการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้องร่วมดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

ประโยชน์ของคู่มือการใช้ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

ประโยชน์ต่อผู้บริหาร บุคลากรทางการศึกษา คณะทำงาน

- 1.1 มีแนวทางการดำเนินงานที่ชัดเจน
- 1.2 มีแนวปฏิบัติก่อนและหลัง
- 1.3 ลดงานและลดเวลาการทำงานที่ซ้ำซ้อน
- 1.4 ใช้อ้างอิงในการทำงาน
- 1.5 ปรับปรุงประสิทธิภาพการทำงาน
- 1.6 เป็นสื่อกลางในการทำงานร่วมกับผู้ปกครอง
- 1.7 เป็นสื่อกลางในการทำงานร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- 1.8 ตรวจสอบความถูกต้องและแม่นยำในการทำงานได้
- 1.9 ปรับปรุงประสิทธิภาพการทำงาน
- 1.10 เป็นสื่อกลางในการทำงานร่วมกับผู้ปกครอง
- 1.11 เป็นสื่อกลางในการทำงานร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- 1.12 ตรวจสอบความถูกต้องและแม่นยำในการทำงานได้

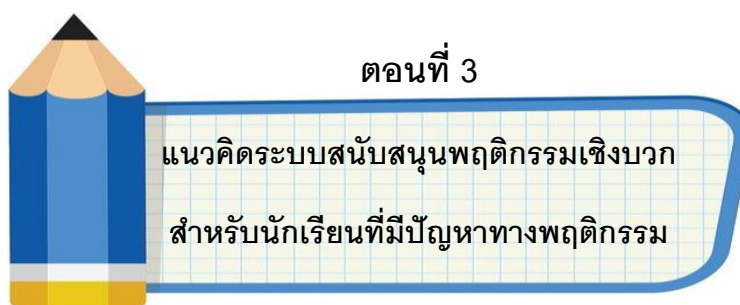
ประโยชน์ต่อนักเรียน

1. นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมในห้องเรียน
2. นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนในห้องเรียน
3. นักเรียนได้มีการเตรียมความพร้อมในการอยู่ในสังคม
4. นักเรียนมีความประพฤติที่ดี เหมาะสมกับวุฒิภาวะ
5. นักเรียนได้เรียนรู้พฤติกรรมที่เหมาะสม

ประโยชน์ต่อผู้ปกครอง

1. ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมในการกำหนดแผนในอนาคตของบุตรหลาน
2. ได้มีโอกาสเข้าร่วมในการทำกิจกรรมและมีปฏิสัมพันธ์กับบุตรหลาน

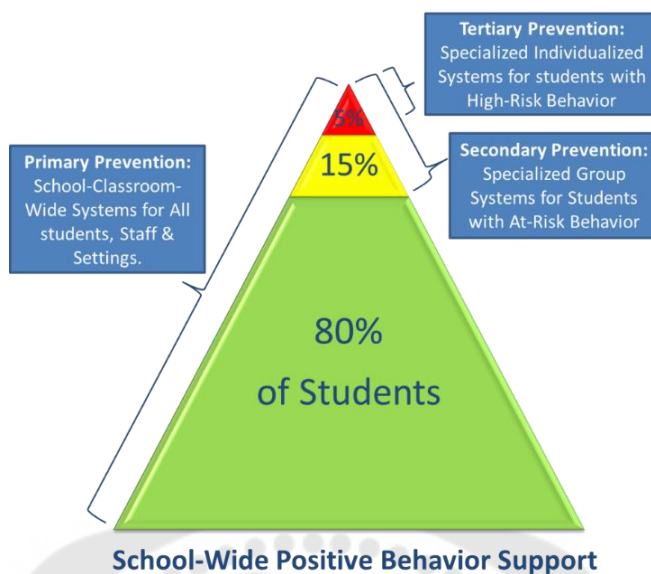

ความหมายระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

ระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก หมายถึง กระบวนการดำเนินงานให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมโดยมีความร่วมมือกันจากผู้บริหาร ครูการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้นและบุคลากรทุกคนในโรงเรียน ผู้ปกครอง และนักสหวิชาชีพ โดยองค์ประกอบของระบบในขั้นตอนนี้มีความสัมพันธ์กัน ผลลัพธ์ (Outcome) ข้อมูล (Data) ระบบ (System) การปฏิบัติ (Practice) โดยมีระบบบริหารงาน PDCA เป็นกระบวนการขับเคลื่อนการทำงาน

หลักการของระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก ได้แก่ การประเมินคัดกรองพฤติกรรมของนักเรียนและแบ่งนักเรียนตามผลคะแนนออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยง และกลุ่มคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ ซึ่งแต่ละกลุ่มจะได้รับการช่วยเหลือใน 3 ระดับ ประกอบด้วย การสนับสนุนในระยะที่ 1 (Tier 1) การสนับสนุนในระยะที่ 2 (Tier 2) และการสนับสนุนในระยะที่ 3 (Tier 3)

ภาพประกอบ 2 ระบบการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

ที่มา: Methuen Public School. สืบค้นเมื่อ 10 มิถุนายน 2564

➤ **การสนับสนุนระยะที่ 1 (Tier 1)** หมายถึง การช่วยเหลือนักเรียนทุกคนในห้องเรียน ได้แก่ กลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยง และกลุ่มคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์มีโอกาสเกิดขึ้น เช่น การออกข้อกำหนดภายในโรงเรียนและภายในห้องเรียน การจัดสภาพแวดล้อมที่ดีและปลอดภัยเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เช่น การใช้ตารางกิจกรรม การจัดห้องเรียนให้เอื้อต่อกิจกรรมการเรียนการสอน และพฤติกรรมการสอนของครูที่สนับสนุนพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียน เช่น การให้โอกาส การชื่นชม การเตือนก่อนเกิดพฤติกรรม และการจัดการพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

➤ **การสนับสนุนในระยะที่ 2 (Tier 2)** นักเรียนที่ได้รับการประเมินอยู่ในเกณฑ์กลุ่มเสี่ยงจะต้องเข้ารับความช่วยเหลือที่เหมาะสมโดยเป็นการจัดการพฤติกรรมแบบกลุ่มเล็กๆ ซึ่งมีเป้าหมายที่จะช่วยพัฒนาทักษะที่ขาดหายไปจากการประเมิน เทคนิคที่ใช้ในการสนับสนุนระยะที่ 2 เทคนิค Check-in /Check-out (CICO) และเมื่อประเมินผลหลังจากให้การช่วยเหลือนักเรียนที่ดีขึ้นจะกลับเข้าไปสู่การช่วยเหลือระดับที่ 1 และนักเรียนที่ไม่ผ่านการประเมินจะถูกส่งต่อไปสู่การช่วยเหลือในระยะที่ 3

➤ **การสนับสนุนในระยะที่ 3 (Tier 3)** นักเรียนที่ได้รับการประเมินอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์หรือเมื่อเข้ารับความช่วยเหลือในระดับที่ 2 แล้วประเมินไม่ผ่าน นักเรียนจะต้องเข้ารับความช่วยเหลือที่เข้มข้นขึ้นเป็นรายบุคคลตามทักษะที่ขาดหายไปจากการประเมิน โดยมี

เทคนิคที่ใช้ในการสนับสนุนระยะที่ 3 ได้แก่ การจัดทำแผนจัดการพฤติกรรม (Behavior intervention Plan: BIP) การวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ (FBA(functional behavior assessment) และการส่งต่อสู่นักสหวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ นักจิตวิทยา จิตแพทย์ นักสังคมสงเคราะห์ เป็นต้น และเมื่อประเมินผลหลังจากให้การช่วยเหลือนักเรียนที่ดีขึ้นจะกลับเข้าไปสู่การช่วยเหลือระดับที่ 2 หรือ 1 ตามเกณฑ์ที่กำหนด

นักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

นักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านประชาสุขสันต์ จังหวัดสกลนคร ภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2564 ที่ได้รับการประเมินพฤติกรรมโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแล้วพบว่าอยู่ในเกณฑ์กลุ่มเสี่ยงหรือกลุ่มต่ำกว่าเกณฑ์ โดยมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในห้องเรียนที่สร้างผลกระทบต่อผลการเรียน กระทั่งต่อการจัดการเรียนการสอน กระทั่งต่อเพื่อนร่วมห้องเรียน โดยพฤติกรรมนั้นต้องสังเกตได้ชัดเจน วัดพฤติกรรมและทดสอบพฤติกรรมได้ ได้แก่ พฤติกรรมลุกออกจากที่ พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอน พฤติกรรมตีเพื่อน

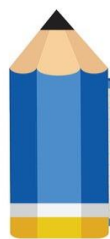
1. **พฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรม** หมายถึง การที่นักเรียนเอาตัวออกพ้นจากเก้าอี้หรือที่นั่งของตนเองในระยะ 1 ก้าว นั่งไม่ติดที่ แสดงพฤติกรรมก่อกวนเพื่อนเมื่อครูบอกให้ที่นั่งที่ หรือไม่ให้ลุกจากที่นั่ง พยายามลุกออกจากที่นั่งขณะทำกิจกรรมเมื่อครูบอกให้กลับไปนั่งที่ เมื่อถูกกำกับให้ที่นั่งเรียนจะมีอาการต่อต้านหรือเฉยใจออกจากห้องเรียน นักเรียนจะยุกยิก หรือบิดตัวไปมาขณะนั่งที่หรือทำกิจกรรม ซึ่งพฤติกรรมนั้นแสดงออกในขณะที่

กำลังเรียนหรือทำกิจกรรม โดยที่ไม่ได้รับอนุญาตจากครู และไม่เกี่ยวข้องกับการลุกออกจากที่เพื่อทำกิจกรรม

2. พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอน หรือทำกิจกรรมในห้องเรียน หมายถึง การที่นักเรียนแสดงคำพูดหยาบคายออกมา ในขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรม นักเรียนสบถออกมาโดยไม่มีสาเหตุ หรือทุกครั้งที่ไม่พอใจ หรือทุกครั้งที่ดีใจ นักเรียนใช้พูดคำหยาบแทนชื่อเพื่อน หรือนำหน้าชื่อเพื่อน ใช้คำพูดหยาบคายล้อเลียนเพื่อน ใช้คำพูดไม่ดีที่เกี่ยวกับเชื้อชาติ หรือผิวพรรณนักเรียนสบถหรือพูดคำหยาบคาย เมื่อเพื่อนทำให้ไม่พอใจ หรือเมื่อครูเตือนหรือห้ามไม่ให้พูด

3. พฤติกรรมตีเพื่อน หมายถึง การกระทำที่นักเรียนแสดงออกมาด้วยการใช้มือตีเพื่อนทำให้เกิดความรำคาญ และได้รับบาดเจ็บ ตีเพื่อนโดยไม่มีสาเหตุ ตีเพื่อนเพื่อแย่งของเล่น นักเรียนตีหลัง ตีแขน หรือตีส่วนอื่นๆในร่างกายเพื่อนเวลาที่ไม่พอใจ ขณะที่ทำกิจกรรมกับเพื่อนอยู่ ถ้านักเรียนไม่พอใจนักเรียนจะตีเพื่อนทันที นักเรียนทำท่าทางจะตีเพื่อนเพื่อขู่เพื่อนให้ทำตาม นักเรียนตีเพื่อนถ้าเพื่อนไม่ทำตาม เมื่อครูไม่เห็นนักเรียนจะตีเพื่อน เมื่อถูกเพื่อนล้อหรือแซวนักเรียนจะตีเพื่อน เมื่อเพื่อนไม่ให้ยืมของหรือดูการบ้านนักเรียนจะตีเพื่อน

ตอนที่ 4

แนวปฏิบัติของโรงเรียน

แผนการดำเนินงานระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

การนำระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมนั้นมีแผนการดำเนินงานที่ประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ ดังมีรายละเอียดดำเนินการดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 แผนการดำเนินงานตามระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

วิธีดำเนินงาน	เครื่องมือ	ระยะเวลา	ผู้รับผิดชอบ
<p>1.การวางแผน (Plan) มีขั้นตอนในการดำเนินงานดังนี้</p> <p>1.7 การประชุมวางแผนผู้ที่เกี่ยวข้อง การประชุมวางแผนผู้ที่เกี่ยวข้อง</p> <p>1.8 ร่วมกันเสนอชื่อและแต่งตั้งคณะกรรมการระบบฯ ประกอบด้วยผู้บริหารโรงเรียน หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้น นักสหวิชาชีพ</p> <p>1.9 ร่วมกันวางแผนระบบวางแผนปฏิบัติงานร่วมกัน โดยยึดหลักองค์ประกอบของการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก (PBIS) รายละเอียดดังนี้</p> <p>7. วางแผนพฤติกรรมที่คาดหวังหรือพฤติกรรมเป้าหมายของโรงเรียน/ห้องเรียน</p> <p>8. วางแผนการบริหารจัดการบุคลากร คณะกรรมการระบบฯ</p> <p>9. วางแผนการกำกับติดตามการดำเนินงาน</p>	<p>1. หนังสือเชิญประชุม</p> <p>2. บันทึกการประชุม</p> <p>3. แผนการดำเนินงาน</p> <p>4. คู่มือการใช้ระบบ</p>	<p>กันยายน</p> <p>-</p> <p>ตุลาคม</p>	<p>1. ผู้อำนวยการ</p> <p>2. เลขานุการ คณะกรรมการระบบฯ</p> <p>3. คณะกรรมการระบบฯ</p>

ตอนที่ 5

การคัดกรอง เก็บรวบรวมข้อมูล

การคัดกรองนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

การคัดกรองนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมเป็นการพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่แสดงพฤติกรรมออกมาขณะครูสอน หรือทำกิจกรรมในห้องเรียน แล้วพฤติกรรมนั้นเป็นอุปสรรคหรือขัดขวางต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู ส่งผลกระทบต่อเรียนรู้ของตนเอง รวมถึงรบกวนสมาธิของเพื่อนร่วมชั้นเรียน ทำลายบรรยากาศในห้องเรียน เพื่อนร่วมชั้นเรียนรู้สึกไม่ปลอดภัยหรือได้รับบาดเจ็บ ไม่สบายใจหรือรำคาญ ทำให้ข้าวของเสียหาย พฤติกรรมนั้นได้แก่

1. พฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน หมายถึง การที่นักเรียนเอาตัวออกพ้นจากเก้าอี้หรือที่นั่งของตนเองในระยะ 1 ก้าว ซึ่งพฤติกรรมนั้นแสดงออกในขณะที่กำลังเรียนหรือทำกิจกรรม โดยที่ไม่ได้รับอนุญาตจากครู และไม่เกี่ยวข้องกับการลุกออกจากที่เพื่อทำกิจกรรม
2. พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน หมายถึง การที่นักเรียนแสดงคำพูดหยาบคายออกมา ในขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรม ตัวอย่างเช่น การสบถ การพูดคำว่า มึง กู อี เป็นต้น
3. พฤติกรรมการตีเพื่อน หมายถึง การกระทำที่นักเรียนแสดงออกมาด้วยการใช้มือตีเพื่อนทำให้เกิดความรำคาญ และได้รับบาดเจ็บ

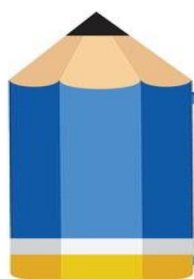
เครื่องมือที่ใช้คัดกรองนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

แนวทางการคัดกรองนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน

1. แบบเก็บข้อมูลทะเบียนนักเรียนรายบุคคล

เป็นแบบเก็บข้อมูลทะเบียนนักเรียนรายบุคคล เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการพิจารณาวางแผนการส่งเสริมพฤติกรรมเชิงบวก ในส่วนนี้ใช้แบบทะเบียนนักเรียนของโรงเรียนเพื่อลดความซ้ำซ้อนของงาน และลดภาระของครูประจำชั้น โดยจะเพิ่มเติมข้อมูลในส่วนของผลการประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (PBIS)

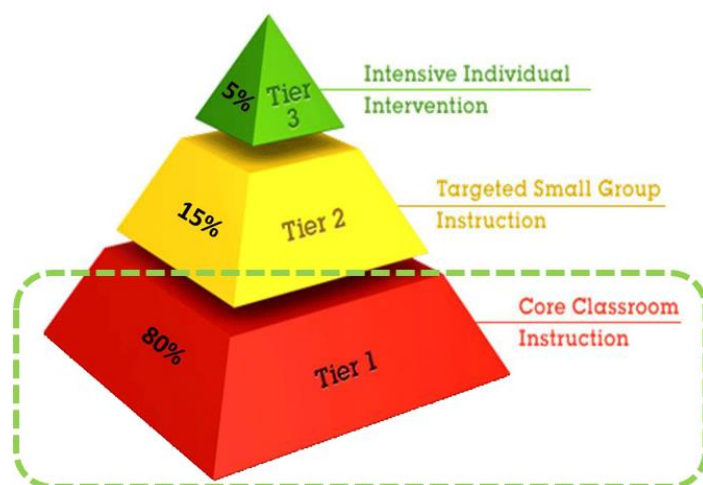

ตอนที่ 6

การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน (Tier 1)

หลักการ

การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียน (Tier 1) หมายถึง การช่วยเหลือระยะเริ่มต้น นักเรียนทุกคนในห้องเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันไม่ให้พฤติกรรมก้าวร้าวหรือพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เกิดขึ้น และพฤติกรรมดังกล่าวออกนอกที่ขณะเรียนมีโอกาสเกิดขึ้น และพฤติกรรมที่เพื่อน ดีผู้อื่น สนับสนุนพฤติกรรมในชั้นเรียนเป็นการปฏิบัติของชั้นเรียนที่สอดคล้องกับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในโรงเรียน PBIS เช่น การออกข้อกำหนดภายในโรงเรียนและภายในห้องเรียน การจัดสภาพแวดล้อมที่ดีและปลอดภัยเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การจัดห้องเรียนให้เอื้อต่อกิจกรรมการเรียนการสอน และพฤติกรรมการสอนของครูที่สนับสนุนพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียน เช่น การใช้ตารางกิจกรรม การให้โอกาส การชื่นชม การเตือนก่อนเกิดพฤติกรรม และการจัดการพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

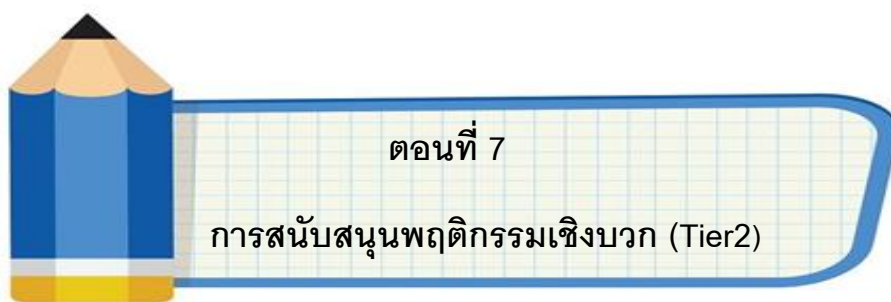

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนทุกคนในห้องเรียน
2. เพื่อป้องกันพฤติกรรมก้าวร้าวออกนอกที่ขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน
3. เพื่อป้องกันพฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอน หรือทำกิจกรรมในห้องเรียน
4. เพื่อป้องกันพฤติกรรมการตีเพื่อน

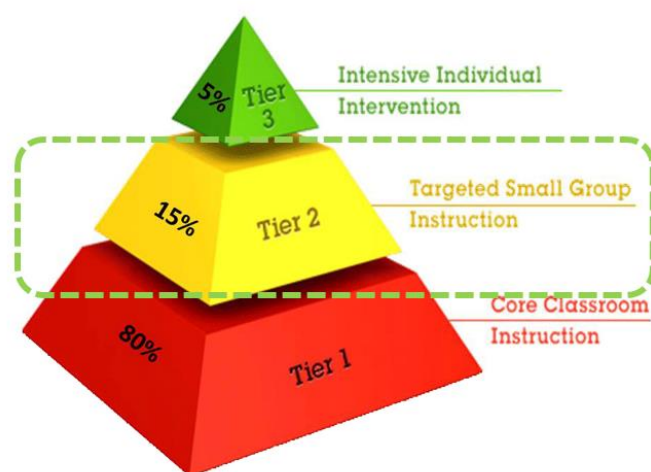
กลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนชั้นป.2 จำนวน 18 คน โรงเรียนบ้านประชาสุขสันต์

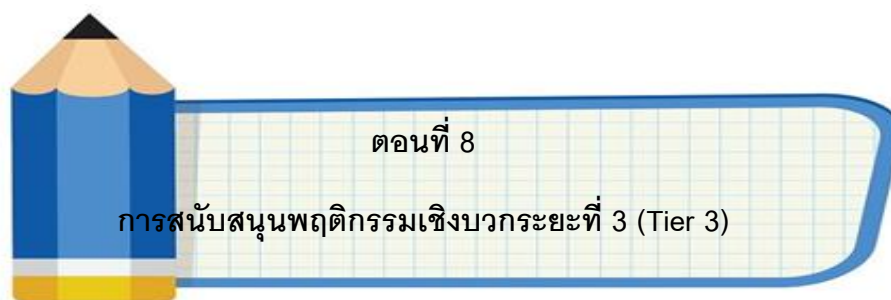
หลักการ

การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก ระดับที่ 2 เป็นนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม พูดก่อกวนเพื่อน/ล้อเพื่อน และพฤติกรรม ลุกออกจากที่นั่งขณะเรียน นักเรียนกลุ่มนี้ จะมีประมาณ 5-15% ของนักเรียนทั้งหมด ในห้องเรียน ซึ่งหมายถึงเด็กที่มีปัญหาด้าน พฤติกรรมหรือวิชาการไม่มากนัก นักเรียน กลุ่มนี้ควรได้รับการเตือนว่าโรงเรียนมี ความคาดหวังด้านพฤติกรรมอย่างไร หาก ไม่ได้รับการแก้ไขนักเรียนอาจมีปัญหาด้านพฤติกรรมหรือด้านวิชาการมากขึ้น ยาวนานขึ้น และ รุนแรงมากขึ้นในอนาคต นักเรียนในระดับที่ 2 รวมถึงเด็กที่แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมบ่อยครั้ง หรือไม่สามารถเรียนทันเพื่อนในด้านวิชาการต่างๆ ที่ได้รับการช่วยเหลือในระดับที่ 1 แล้ว

วัตถุประสงค์

1. เพื่อปรับพฤติกรรมพฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน
2. เพื่อปรับพฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน

ตอนที่ 8

การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกระยะที่ 3 (Tier 3)

หลักการ

การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกในระยะที่ 3 (Tier 3) นักเรียนที่ได้รับการประเมินอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์หรือเมื่อเข้ารับการช่วยเหลือในระดับที่ 2 แล้วประเมินไม่ผ่าน นักเรียนกลุ่มนี้มีประมาณ 1-5% ของนักเรียนทั้งหมด นักเรียนจะต้องเข้ารับการช่วยเหลือที่เข้มข้นขึ้นเป็นรายบุคคลตามทักษะที่ขาดหายไปจากการประเมิน โดยมีเทคนิคที่ใช้ในการสนับสนุนระยะที่ 3 ได้แก่ การวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ (FBA(functional behavior assessment) การจัดทำแผนจัดการพฤติกรรม (Behavior intervention Plan) และเทคนิคการลดพฤติกรรมที่มีพึงประสงค์ การส่งเสริมพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และการส่งต่อสู่นักสหวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ นักจิตวิทยา จิตแพทย์ นักสังคมสงเคราะห์ เป็นต้น และเมื่อประเมินผลหลังจากให้การช่วยเหลือนักเรียนที่ดีขึ้น จะกลับเข้าไปสู่การช่วยเหลือระดับที่ 2 หรือ 1 ตามเกณฑ์ที่กำหนด

วัตถุประสงค์

5. เพื่อปรับพฤติกรรมดีเพื่อนขณะเรียนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน

กลุ่มเป้าหมาย

1. นักเรียนที่มีผลการประเมินพฤติกรรมในแต่ละด้านระดับ 20-30 หรืออยู่ในกลุ่มมีปัญหา
2. นักเรียนที่ไม่ตอบสนองต่อการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก Tier2

แบบฟอร์มที่ใช้ในระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก

1. แบบเก็บข้อมูลทะเบียนนักเรียนรายบุคคล
2. แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนรายบุคคล
3. ตารางสรุปการประเมินพฤติกรรมนักเรียนรายบุคคล
4. ตารางสรุปผลการประเมินพฤติกรรมก่อนการทดลอง
5. ตารางสรุปจำนวนนักเรียนสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier1
6. แบบบันทึกพฤติกรรมโดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์
7. แบบบันทึกผลการใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์
8. ตารางบันทึกคะแนนผลการใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์
9. แบบบันทึกพฤติกรรม(Single Subject Design)
10. กราฟรายงานผลพฤติกรรม
11. ตารางสรุปผลการดำเนินการสนับสนุนพฤติกรรมแบบกลุ่มเล็ก
(Tier2)
12. ตารางการวิเคราะห์หา A-B-C
13. แผนการจัดการพฤติกรรม (Behavioral Intervention Plan: BIP)
14. แบบบันทึกพฤติกรรมแบบความถี่
15. ตารางสรุปจำนวนนักเรียนสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกTier3
16. ตารางสรุปการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกโรงเรียนบ้านประชาสุข
สันต์
17. แบบสรุปข้อมูลปัญหาพฤติกรรมนักเรียน
18. แบบสรุปรายงานแผนการจัดการพฤติกรรม (Tier2-Tier3)

แบบประเมินพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนรายบุคคล

ชื่อ-สกุล ..... ชั้น..... เลขที่.....

ผู้ประเมินคนที่..... ตำแหน่ง.....

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องให้สอดคล้องกับพฤติกรรมของนักเรียน กรุณา
ตอบให้ตรงกับลักษณะของนักเรียนในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา ตามเกณฑ์ที่กำหนดให้
ต่อไปนี้ และกรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

นิยามพฤติกรรม

4. พฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน หมายถึง การที่
นักเรียนเอาตัวออกพ้นจากเก้าอี้หรือที่นั่งของตนเองในระยะ 1 ก้าว ซึ่งพฤติกรรมนั้นแสดงออก
ในขณะที่กำลังเรียนหรือทำกิจกรรม โดยที่ไม่ได้รับอนุญาตจากครู และไม่เกี่ยวข้องกับการลุกออก
จากที่เพื่อทำกิจกรรม

5. พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน
หมายถึง การที่นักเรียนแสดงคำพูดหยาบคายออกมา ในขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรม
ตัวอย่างเช่น การสบถ การพูดคำว่า มึง กู อี เป็นต้น

6. พฤติกรรมการตีเพื่อน หมายถึง การกระทำที่นักเรียนแสดงออกมาด้วยการใช้มือตี
เพื่อนทำให้เกิดความรำคาญ และได้รับบาดเจ็บ

เกณฑ์การให้คะแนน

3 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมตามคำอธิบายบ่อยมาก โดยแสดงพฤติกรรม 5-
6 ครั้งใน 1 คาบเรียน

2 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมตามคำอธิบายค่อนข้างบ่อย โดยแสดง
พฤติกรรม 3-4 ครั้งใน 1 คาบเรียน

1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมตามคำอธิบายเล็กน้อย โดยแสดงพฤติกรรม 1-
2 ครั้งใน 1 คาบเรียน

0 หมายถึง นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ตามคำอธิบายเลย

พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์	ความถี่ของการแสดงพฤติกรรม			
	3	2	1	0
1) พฤติกรรมลูกออกจากที่ขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน				
1. นิ่งไม่ติดที่ ชอบลุกจากที่นั่งในชั้นเรียน				
2. เมื่อครูบอกให้กลับไปนั่งที่ นักเรียนมีอาการต่อต้านหรือเฉไฉออกจากห้องเรียน				
3. ลุกออกจากที่ เมื่อครูให้ทำงาน หรือทำแบบฝึกหัด				
4. พยายามลุกออกจากที่นั่งขณะทำกิจกรรม				
5. เมื่อถูกกำกับให้นั่งเรียน นักเรียนจะยุกยิก หรือบิดตัวไปมาขณะนั่งที่หรือทำกิจกรรม				
6. มีอาการกระสับกระส่าย หรือกระวนกระวายใจเมื่อครูไม่ให้ลุกจากที่				
7. แสดงพฤติกรรมต่อต้านเมื่อครูบอกให้นั่งที่				
8. หาเหตุผลเพื่อให้ตนเองลุกออกจากที่ เช่น ไปเข้าห้องน้ำ				
9. หาเหตุผลเพื่อให้ตนเองลุกออกจากที่ไปหาเพื่อน เช่น ยืมของเพื่อน				
10. แสดงพฤติกรรมก่อกวนเพื่อนเมื่อครูบอกให้นั่งที่ หรือไม่ให้ลุกจากที่นั่ง				
รวมคะแนน				

ข้อสังเกตเพิ่มเติม

.....

.....

.....

พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์	ความถี่ของการแสดงพฤติกรรม			
	3	2	1	0
2) พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาใน ขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน				
1.นักเรียนสบถออกมาโดยไม่มีสาเหตุ				
3.นักเรียนสบถออกมาทุกครั้งที่ไม่พอใจ				
4.นักเรียนสบถออกมาทุกครั้งที่ดีใจ				
5.นักเรียนใช้พูดคำหยาบแทนชื่อเพื่อน หรือ นำหน้าชื่อเพื่อน เช่น อี้... มิ่ง				
6.ใช้คำพูดหยาบคายล้อเลียนเพื่อน				
7.ใช้คำพูดไม่ดีที่เกี่ยวกับเชื้อชาติ หรือผิวพรรณ				
8.นักเรียนสบถหรือพูดคำหยาบคาย เมื่อเพื่อน ทำให้ไม่พอใจ				
9.นักเรียนสบถหรือพูดคำหยาบคายเมื่อ				
10.เมื่อครูเตือนหรือห้ามไม่ให้พูด นักเรียนจะ แสดงพฤติกรรมพูดคำนั้นซ้ำๆ ย้ำๆ				
รวมคะแนน				

ข้อสังเกตเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์	ความถี่ของการแสดงพฤติกรรม			
	3	2	1	0
3) พฤติกรรมการตีเพื่อนขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน				
1.นักเรียนตีเพื่อนโดยไม่มีสาเหตุ				
3.นักเรียนตีเพื่อนเพื่อแย่งของเล่น				
4.นักเรียนตีหลัง ตีแขน หรือตีส่วนอื่นๆในร่างกายเพื่อนเวลาที่ไม่น่าพอใจ				
5.ขณะที่ทำกิจกรรมกับเพื่อนอยู่ถ้านักเรียนไม่พอใจนักเรียนจะตีเพื่อนทันที				
6.นักเรียนทำท่าทางจะตีเพื่อนเพื่อขู่เพื่อนให้ทำตาม				
7.นักเรียนตีเพื่อนถ้าเพื่อนไม่ทำตาม				
8.เมื่อครูไม่เห็นนักเรียนจะตีเพื่อน				
9.เมื่อถูกเพื่อนล้อหรือแซวนักเรียนจะตีเพื่อน				
10.เมื่อเพื่อนไม่ให้ยืมของหรือดูการบ้านนักเรียนจะตีเพื่อน				
รวมคะแนน				

สรุปคะแนน

พฤติกรรมที่ประเมิน	คะแนน	แปลผล
คะแนนด้านที่ 1 พฤติกรรมลุกออกจากที่ขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน		
คะแนนด้านที่ 2 พฤติกรรมพูดคำไม่สุภาพโพล่งออกมาในขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน		
คะแนนด้านที่ 3 พฤติกรรมเพื่อนขณะที่ครูสอนหรือทำกิจกรรมในห้องเรียน		

สรุปการให้คะแนนและการแปลผลในภาพรวม (ครูประเมินนักเรียน)

คะแนน	ร้อยละ		แปลผล
0-9	ร้อยละ 0-30	กลุ่มปกติ	ได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก ระยะที่ 1 (Tier 1)
10-19	ร้อยละ 31-69	กลุ่มเสี่ยง	ได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก ระยะที่ 2 (Tier 2)
20-30	ร้อยละ 70 ขึ้นไป	กลุ่มมีปัญหา	ได้รับการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก ระยะที่ 3 (Tier 3)

ลงชื่อ

(.....)

แบบบันทึกพฤติกรรมโดยใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์

ชื่อ-สกุล..... ระดับชั้น..... ว/ด/ป..... เวลา.....

พฤติกรรมเป้าหมาย..... ผู้บันทึก.....

คำชี้แจง ให่วงกลม○ ตามพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมเป้าหมายออกมาในห้องเรียน

- 2 นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม โดยที่ครูไม่ต้องกระตุ้นเตือน
- 1 นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม โดยครูกระตุ้นเตือน
- 0 นักเรียนไม่สามารถแสดงพฤติกรรมเป้าหมายได้ โดยที่ครูกระตุ้นเตือนแล้ว

วิชา									รวม
พฤติกรรมเป้าหมาย									
1.	2	1	0	2	1	0	2	1	0
2.	2	1	0	2	1	0	2	1	0
3.	2	1	0	2	1	0	2	1	0
รวม									คะแนนรวม

(.....) (.....)

ครูการศึกษาพิเศษ ผู้ปกครอง

ฉันบรรลุเป้าหมายของวันนี้

Yes No

แบบบันทึกผลการใช้เทคนิคเช็คอิน-เช็คเอาท์

ชื่อ-สกุล..... ระดับชั้น..... ว/ด/ป..... เวลา.....

พฤติกรรมเป้าหมาย.....

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง Check In ในช่วงเข้าก่อนเข้าเรียน และ Check Out หลังเลิกเรียน

รายงานผล ชื่อ-สกุล	Check In				Check Out			หมายเหตุ
	Check In	อุปกรณ์ การเรียน	สมุด การบ้าน	ลายเซ็น ผู้ปกครอง ในสมุด CICO	การจด งานและ การบ้าน	บัตร รายงาน พฤติกรรม จาก ครูผู้สอน	Check Out	
1.								
2.								
3.								
4.								
5.								

ความคิดเห็นผู้ปกครอง.....

.....

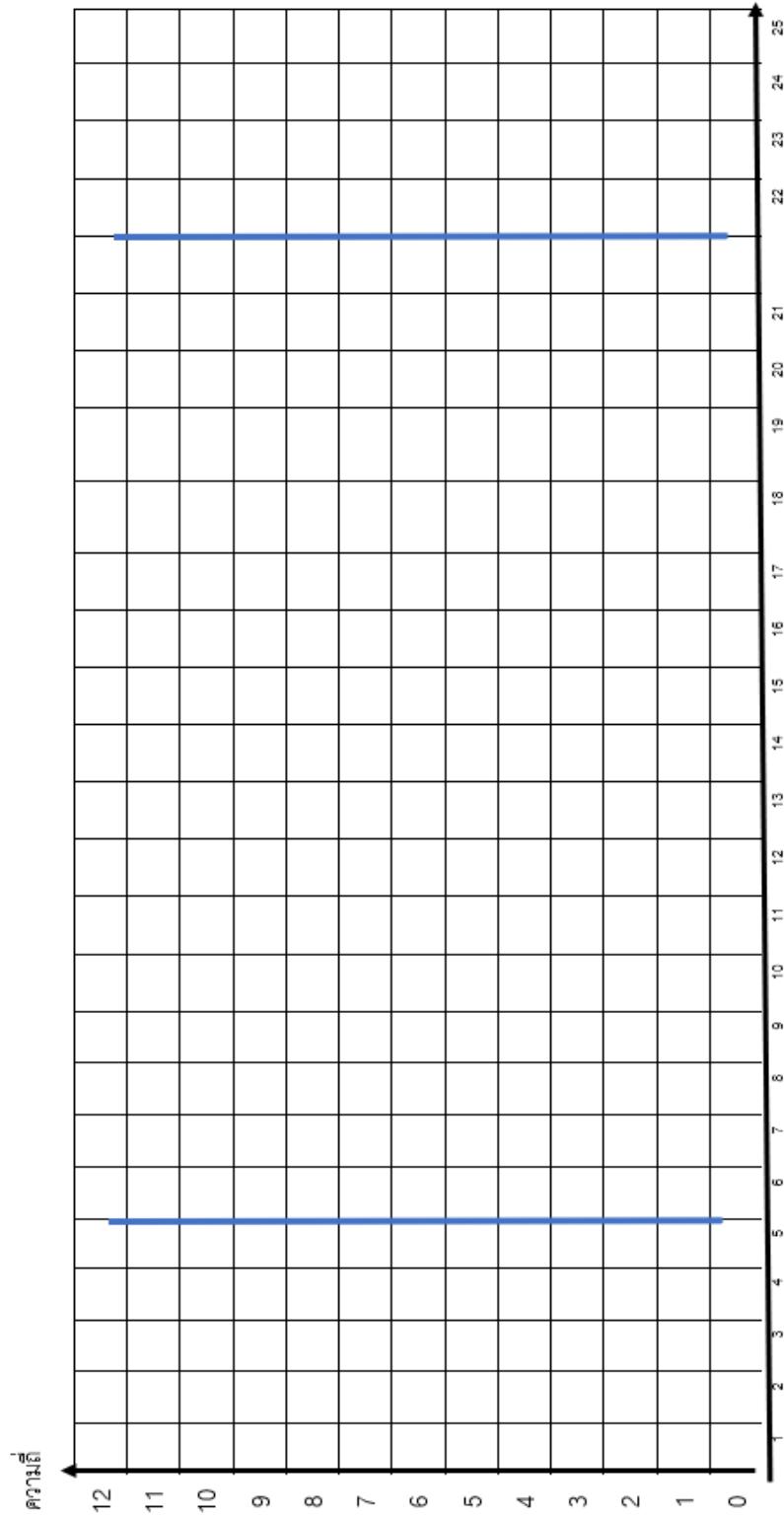
.....

.....

.....

กราฟรายงานผลพฤติกรรม

ชื่อ-สกุล..... พฤติกรรมเป้าหมาย.....

วันที่/ครั้ง

ตารางการวิเคราะห์หา A-B-C

ชื่อ-สกุล.....

พฤติกรรมเป้าหมาย.....

กิจกรรม	เวลา	เงื่อนไข (Antecedents : A)	พฤติกรรม (Behavior : B)	ผลที่ตามมา หลังจากแสดง พฤติกรรม เป้าหมาย (Consequences : C)

สรุป

.....

.....

.....

ภาคผนวก จ

ภาพบรรยากาศการเก็บรวบรวมข้อมูล

ภาพบรรยากาศจัดอบรมครู/บุคลากรในโรงเรียน

ภาพบรรยากาศแลกเปลี่ยนแนวทางการสอนและ
ทบทวนแผนการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกฯ

ภาพบรรยากาศในห้องเรียน

ภาพบรรยากาศฝึกซ้อมการใช้เซ็คอิน-เซ็คเอาท์ ร่วมกับครูประจำชั้น
ครูประจำวิชา

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	หรรษา อังคสิงห์
วัน เดือน ปี เกิด	19 กุมภาพันธ์ 2526
สถานที่เกิด	พะเยา
วุฒิการศึกษา	พ.ศ.2545 สาขาการศึกษาพิเศษ คุรุศาสตรบัณฑิต จาก มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ พ.ศ.2554 ศีษศาสตรมหาบัณฑิต (การศึกษาพิเศษ) จาก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ. 2565 การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

